S U P R A N A T U R A L :

Viaţa lui William Branham

Cartea a patra:

Evanghelistul şi primirea lui entuziastă (1951-1954)

---

de Owen Jorgensen

„Credeţi-Mă că eu sunt în Tatăl şi Tatăl este în Mine, credeţi cel puţin pentru lucrările acestea.

Adevărat, adevărat, vă spun că cine crede în Mine, va face şi el lucrările pe care le fac Eu; ba încă va face altele şi mai mari decât acestea pentru că Eu Mă duc la Tatăl."

(Ioan 14.11-12).

Această biografie este diferită de orice carte pe care aţi citit-o vreodată...

„În aer s-a format o lumină şi s-a ridicat spre tavan, lăsându-L pe Îngerul Domnului într-o flacără de chihlimbar.

Bill tremura de frică, dar chiar dacă tremura Îi era recunoscător acelui Înger care venise. Probabil că acum avea să fie dezlegată nedumerirea lui.

Bill a întrebat: „Cine sunt oamenii aceştia şi ce înseamnă ei?"

Îngerul stătea cu braţele încrucişate. Cu toate că Bill nu L-a văzut niciodată pe Înger zâmbind, acum privirea Lui avea doar o străpungere aspră:

„Du-te la el!" a spus Îngerul. „Odată ce ai început cu ei, va trebui să mergi cu ei, dar nu uita că vei suferi dacă îi însoţeşti în sud!"

Sunteţi pe cale să priviţi pe tărâmul supranaturalului...

Dedicaţie:

Undeva în lume, un tânăr adolescent sincer, caută răspunsul la întrebări ca acestea:

Oare Dumnezeu există cu adevărat? Dacă există, cine este El? Şi unde este El? Acest Dumnezeu este interesat de viaţa mea?

Această carte îţi este dedicată ţie, tinere căutător.

Pentru că şi eu am fost cândva ca tine.

Cuprins:

Cartea a patra:

Evanghelistul şi aclamarea lui

Capitolul 53: **Minuni în negru şi alb**.....4

Capitolul 54: **Privind înapoi începând cu 1954**.....16

Capitolul 55: **Paradoxul Hall**.....26

Capitolul 56: **Viaţa într-o cafenea**.....35

Capitolul 57: **Temeri în Africa**.....46

Capitolul 58 **Satana îşi ticluieşte capcana** 55

Capitolul 59: **În sfârşit, Durban!**.....71

Capitolul 60: **Prevestirea Îngerului**.....87

Capitolul 61: **Trei martori** 97

Capitolul 62: **Întoarcerea la stânga la Lacul Missouri**.....106

Capitolul 63: **Când dragostea iese în relief**.....112

Capitolul 64: **Ungerea pentru viaţă** 124

Capitolul 65: **Chemat înapoi din Egipt** 137

Capitolul 66: **Confruntarea din India** 150

Capitolul 67: **Ceva îl frământa** ……..159

Capitolul 53

Minuni în negru şi alb - 1951

Willie Upshaw aşteptase timp de 66 de ani seara aceasta. „Acum sau niciodată, s-a gândit nerăbdător. „Dacă aş putea ajunge la timp…" Voia să facă taxiul să meargă mai repede, dar ora de vârf din trafic îl făcea pe şofer să meargă şi mai încet. Willie aruncă o privire la ceas. Adunarea lui William Branham trebuia să înceapă curând. Dacă nu ajungea destul de devreme să apuce un număr de rugăciune toată călătoria lui era zadarnică. Fără nu număr de ordine nu putea ajunge în rândul de rugăciune, iar dacă nu ajungea în rând, cum îşi putea vedea împlinită dorinţa?

Mai bine de o jumătate de secol s-a hrănit cu nădejdea aceasta şi nu dorea ca ea să moară. Willie Upshaw voia să umble fără ajutor. Era atât de simplu şi totuşi aşa de complicat. Ultima dată când a umblat singur fusese în urmă cu mulţi ani, când avea 18 ani, înainte de a-şi rupe coloana într-un accident la fermă.

Cu toate dificultăţile care au urmat, el s-a luptat tot timpul să ţină sus moto-ul: „Să nu te descurajeze nimic şi să nu renunţi niciodată!"

Crezând în puterea nemăsurată a lui Dumnezeu, Willie se ruga sincer să umble din nou. Dumnezeu îl vindecase de mai multe boli, inclusiv de un cancer inoperabil la faţă. Dar deşi se rugase mulţi ani cu credinţă, nu fusese în stare să atingă acel nivel de credinţă necesară să se ridice şi să umble, până acum, poate…

Cu o zi înainte, Willie Upshaw şi soţia lui Lily, fuseseră la o convenţie a predicatorilor baptişti, în apropiere de casa lui din Santa Monica, California. Acolo l-au întâlnit pe dr. Roy Davis, predicatorul care îl ordinase pe William Branham în 1932. Willie Upshaw l-a întrebat pe dr Davis dacă toate mărturiile fenomenale auzite cu privire la William Branham erau adevărate. Roy Davis i-a povestit despre o minune la care fusese martor chiar el. Frank Shoemaker, un diacon din biserica lui, nu mai putea folosi un picior de când îşi rupsese coloana, cu 10 ani în urmă. Condamnat să stea în scaunul cu rotile, el se făcea util lucrând în biroul bisericii. Cu un an în urmă, Shoemaker a luat parte la o campanie de vindecare şi în seara aceea William Branham a avut o vedenie în care l-a văzut umblând. În clipa când i-a spus vedenia, Shoemaker s-a ridicat din scaun şi a umblat. Roy David a spus că din clipa aceea Frank Shoemaker a umblat din nou fără nici o problemă.

Povestea aceasta a reaprins dorinţa şi nădejdea lui Willie. Dacă ar reuşi să ajungă la William Branham ca să se roage pentru el, poate va umbla şi el din nou. Chiar atunci a aflat că reverendul Branham avea o campanie de vindecare la Los Angeles. Plin de nădejde, s-a dus acasă, şi-a făcut bagajele şi şi-a rezervat loc pentru următorul zbor spre Los Angeles. Aceasta era probabil ultima lui şansă, de aceea se grăbea să ajungă la adunarea lui Branham şi să prindă un număr de rugăciune.

Din nefericire, traficul era greoi încetinind şi mai mult taxiul. Devenise nervos, dar soţia l-a temperat:

„Willie, aţinteşte-ţi privirea spre Domnul. Dumnezeu te-a trecut deja prin atâtea încercări şi ai ieşit biruitor. Gândeşte-te cât de onorat s-ar simţi El să se declare nu doar Salvatorul sufletului tău, ci şi marele Medic care ţi-a vindecat trupul!”

Williw ştia că ea are dreptate, dar un zid de îndoială încerca să-i înăbuşe focul. Se gândea cât de mult timp trecuse de când n-a mai umblat fără cârje. Avusese accidentul în anul 1884, iar acum era în 1951, adică 66 de ani mai târziu.

Ce multe se întâmplaseră în vara tragică a anului 1884! Cei şapte ani petrecuţi în pat i se păruseră un coşmar. Totuşi, aceşti ani de suferinţă l-au adus mai aproape de Dumnezeu. A scris chiar şi o carte plină de inspiraţie, care a însemnat începutul carierei lui în serviciul public.

Vânzarea cărţii i-a adus suficienţi bani ca să se poată înscrie la colegiu, iar mai târziu a fondat revista „Era de aur" care a fost editată timp de 13 ani.

Apoi a intrat în politică. În 1919 a câştigat un loc în Congresul Statelor Unite, fiind ales de populaţia din Georgia. Willie era mândru mai ales de cei 8 ani în care fusese ales în Camera Reprezentanţilor a Statelor Unite. Mulţi din prietenii lui făceau referire la el ca congresmanul Upshaw.

În 1933 a candidat pentru preşedinţia Statelor Unite, fiind de partea Partidului Prohibiţiei. După ce a pierdut alegerile a lucrat fără bani în Educaţia creştină, ajutând copiii neajutoraţi să meargă la colegiu. A vizitat şcoli din 42 de state, ţinând lecţii la zeci de mii de studenţi şi încurajându-i să aibă un scop legat de Dumnezeu. În 1938, la vârsta de 72 de ani, a fost ordinat ca predicator baptist, iar mai târziu a lucrat ca vicepreşedinte al Convenţiei Baptiste din Sud. Un timp a lucrat şi ca vicepreşedinte al Colegiului Baptist Linda Vista şi la seminarul din San Diego, California.

Cu toate necazurile din aceşti ani, el nu şi-a pierdut niciodată nădejdea că într-o zi va umbla din nou ca oricare alt om. Întotdeauna a crezut că dacă va avea acea credinţă, orice ar fi posibil.

În timp ce taxiul îşi făcea cale prin traficul greu, Willie a scos un ziar din buzunar şi a început să citească pentru a se încuraja. Articolul vorbea despre o minune care s-a întâmplat cu un an în urmă cu o femeie numită Florence Nightingale Shirlow, o rudă a lui Florence Nightingale, o soră medicală celebră în secolul al XIX-lea.

Florence Shirlow trăia în Africa de Sud. Deşi avea doar 30 de ani, viaţa ei se stingea din cauza unui cancer malign care îi crescuse în duoden, împiedicându-l să digere mâncarea. Deoarece cancerul era inoperabil, starea ei era disperată, iar medicul ei o hrănea intravenos de câteva luni. Muşchii îi scăzuseră şi pielea i se întinsese pe oase. Cei din

jur credeau că este la capătul zilelor, dar Florence refuza să se dea bătută.

Ea citise despre William Branham şi despre uimitorul succes pe care-l avea în rugăciunea pentru bolnavi. În 1946, William Branham spunea că un Înger i-a adus o însărcinare de la Dumnezeu, un dar al vindecării divine a oamenilor. Îngerul i-a spus că dacă va fi sincer şi îi va face pe oameni să creadă când se va ruga, nimic nu va sta împotriva rugăciunii lui, nici chiar cancerul.

Domnişoara Shirlow i-a trimis lui William Branham un bilet de avion şi l-a implorat să zboare în Africa de Sud să se roage pentru ea. Din nefericire, evanghelistul era deja programat să meargă în Suedia, Finlanda şi Norvegia. Când Florence a aflat că William Branham urma să facă escală la Londra ca să se roage pentru regele George al VI-lea, a luat şi ea un avion spre Londra. Avionul ei a aterizat cu câteva minute în urma avionului care îl adusese pe evanghelistul american.

Florence era aproape moartă. Vene nu mai avea aproape deloc, iar asistenta nu mai avea unde să introducă acul pentru hrana intravenoasă. Glasul ei era doar o şoaptă şi pulsul abia se mai simţea. William Branham L-a rugat pe Dumnezeu s-o vindece în Numele lui Isus Hristos, apoi a venit prorocia: „Aşa vorbeşte Domnul: Tu vei trăi şi nu vei muri!" Deşi acea prorocie părea absolut imposibilă, a devenit realitate. Articolul arăta o fotografie recentă a Florencei care cântărea 155 de pounds, zâmbea şi arăta plină de viaţă şi energie.

Willie Upshaw a împăturit ziarul şi l-a strecurat în buzunarul costumului său albastru. Acum credinţa lui ardea ca un foc aţâţat de un vânt californian. Tot ce-şi dorea era să ajungă în rândul de rugăciune…

Taxiul lui se împotmolise în trafic făcând ca numărul de rugăciune să fie şi mai imposibil de ajuns, dar Willie s-a încurajat singur zicându-şi: „Nimic să nu te descurajeze şi nu te da bătut."

Howard Branham a bătut uşor la uşa camerei de hotel a fratelui Branham: „Bill", a spus el încet, „adunarea este gata să înceapă. Dacă nu mergem acum, vom întârzia."

După ce a spus aceste cuvinte, a aşteptat un răspuns, dar nu a primit nici unul. Era a patra zi în Los Angeles şi nu putea să-i spună fratelui său cât de mult simţea presiunea rugăciunii pentru bolnavi. Cu toate acestea, Howard nu-şi amintea ca fratele său să adoarmă vreodată înainte de adunare. Mai mult ca sigur era cufundat într-o rugăciune adâncă. Howard a coborât în restaurant şi a comandat un milkshake, iar după ce l-a băut s-a întors la etaj şi a bătut la uşa fratelui său. De data aceasta era deschisă.

William Branham nu a vorbit nimic cu fratele său cât timp au călătorit spre Caluary Temple, gândurile lui fiind îndreptate spre Duhul Sfânt. Îngerul Domnului îl vizitase în camera de hotel. Chiar dacă uneori nu Îl putea vedea pe Înger, Bill ştia când era în apropiere, deoarece o presiune îi apăsa pielea ca o boare încărcată de electricitate. În prezenţa Fiinţei supranaturale, Bill se simţea cuprins de frică, deşi Îngerul îl vizitase de multe ori. Dar acea teamă se diminua în clipa când Îngerul începea să vorbească; apoi urmau vedeniile.

Bill nu avea control asupra acestor vedenii şi nici chiar asupra vocii lui, de aceea nu a vorbit nimic cu fratele lui pe tot drumul până la biserică; nu voia să tulbure ungerea Duhului Sfânt care era peste el, deoarece ştia că darul va opera automat sub acea ungere, secându-i energia de care avea nevoie pentru adunarea din seara aceea.

Deoarece au ajuns mai târziu decât trebuia la „Templul Calvarul" , nu a fost surprins să-l găsească vorbind la amvon pe managerul său Ern Baxter. Când l-a văzut pe Bill, Ern Baxter s-a grăbit să-şi încheie discursul şi a dat tonul la cântarea „Crede numai", tema campaniilor lui Branham.

După ce a salutat adunarea, William Branham a vorbit puţin despre slujba lui neînţeleasă. De obicei spunea:

„Dragi prieteni creştini, înainte de a începe rândul de rugăciune vreau să înţelegeţi că eu nu sunt un vindecător divin. Singurul lucru pe care pot să-l fac este să mă rog pentru voi, dar nici un om nu poate vindeca afară de Dumnezeu. Eu sunt doar un om, fratele vostru cu o slujbă adeverită de o fiinţă supranaturală, Îngerul Domnului, care a venit de la Dumnezeu să vă aducă aceste binecuvântări.

Oare cablul electric îi poate spune luminii: uite ce cablu mare sunt eu? Nu, pentru că nu el produce lumina. Eu sunt doar cablul electric şi nu am lumina mea, ci o primesc doar când este pornită de undeva. Aţi văzut că eu Îl laud pe Isus Hristos? Aceasta nu este de la mine; este EL.

„Unii oameni cred că în Noul Testament nu mai sunt îngeri, ci doar Duhul Sfânt care a călăuzit Biserica timpurie. Este adevărat că Duhul Sfânt a călăuzit biserica, dar în fiecare epocă au fost îngeri care au călăuzit suflete. Amintiţi-vă de Fapte, capitolul unde îngerul Domnului i s-a arătat lui Filip şi i-a spus să meargă în pustia Gaza ca să vorbească cu acel famen etiopian.

Când Petru a fost în închisoare, Îngerul Domnului a strălucit ca o lumină peste el, l-a atins, i-a rupt lanţurile şi l-a eliberat.

Nu uitaţi nici de Pavel care după 14 zile de furtună în mijlocul oceanului, a spus: *„Vă sfătuiesc să fiţi cu voie bună pentru că nici unul din voi nu va pieri.*

Un înger al lui Dumnezeu, al cărui slujitor sunt, mi s-a arătat şi mi-a spus să mă încred în Dumnezeu că se va întâmpla aşa cum mi-a spus." (parafrazare).

Ioan a scris în ultimul capitol din Apocalipsa: *„Eu, Isus, am trimis pe Îngerul Meu să vă adeverească aceste lucruri pentru biserici."* Deci cartea Apocalipsei i-a fost descoperită lui Ioan de către îngerul Domnului. Şi Ioan a căzut cu faţa la pământ gata să i se închine, însă îngerul l-a oprit zicând: *„Nu face lucrul acesta pentru că şi eu sunt un împreună slujitor cu tine, şi cu fraţii tăi…"* (Apocalipsa 22.9).

Duhul profetic care fusese peste proroci de-a lungul veacurilor, era acum acolo şi prorocea prin Ioan, arătându-i lucruri viitoare printr-un înger. Acelaşi Duh este în seara aceasta aici. El este Acelaşi ieri, azi şi în veci, de aceea, nu încercaţi să vă închipuiţi nimic, ci primiţi-L!

Şi în seara aceea a anului 1951, în timp ce William Branham explica slujba sa, a simţit că Îngerul Domnului pleacă de lângă el şi merge undeva în audienţă. Acest lucru nu era ceva neobişnuit în adunările lui, doar că de obicei Îngerul făcea aceasta doar după rândul de rugăciune când credinţa oamenilor era mai mare. Poate era cineva care avea

credinţă mare. În timp ce vorbea, Bill studia atent mulţimea. Apoi a văzut Stâlpul de Foc strălucind puternic, ca un blitz, deasupra unui bătrân subţirel care stătea în imediata apropiere a intervalului dintre scaune. Bill a urmărit Lumina supranaturală până a venit o vedenie. Cu toate că ochii îi rămăseseră deschişi, el nu mai vedea audienţa din „Templul Calvar", ci un băiat care trăgea o căruţă cu fân într-o zi de vară. Apoi băiatul a urcat pe vârful căpiţei şi a început să descarce fânul.

O parte a minţii lui Bill era perfect conştientă că se află încă în Templul Calvar din Los Angeles şi le vorbeşte oamenilor, dar partea activă a minţii lui era acolo, la căpiţa de fân, urmărind desfăşurarea unei drame. Practic, în acelaşi timp era în două locuri diferite. Şi îi timp ce vedea acele lucruri, a spus în microfon:

„Văd un băiat care se află în vârful unei căpiţe de fân. Este îmbrăcat ciudat. O! A căzut de pe căpiţă şi s-a lovit cu spatele de căruţă. Văd un bărbat care îl ridică şi îl duce la doctor. Doctorul are mustaţă albă şi poartă ochelari care au alunecat pe vârful nasului.

Îl văd pe doctor încercând să facă ceva pentru băiat, dar fără nici un rezultat. Nu se mai poate face nimic pentru el. Băiatul rămâne la pat şi suferă chiar şi atunci când vibrează podeaua la apropierea unei persoane. Timpul trece şi văd că băiatul scrie o carte. Acum este adult. Îl văd umblând în scaun cu rotile şi chiar în cârje, dacă pune un suport în jurul lui.

Văd cum este aplaudat de oameni în urma unui discurs. O, oameni buni! Văd Casa Albă din Washington D.C., iar acum vedenia mă părăseşte."

Succesiunea rapidă a evenimentelor s-a stins iar Bill vedea din nou audienţa din Templul Calvar. Nu mai vedea nici Lumina Îngerului acolo în spate, de aceea a început să studieze atent chipurile celor ce stăteau unde fusese Lumina.

„Iată-l!" a spus deodată arătând spre cineva. „Este bărbatul în vârstă care şi-a lăsat cârjele lângă el pe culoar.

Ern Baxter a venit la Bill şi l-a întrebat:

„Frate Branham, ştii cine este bărbatul pe care l-ai văzut în vedenie?"

„Nu, nu ştiu.”

„Este William Upshaw, un fost congresman. El vrea să vorbească cu tine şi ar vrea să-i ducem microfonul acolo.”

Un uşier a dus microfonul acolo şi glasul domnului Upshaw s-a auzit în difuzoare:

„Fiule, de unde ai ştiut că am căzut şi m-am rănit când am fost copil?”

„Domnule, eu nu am auzit de tine până acum. Tot ce pot spune este că am văzut o vedenie!”

„Păi exact asta s-a întâmplat. Numele meu este William Upshaw şi am fost congresman de Georgia timp de opt ani. În anul 1932 am candidat la preşedinţia Statelor Unite, dar am fost învins pentru că am susţinut interzicerea alcoolului. Astăzi am aceeaşi convingere. Când m-am lovit aveam 18 ani, iar acum am 66. Şapte ani am stat în pat şi 59 în scaunul cu rotile şi cârje. M-am rugat de multe ori, dar fără succes. Acum câteva zile, dr. Roy Davis mi-a spus să vin aici să mijloceşti la Dumnezeu pentru mine. Fiule, oare voi putea fi vindecat?”

„Frate, nu ştiu. Tot ce pot să-ţi spun este ce am văzut în vedenie.”

Bill a privit spre Howard, care a încuviinţat din cap că rândul de rugăciune este gata să înceapă. Deşi sala era aglomerată, doar puţini oameni aveau voie să stea în spatele lui Bill pe platformă. El a învăţat din experienţă că aşa era mai bine, deoarece sub ungere devenea extrem de sensibil la duhuri. Dacă platforma era plină de oameni, simţea orice necredinţă, şi îndoiala lor îl împiedica să se concentreze asupra nevoilor din rândul de rugăciune.

Aceasta nu era ideea lui, ci un precedent din Scriptură. Înainte ca Isus să învie fiica lui Iair, a scos toţi îndoielnicii din cameră. Petru a făcut la fel când s-a rugat pentru Dorca (Tabita). Dar mai era un motiv: Bill nu voia sceptici în spatele lui. Dacă în apropierea lui era vreun sceptic când era vreo persoană cu epilepsie, necredinţa hrănea acel demon şi făcea ca Bill să ia mult mai greu controlul asupra lui. Uneori lăsa predicatori să stea la spatele lui, dar numai dacă era sigur că au credinţă în darul lui, căci le simţea credinţa şi asta îl ajuta.

Când prima persoană din rândul de rugăciune ajungea în faţa lui, Bill vorbea puţin cu ea pentru a putea intra în legătură cu duhul ei, exact cum a făcut Isus cu femeia samariteană la fântâna lui Iacov. Dacă persoana era creştină, Bill simţea un duh primitor şi plăcut. Adesea, vedea în jurul capului unui creştin o lumină strălucitoare şi nu era nevoie să discute mult pentru că ungerea venea imediat peste el. Atunci venea vedenia. Putea vedea cum bolnavul se ridica în aer şi se micşora ca şi cum acea persoană s-ar fi îndepărtat de el cu viteză supersonică. Atunci se forma o scenă în miniatură, de multe ori apărând ceva din trecutul acelei persoane sau ceva referitor la problema ei.

Aceste vedenii erau similare cu visele, doar că Bill era cât se poate de treaz, iar scena pe care o privea era clară şi distinctă. El putea vedea adresa persoanei pe casă sau un nume pe cutia poştală. De multe ori ştia care era problema bolnavului fiindcă îl auzea pe medic pronunţând diagnosticul. În timp ce privea vedenia, Bill spunea audienţei ceea ce vedea, dar cuvintele spuse nu veneau din voia lui. Când vedenia îl părăsea, putea avea o cădere de memorie şi atunci uita parţial sau total ce văzuse sau spusese, dar cei din rând confirmau întotdeauna că ceea ce le spusese sub ungere era adevărat. Uneori vedea o lumină strălucitoare care se învârtea în jurul capului vreunui bolnav, ştia că va urma o minune. Alteori vedea persoanele vindecare în vedenie, ceea ce s-a dovedit a fi întotdeauna adevărat.

Era o diferenţă distinctă între ungerea pentru predică şi cea de a vedea vedenii. Prima îi dădea putere pe când a doua îl epuiza. Bill nu era un om slab. Când mergea la vânătoare (şi nu o făcea rar), putea merge 35 de mile pe teren accidentat, iar a doua zi o lua de la capăt. Dar o vedenie îl obosea mai mult decât dacă s-ar fi învârtit o oră.

În timpul acestor rânduri de rugăciune vedeniile veneau una după alta. Când vedenia se încheia, ungerea îl părăsea temporar, dar rămânea deasupra lui ca un porumbel, aşteptând următorul bolnav. Dacă nu ar fi făcut aşa, trupul lui n-ar fi rezistat mult acestui curent şi Bill s-ar fi prăbuşit în câteva minute. Chiar şi aşa, după 20-30 de minute era doborât de epuizare.

În seara aceea, cei 15 oameni din rândul de rugăciune veneau unul după altul, fiecare cu problema lui, iar vedeniile spuneau lucrurile cu precizie. În clipa când se apropia ultima persoană din rând, Bill s-a clătinat ca şi cum era gata să se prăbuşească. Ern Baxter a alergat repede să-l prindă la timp, dar Bill şi-a revenit. Şi-a frecat faţa, iar buzele i se îngroşaseră şi îşi simţea pielea ca şi când ar fi fost fără circulaţie.

Deodată a apărut o altă vedenie. Bill vedea un doctor tânăr îmbrăcat cu un halat alb. Purta ochelari cu lentile groase şi avea un reflector poziţionat pe frunte. El şi-a încrucişat braţele pe piept şi a dat din cap dezamăgit. Atunci Bill a spus:

„Văd un doctor tânăr, înalt şi slab care are ochelari cu rame portocalii. El operează o fetiţă de culoare care are cam 5-6 ani. I-a scos amigdalele dar ceva nu a mers bine şi acum ea este paralizată de la umeri în jos."

În clipa aceea vedenia l-a părăsit, iar Bill a auzit ţipătul unei femei. Din spate, din auditoriu, venea pe culoar o femeie de culoare. Ea împingea o targă pe roţi şi striga: „Doamne, ai milă! Acesta este copilul meu!" Uşierii au încercat s-o oprească, dar asemenea unui jucător de fotbal, femeia aceea solidă îi dădea pe toţi la o parte şi continua să înainteze spre evanghelist. În final, în faţa ei s-a format un zid de bărbaţi ca s-o oprească, dar ea continua să strige:

„Predicatorule, aceea este fetiţa mea iar bărbatul din vedenie este doctorul care a operat-o. S-a întâmplat cu doi ani în urmă şi de atunci nu mai umblă. Oare este vindecată?"

„Nu ştiu, mătuşico. După cum i-am spus şi congresmanului de ieri, pot spune doar ceea ce văd în vedenie. Aceea de pe targă este fiica ta?"

„Da. M-am rugat mult pentru vindecarea ei."

„Ei bine, mătuşico, eu mă pot ruga pentru ea şi poate Domnul Isus o va vindeca, dar nu pot spune sigur că va fi aşa." Apoi a privit spre fratele lui şi l-a întrebat:

„Howard, aceasta este ultima persoană din rând?" Howard a încuviinţat şi a îndrumat ultimul pacient să meargă in faţă.

Bill a observat ceva ca o umbră neagră care se mişca pe deasupra capetelor oamenilor. În timp ce o privea, umbra aceea neagră a dispărut şi a apărut un oraş şi apoi o stradă. În continuare a văzut o fetiţă de culoare care se plimba pe stradă cu o păpuşă în braţe. Bill s-a întors şi i-a spus femeii:

„Mătuşico, Isus Hristos te-a răsplătit pentru credinţa ta. Fetiţa este vindecată!"

Emoţionată peste măsură, mama s-a aplecat peste targă şi şi-a sărutat fiica. Apoi a privit spre Bill şi l-a întrebat:

„Predicatorule, când se va face bine copilaşul meu?"

„Este bine acum, mătuşico."

În timp ce femeia privea spre evanghelist, fiica ei s-a dat în linişte jos de pe targă. În clipa în care şi-a dat seama că picioarele o pot susţine, fetiţa a strigat. Când i-a auzit strigătul, femeia s-a întors spre fiica ei, iar când a văzut-o în picioare a scos şi ea un strigăt şi apoi a căzut în braţele uşierilor. Un minut mai târziu, mama şi fiica mergeau de mână printre rânduri şi Îl lăudau pe Dumnezeu, în timp ce mulţimea entuziasmată s-a unit cu ele.

Bill le-a privit până când mama şi fiica au ieşit pe uşă, apoi a spus încet: „Vedeţi ce poate face Domnul Isus?", deoarece se simţea foarte slăbit.

Era gata să se întoarcă să vorbească cu ultima persoană din rândul de rugăciune, când a prins din nou o mişcare cu coada ochiului. Privind mai atent, Bill a văzut audienţa. Congresmanul Upshaw era îmbrăcat cu un costum ciocolatiu cu dungi albe şi purta pe cap un „Stetson" alb. Zâmbea cordial şi îşi ridica pălăria salutându-i pe oameni.

Bill a privit spre domnul Upshaw care stătea într-un scaun lângă culoarul din mijloc. În biserică, bătrânii oraşului purtau costum albastru şi cravată roşie, de aceea l-a întrebat:

„Congresmanule, ai cumva un costum maro închis cu dungi subţiri albe?"

Bătrânul gentleman, a răspuns la microfon:

„Da, fiule, mi-am cumpărat unul alaltăieri."

Acum Bill ştia ce urma să se întâmple:

„Frate, tu ai avut respect şi L-ai onorat pe Dumnezeu în toţi aceşti ani, de aceea, Dumnezeu te răsplăteşte acum

bucurându-ţi zilele care ţi-au mai rămas. Poţi să umbli chiar acum pentru că Domnul Isus Hristos te-a vindecat."

Domnul Upshaw nu a ştiut ce să facă şi a spus:

„Dumnezeu să fie lăudat. Fiule, dacă Isus Hristos mă va face să umblu fără cârje, îmi voi petrece restul vieţii pentru slava Lui."

Bill a făcut o pauză şi s-a clătinat din nou. Simţea cum pierde ultimele puteri pe care le mai avea. Ern Baxter şi Leroy Koop l-a prins imediat şi au pornit cu el spre ieşire, dar Bill a şoptit:

„Congresmanule, în Numele lui Isus Hristos ridică-te în picioare şi umblă, pentru că Dumnezeu te-a vindecat! Aceasta este „Aşa vorbeşte Domnul!"

Pastorul Leroy Koop s-a întors spre microfon şi a zis: „Fratele Branham spune că congresmanul este vindecat!"

Willie Upshaw a simţit că-i sare inima din piept, apoi şi-a zis:

„Fratele Branham ştie gândul lui Dumnezeu, ceea ce înseamnă că trebuie să păşesc prin credinţă şi să-L accept pe Isus Hristos ca Vindecătorul meu."

A simţit că ceva rece îi străbate trupul. Lăsându-şi cârjele deoparte, el s-a ridicat şi a păşit pe culoarul dintre rânduri. Nervii din picioare, demult morţi, s-au umplut de viaţă; sângele i-a inundat muşchii atrofiaţi şi în mod miraculos, picioarele îl susţineau. A făcut un pas, apoi altul… Umbla! Umbla fără nici un sprijin.

În timp ce audienţa îl lăuda în gura mare pe Dumnezeu, Willie Upshaw umbla pe culoar şi dădea mâna cu Leroy Upshaw care îl privea uimit. Toţi cei prezenţi au putut să-l vadă pe Willie aplecându-se şi atingându-şi vârful pantofilor cu mâinile.

Capitolul 54

Privind înapoi începând cu 1954

Într-o zi caldă de iunie a anului 1951, William Branham a ajuns acasă în Jeffersonville, Indiana, sperând să

găsească puţină linişte înainte să înceapă următoarea serie de campanii. În iulie avea programate două săptămâni întregi: o săptămână la Toledo, Ohio, două zile la Zion, Illinois şi patru zile la Erie, Pennsylvania. Ştia că îi va fi foarte greu, şi pentru că era deja extenuat de la ultima campanie, pauza aceasta era vitală pentru menţinerea sănătăţii lui.

Îi era foarte greu să se odihnească, deoarece de îndată ce se afla că este acasă, soneria de la uşă nu înceta să sune şi până seara târziu sufrageria lui era plină de străini care doreau discuţii personale şi rugăciune.

Acest lucru se întâmplase tot timpul începând cu anul 1946, când Dumnezeu îi dăduse acea însărcinare. Bill nu ţinea la intimitatea lui. El iubea oamenii şi voia să-i ajute, dar acum se simţea prea obosit ca să poată face aceasta. Dacă ar fi de acord să aibă discuţii cu oamenii, vedeniile (care veneau întotdeauna), l-ar fi doborât pur şi simplu.

Meda spunea: „Bill, lasă-mă să te duc undeva înainte să se adune oamenii.” Şi plecau în zona Tunnel Mill, cam la 15 mile nord-vest de Jeffersonville, într-o pădure unde se refugiase adesea să găsească pace în sălbăticia de acolo. Printre acele coline era o peşteră în care intra adesea şi se ruga. Însă astăzi nu aceea era destinaţia lui, ci o altă grotă secretă situată într-un loc inaccesibil. Bill o dusese şi pe Meda o dată acolo, la puţin timp după ce se căsătoriseră în 1941. O dată îi fusese suficient…

În drum spre casă, Bill a simţit nevoia să se oprească în locul unde a mers la şcoală când era copil. A întors maşina şi a parcat-o. Rebecka a coborât repede şi a alergat să culeagă flori, iar Meda s-a dus după ea.

Bill s-a dus la o pompă veche de apă şi după ce a dat de două ori din mâner a scos apă şi a băut. Clădirea veche a şcolii, cu o singură cameră, nu era departe de pompă. Nici măcar un semn nu mai arăta că acolo fusese cândva o şcoală. Sprijinindu-se de un gard de lemn, Bill a privit peste vale la locul unde copilărise. Pe atunci era slab populat, dar astăzi dealul era plin de case solide şi frumoase. Cât de mult se schimbaseră lucrurile în 30 de ani şi ce diferite erau casele de acum faţă de căsuţele cu două camere de atunci.

Îşi amintea ce mari i se păruseră bârnele din care era făcută căsuţa în care copilărise. În spatele casei era un măr uriaş despre care crezuse că va dăinui veşnic; dar acum nu mai era. Tatăl lui construise chiar sub acel copac un loc pentru spălat şi ţintuise de trunchiul lui un ciob de oglindă. De câte ori îl privise pe tatăl său bărbierindu-se acolo…

Charles Branham fusese un om scund, îndesat şi cu muşchi puternici. Când îşi scotea cămaşa să se bărbierească, muşchii aceia se zbăteau sub piele. Bill îşi amintea că în timp ce-l privea se gândea: „Uite ce puternic e tata! Va trăi 100 de ani." Dar nu a fost aşa, căci a murit în 1936, când avea doar 52 de ani, distrus de băutură.

Pe atunci, în faţa curţii era un izvor. Se gândea de câte ori cărase găleţi mari şi grele din cedru de la acel izvor. Fusese cel mai mare dintre cei zece copii, iar părinţii aşteptau mult de la el. Obişnuia să-l trimită pe fratele lui Edward la cor în schimbul unei bomboane.

Acum izvorul nu mai era; fusese astupat cu siguranţă de vreun buldozer. Nu mai era nici Edward. Bill şi-a înghiţit lacrimile care îl năpădiseră la gândul lui Edward. Deşi Edward era cu un an mai mic decât el, au mers la şcoală deodată. Fuseseră ani foarte grei. Familia lui era atât de săracă încât nici el şi nici Edward nu avuseseră suficiente haine. Astfel, în toamna anului 1917 Bill a fost nevoit să meargă la şcoală fără cămaşă, iar când a început să ningă, unei vecine i s-a făcut milă de el şi i-a dat un palton. L-a purtat toată iarna, chiar şi în clasă, aşa că ceilalţi copii nu au ştiut că de fapt el nu avea cămaşă. Când venea pauza de masă, el şi Edward mergeau să-şi mănânce gustarea sărăcăcioasă pe malul râului Ohio. Aveau o singură gamelă cu mâncare pe care o împărţeau între ei pe un buştean. Îşi împărţeau mămăliga şi fasolea cu grijă, în porţii egale.

Bill îşi amintea că odată mama lor le-a pus o mână de porumb, iar el a ieşit mai repede din clasă ca să mănânce mai mult decât i se cuvenea. O, cât de mult regreta că-l înşelase pe fratele său!

Aceste lucruri s-au întâmplat în anul 1917, în timpul Primului Război Mondial. Ritualul de dimineaţă era acelaşi. După ce suna clopoţelul, doamna Temple alinia toţi elevii în

curte şi prezentau onorul steagului, după care se întorceau cu faţa spre şcoală şi cu un braţ pe umărul colegului din faţă mărşăluiau în clasă. Bill îşi amintea bine ordinea.

Primul era Roland Hallaway, un roşcat iute la mânie. Mai târziu, Roland a împuşcat un om în timpul unui joc de zaruri şi a murit în închisoare.

Următorul era Wilmor. El s-a băgat într-o luptă cu cuţite şi cineva i-a tăiat gâtul. Dar Wilis Paul? El a murit din pricina unei boli care i-a măcinat trupul. Howard Higgins a murit când a sărit în aer fabrica „Colgate". Au murit şi Ralph Fields şi Willie Hinkes. După Willie urma Edward, fratele mai mic al lui Bill. El stătea întotdeauna în spatele lui Bill, cu mâna pe umărul lui.

Curând nostalgia lui Bill urma să capete un gust şi mai amar. În 1928, Edward Branham a murit în Jeffersonville, în timp ce Bill mâna vitele în Arizona. Acest lucru s-a întâmplat înainte ca William Branham să devină creştin. Chiar şi aşa, când era pe moarte, Edward a zis: „Spuneţi-i lui Bill că ne vom revedea într-o zi în cer."

„O, Dumnezeule," se gândea Bill, „iată că sunt singurul în viaţă dintre toţi aceştia. Cât de adevărat este Cuvântul Tău care zice: *„Noi n-avem aici o cetate stătătoare, ci suntem în căutarea celei viitoare.* O, Doamne, mi-aş da restul vieţii muritoare dacă mi-ai permite să merg la porţile acelea cu o mână plină de popcorn şi să spun: „Edward băiete, uite popcornul cu care te-am înşelat când eram copii."

Deodată a început să plângă şi a spus cu voce tare: „O, Dumnezeule, îngăduie să vină îngerii Tăi şi să ia bietul meu suflet istovit, căci lumea aceasta nu mai e de multă vreme casa mea."

Meda a alergat la el, l-a îmbrăţişat şi i-a zis:

„Vino şi odihneşte-te scumpule, căci plângi ca un copil. Nu face asta."

„De-ai ştii ce mi-a trecut prin inimă, scumpa mea.Îmi amintesc că stăteam în casa aceea când micuţa Sharon Rose s-a îmbolnăvit, iar după aceea s-a îmbolnăvit şi Hope. Nu am înţeles niciodată de ce a luat-o Dumnezeu pe Hope şi mai ales pe Sharon Rose care avea doar nouă luni."

„N-ar trebui să te gândeşti la asemenea lucruri, Bill", dar mustrarea ei venise prea târziu pentru că el se gândise deja…

William Branham s-a născut într-o cocioabă de bârne lângă Burkesville, Kentucky. Mama lui, Ella, era şi ea un copil deoarece avea doar 15 ani, iar tatăl lui, Charles avea 18 ani. Bill a venit pe lume înainte de ivirea zorilor zilei de 6 aprilie 1909. După cum mărturisesc cei prezenţi: o vecină, un vecin, bunica, Ella şi Charles, la câteva minute după naşterea lui, în colibă a pătruns o lumină supranaturală care a stat deasupra patului său, după care a ieşit prin acoperiş. Era primul semn care arăta că viaţa lui era destinată să fie diferită.

În 1912, Charles s-a mutat cu familia la o fermă de lângă Jeffersonville, Indiana, iar în 1914, la puţin timp după ce Bill a început şcoala s-a întâmplat ceva care l-a îngrozit, această experienţă urmând să fie una din cele mai vii amintiri ale copilăriei lui. Era în timpul Prohibiţiei, iar tatăl lui îl pusese să care găleţi pline cu apă în vârful dealului, la lumina lunii care ascundea ce se petrecea acolo. Bill avea 6 ani şi odată s-a oprit la mijlocul drumului să se odihnească sub un plop. Curând a observat un vârtej de vânt ciudat între crengile de sus ale plopului. Era ciudat pentru că vârtejul stătea într-un singur loc. deodată a auzit un glas care se părea că vine din acel vârtej: **„Să nu bei niciodată, să nu fumezi şi să nu-ţi pângăreşti trupul în nici un fel, pentru că am o lucrare cu tine când vei fi mare."** Bill a scăpat găleţile din mână şi a alergat spre casă strigând-o pe mamă-sa.

N-a uitat niciodată acel glas, iar când a încercat să încalce porunca primită, Ceva de dincolo de înţelegerea lui, îl avertiza să se oprească.

În ciuda acestor experienţe, William Branham a trăit departe de Dumnezeu. La vârsta de 23 de ani, s-a intoxicat cu gaz în timp ce lucra la Albany Gas Company, ceea ce i-a afectat grav sănătatea provocându-i constant dureri de cap şi stomac. Doctorul lui a ajuns la concluzia că Bill avea apendicele inflamat şi că trebuia îndepărtat. Imediat după operaţie, în timp ce era întins pe patul său din salon, Bill simţea cum viaţa îl părăseşte încet, încet. A încercat să

cheme o asistentă dar nu putea vorbi decât în şoaptă. În timp ce bătăile inimii erau tot mai slabe, încăperea a dispărut şi se părea că umblă printr-o pădure rece şi întunecoasă. Moartea îl încolţea… Undeva în depărtare se auzea vuietul unui vânt care se apropia. Îngrozit, s-a gândit că este moartea care vine să-l ia.

Deodată s-a văzut stând din nou sub acel plop din copilărie şi privind acelaşi vârtej de vânt dintre ramurile lui. A auzit iar acea voce gravă care îi vorbea, doar că de data aceasta cuvintele se terminau altfel: „Să nu bei, să nu fumezi şi să nu-ţi pângăreşti trupul în nici un fel…Eu te-am chemat dar tu nu Mi-ai răspuns!"

„Isuse", a strigat Bill, „dacă eşti Tu, lasă-mă să mă întorc înapoi pe pământ şi voi propovădui Evanghelia Ta de pe vârful caselor şi se la colţul străzilor. Voi spune tuturor de Tine!"

Dintr-o dată vedenia s-a terminat şi Bill era din nou în salonul de spital. Treptat s-a făcut bine şi a devenit predicator în Biserica Misionară Baptistă, dar curând s-a simţit călăuzit să formeze o biserică independentă a lui. În după-amiaza zilei de 11 iunie 1933, era la sfârşitul celor două săptămâni de adunări de trezire şi ţinea un serviciu de botez în râul Ohio. Pe malul apei stăteau peste o mie de oameni. După ce Bill a botezat a şaisprezecea persoană în Numele Domnului Isus Hristos, deasupra lui a apărut o minge de foc, iar un glas a spus:

„Aşa cum Ioan Botezătorul a fost premergătorul primei veniri a Domnului Isus, tu vei fi premergătorul celei de a doua veniri a Lui."

La vremea aceea, William Branham nu înţelegea încă însemnătatea acelor cuvinte. Părea o altă ciudăţenie din lungul şir de evenimente inexplicabile din viaţa lui, doar că acum era creştin şi evenimentele acestea ciudate se înmulţeau.

Odată, a avut chiar şi o vedenie cu Domnul Isus Hristos stând în aer, la câteva picioare de pământ. Intrigat de aceste întâmplări, s-a gândit la sfaturile date de ceilalţi predicatori. Ei îl sfătuiseră să lase aceste lucruri deoparte, sugerând că diavolul îi juca feste în minte.

William Branham s-a speriat şi mulţi ani s-a împotrivit acestei chemări neobişnuite a lui Dumnezeu din viaţa lui. Confuzia a ajuns la capăt în anul 1946, când s-a izolat în grota lui secretă şi a jurat că nu mai iese de acolo până când nu i se va arăta Dumnezeu şi-i va explica însemnătatea vieţii lui ciudate.

A stat în rugăciune mai multe ore, spunându-I Domnului toate experienţele ciudate pe care le avusese, după care s-a liniştit. Deşi era trecut de miezul nopţii nu putea dormi. Stătea în întuneric, se ruga, se gândea şi asculta. Deodată a văzut o lumină care creştea tot mai mult până când micuţa grotă a fost umplută de ea. Apoi a auzit un zgomot de paşi şi din acea lumină a păşit în faţă un om cu picioarele goale şi îmbrăcat cu o haină albă. Avea 6 picioare înălţime şi cântărea cam 200 pounds. Pe umeri îi atârna părul des şi negru care îi încadra faţa fără barbă, cu ochi străpungători şi privire pătrunzătoare.

Bill simţea cum este cuprins de groază, dar Omul acela i-a spus: „Nu te teme!" şi imediat teama s-a risipit. Avea aceeaşi voce gravă şi răsunătoare pe care o auzise vorbindu-i din acel plop în copilărie.

Omul a continuat: **„Am fost trimis din prezenţa Atotputernicului Dumnezeu să-ţi spun că naşterea ta deosebită şi viaţa ta neînţeleasă au vrut să indice că vei duce un dar al vindecării divine oamenilor din lume. Dacă vei fi sincer când te vei ruga şi îi vei face pe oameni să creadă, nimic nu va sta împotriva rugăciunii tale, nici chiar cancerul. Vei merge în multe părţi ale pământului şi te vei ruga pentru regi, conducători şi oameni importanţi. Vei predica multor mulţimi din lume şi mii de oameni vor veni la tine pentru sfat. Tu trebuie să le spui că în ceruri gândurile lor vorbesc mai tare decât cuvintele lor."**

Bill a spus că era prea sărac şi needucat ca să poată îndeplini această însărcinare şi că nimeni nu-l va crede. Dar Îngerul a continuat:

„Aşa cum profetului Moise i-au fost date două semne ca să dovedească că era trimis de Dumnezeu, şi tu vei primi două semne.

Primul: când vei lua mâna dreaptă a unei persoane, cu mâna ta stângă, vei putea simţi prezenţa oricărui germen cauzator de boală, prin vibraţiile şi petele care-ţi vor apărea pe mână. Apoi te vei ruga pentru acea persoană, iar dacă mâna revine la normal poţi pronunţa vindecarea ei. Dacă mâna nu revine la normal, vei cere doar binecuvântarea ei şi vei trece mai departe. Cât timp eşti sub ungerea lui Dumnezeu, să nu încerci niciodată să foloseşti gândurile tale, pentru că îţi va fi dat ce trebuie să spui.

Dacă vei sta smerit şi sincer, vei putea să le spui oamenilor chiar şi tainele inimii lor prin vedenii. Atunci vor trebui să te creadă. Aceasta va însufleţi Evanghelia în puterea care va aduce a doua venire a lui Hristos."

Întorcându-se la Jeffersonville, Bill a spus adunării despre vizita Îngerului. Un bărbat a spus povestea aceasta la locul lui de muncă, ceea ce a atras atenţia lui William Morgan a cărui soţie era pe moarte din cauza cancerului. De vreme ce medicii o abandonaseră, domnul Morgan se gândea că nu are nimic de pierdut dacă ar duce-o la William Branham pentru rugăciune.

William Morgan şi-a pus soţia inconştientă pe o targă şi a dus-o la biserică. Când Bill i-a luat mâna dreaptă în mâna lui stângă, a simţit cel mai neobişnuit lucru. Încheietura şi antebraţul au început să pulseze cu putere ca şi cum ar fi atins un fir electric. Vibraţiile mergeau pe braţ în sus până la inimă. Ceasul de pe mână i s-a oprit, iar pielea i s-a umplut de umflături mici şi s-a înroşit. Când i-a cerut lui Isus Hristos s-o vindece, vibraţiile s-au oprit, iar mâna i-a revenit la normal pe loc. Atunci a realizat că acele vibraţii veneau de la viaţa cancerigenă a demonului care invadase trupul femeii. Dar acum demonul plecase. Fără nici o umbră de îndoială în gând, Bill a spus:

„Domnule, nu te teme căci aşa vorbeşte Domnul: Soţia ta va trăi!"

Margie Morgan s-a recuperat atât de repede încât după câteva zile medicii uimiţi au lăsat-o să părăsească spitalul. A plecat acasă deplin sănătoasă.

Vestea despre această minune s-a răspândit în toate cercurile creştine, ceea ce a făcut ca predicatori de departe: tocmai din St. Louis, Missouri şi Shreveport să-i scrie lui William Branham şi să-l roage să meargă să ţină treziri şi adunări în oraşele lor.

Aşa se face, că a încetat să mai meargă la serviciul de la Compania de Servicii Publice şi a renunţat şi la slujba de păstor al Tabernacolului Branham, din Jeffersonville, ca să se poată dedica slujbei de evanghelist.

A călătorit mult, ţinând campanii de vindecare prin credinţă în toată America şi Canada. Semnul de pe mâna lui şi minunile care îl însoţeau, au făcut ca mulţimile să crească considerabil.

Dacă prindea cu mâna sa stângă mâna dreaptă a unei persoane purtătoare de un germen de boală, mâna i se umfla şi se înroşea imediat. Prin băşicile albe care apăreau pe mâna sa umflată, William Branham putea identifica absolut orice germen sau boală. Nici un om nu trebuia să-i spună de ce boală suferă, pentru că o făcea el, şi de fiecare dată avea dreptate. Dacă după ce se ruga pentru persoana bolnavă, umflăturile şi vibraţiile dispăreau, Bill ştia că demonul fusese scos afară şi persoana era vindecată.

La fiecare întâlnire se adunau mii de oameni care doreau să vadă acest semn miraculos dat de Dumnezeu şi multe sute dintre ei solicitau rugăciune. Când a văzut această dorinţă a oamenilor, lui Bill i s-a făcut milă de ei şi s-a supus unui efort peste puterile lui, rugându-se neîncetat 3, 4, 5 sau chiar 6 ore, seară de seară şi lună de lună, făcând doar câteva pauze.

Aşa se face că după doi ani de muncă epuizantă a suferit o cădere psihică, ceea ce l-a silit să părăsească slujba timp de şase luni. Când s-a întors în slujba Domnului, William Branham era mult mai înţelept şi mai atent.

În 1949 a apărut al doilea semn din slujba lui, exact cum spusese Îngerul. Bill ţinea un serviciu de rugăciune în Regina, Saskatchewan şi în faţă a venit o femeie de vârstă mijlocie care dorea rugăciune.

Înainte ca Bill să-i ia mâna pentru diagnostic, a văzut-o într-o vedenie ca copil; a văzut care era problema ei şi a ştiut de ce a venit la rugăciune. Apoi a văzut viitorul ei, viitor în care era bine.

Începând din seara aceea, cel de-al doilea semn, deosebirea prin vedenii, avea să-l însoţească în fiecare adunare, dar nici primul semn, semnul de pe mână, nu l-a părăsit niciodată şi a putut să-l folosească de câte ori i s-a părut potrivit.

Bill n-a uitat niciodată incidentul care s-a petrecut în California, în 1949. El şi Meda se aflau în camera de hotel împreună cu un prieten, Paul Malicki, care venise să-i ceară un favor lui Bill:

„Frate Branham, soţia mea tocmai a născut şi acum e foarte bolnavă. Pot s-o aduc la tine s-o vezi, pentru că doctorii nu-şi dau seama ce are?"

„Sigur, frate Malicki", a răspuns Bill, :dar va trebui s-o aduci astăzi pentru că mâine plec la Catalina."

Paul Malicki şi-a adus soţia imediat. Cum a venit, Bill a văzut că are de-a face cu o fiinţă foarte bolnavă.

„Soră Malicki, pune-ţi mâna peste a mea şi vom vedea dacă Domnul ne va spune ce este." De îndată ce i-a atins mâna, Bill a spus: „Este…"

„Ciudat", a răspuns ea. „Nu simt să am un cheag de sânge în picior."

„Aşteaptă şi vei vedea că este aşa pentru că darul nu a greşit niciodată."

Domnul Malicki s-a uitat la dosul mâinii umflate a lui Bill, care era plină de umflături mici şi albe şi a zis:

„Este uimitor, frate Branham! Acest lucru se manifestă la orice mână pe care o atingi?"

„Nu, lucrează doar atunci când persoana este bolnavă. Uite cum se manifestă când iau mâna soţiei mele, căci ea nu are nimic."

Când a lăsat mâna doamnei Malicki, mâna lui Bill a revenit la normal. Atunci a venit Meda şi a întins mâna spre soţul ei. Deodată Bill a spus surprins:

„Meda, tu ai o boală femeiască. Ai un chist pe ovarul stâng."

„Nu simt”, a răspuns Meda.

„Dar este acolo.”

Două zile mai târziu, doctorul doamnei Malicki a început să trateze cheagul de sânge din piciorul acesteia.

Şi tot de atunci, Bill a început să se îngrijoreze pentru sănătatea soţiei sale. Curând s-a ivit şi ocazia să fie examinată. Pe 19 martie 1951, el a dus-o pe Meda la spital pentru naşterea celui de-al doilea copil al lor, Sarah. Exact ca la prima sarcină, şi de data aceasta Meda avea să nască prin cezariană. În timp ce era pregătită pentru operaţie, dr. Dillman a stat de vorbă cu Bill, iar el i-a zis:

„Când o deschideţi, uitaţi-vă la ovarul ei stâng şi îndepărtaţi chistul dacă îl găsiţi.”

Mai târziu, dr. Dillman a spus că nu a găsit nimic pe ovare. Plin de nădejde, Bill a luat din nou mâna soţiei sale, dar a văzut că mâna i s-a înroşit şi s-a umflat din nou. Era clar că chistul era acolo.

Un nor a acoperit pajiştea cu umbra lui, dar briza care venea dinspre râu era rece. Tremurând, Meda i-a propus să plece acasă.

Bill şi-a privit soţia admirându-i obrajii moi şi privirea blândă. Avea doar 32 de ani, dar părul ei negru era brăzdat de şuviţe cărunte. Bill punea încărunţirea ei prematură pe seama efortului pe care-l făcea când era el acasă ca să-l protejeze de oameni. Cât de mult o iubea! Ce cumplit ar fi s-o piardă şi pe ea, ca pe Hope, prima lui soţie. Cu siguranţă Domnul nu va îngădui aşa ceva, sau da?

Bill a luat-o pe micuţa Rebekah, care ţinea în mână un buchet de flori de câmp şi a dus-o la maşină.

Capitolul 55

Paradoxul Hall – 1951

Din cauza slujbei care îl obliga să călătorească mult, întotdeauna când se întorcea acasă de pe câmpul misiunii, pe

William Branham îl aşteptau o mulţime de noutăţi. Meda era foarte emoţionată când a aflat că s-a stabilit data pentru viitoarea campanie din Africa de Sud. Plecarea urma să aibă loc din New York pe data de 1 octombrie 1951.

Bill era şi el emoţionat la gândul acestei călătorii. Aceasta ar fi a doua oară când va părăsi America de Nord.

Campaniile sale din primăvara anului 1950, din Peninsula Scandinavică, au atras mulţimi uriaşe şi s-au înfăptuit miracole uimitoare, incluzând învierea unui băieţel finlandez care fusese mort mai bine de o jumătate de oră, dar a fost readus la viaţă prin puterea lui Isus Hristos.

Bill se aştepta la rezultate similare şi în Africa de Sud, deoarece fusese trimis de Dumnezeu acolo.

În ianuarie 1950, în timp ce ţinea o campanie la Houston, Texas, William Branham a primit o scrisoare de la Florence Nightingale Shirlow, în care îl implora să meargă în Africa de Sud să se roage pentru ea, deoarece cancerul la stomac pe care îl avea, îi provoca moartea prin înfometare lentă. Alături de scrisoare, domnişoara Shirlow a anexat şi un bilet de avion şi o fotografie cu ea; sărmana femeie era atât de uscată că semăna cu o mumie egipteană.

Lui Bill i-a părut foarte rău că nu poate zbura la ea, deoarece se făcuseră deja aranjamentele pentru Peninsula Scandinavică. Fotografia ei i-a provocat o milă atât de adâncă încât s-a rugat:

„Dumnezeule, dacă vrei să merg în Africa de Sud, Te rog s-o vindeci pe femeia aceasta.” Spre surprinderea lui, Florence Shirlow a luat un avion şi a zburat în Anglia pentru a se întâlni cu el la Londra. Acolo, Dumnezeu a vindecat-o în mod miraculos şi astfel, William Branham a ştiut că Dumnezeu vrea să meargă la Durban, Africa de Sud şi se aştepta ca El să facă lucruri măreţe.

În acelaşi timp se simţea neliniştit, deoarece ultima dată când fusese în Shreveport, Louisiana, Duhul Sfânt l-a avertizat că Satana i-a pregătit o cursă în Africa de Sud. Se tot întreba ce ar putea fi, iar imaginaţia i-a zămislit tot felul de gânduri despre vraci care vor provoca puterea lui Isus Hristos. Era oare o astfel de cursă sau era ceva la care nici nu se gândea?

Împreună cu veştile bune, Meda i-a împărtăşit şi vestea despre prietenul lui Bill, William Hall.

„Fratele Hall? Nu se poate!" a spus Bill surprins.

William Hall a fost primul convertit din campania pe care o ţinuse în Milltown, Indiana, iar mai târziu a devenit păstorul bisericii baptiste din Milltown.

„Da", a repetat Meda, „are cancer la ficat. Dr Dillman a spus că nu mai are mult, de aceea, l-au adus la New Albany şi stă la sora lui. Te-a chemat la el.

„Atunci hai să mergem să-l vedem chiar acum."

Când au ajuns acolo, Bill a fost foarte surprins de felul cum arăta prietenul lui. Pielea îi era portocalie, ca dovleacul.

Bill l-a întrebat:

„Cum e, frate Hall?" William Hall s-a chinuit să răspundă:

„Frate Branham, doctorii au făcut tot ce au putut. Dacă Dumnezeu nu face o minune, acesta este capătul drumului meu."

Bill s-a rugat pentru vechiul său prieten, iar când au plecat, doamna Hall i-a condus şi a întrebat:

„Frate Branham, nu mai poţi face nimic?"

„Îmi pare rău soră, dar singurul lucru pe care pot să-l fac eu este să mă rog."

Ea a privit în depărtare şi a murmurat:

„Poate este un alt doctor…"

„Într-un fel, doctorii sunt ca predicatorii. Astfel, trebuie să ai încredere în ei pentru că altfel nu te pot ajuta. Mai este prietenul meu, dr. Sam Adair, care din câte ştiu eu este cel mai bun medic."

Doamna Hall l-a privit fix pe Bill şi l-a întrebat:

„Oare prietenul tău, dr. Sam, ar vrea să-l examineze pe soţul meu?"

„Am să-l întreb", a răspuns Bill.

Când l-a sunat să-l întrebe, dr. Sam i-a zis:

„Bill, tot ce pot face este să merg la spital să-i văd foaia medicală pentru că astfel voi şti tot ce am nevoie."

Mai târziu, în aceeaşi zi, dr. Sam a sunat şi a spus:

„Bill, am citit raportul medical. Omul care cancer la ficat: un cancer incurabil şi inoperabil. Îmi pare rău, dar va muri."

„Nu este nici un specialist la care să-l poţi trimite?"

„Păi am putea să-l trimitem la dr. Able în Louisville, care este unul din cei mai buni specialişti în cancer, din ţară."

Apucându-se de un „pai" doamna Hall a închiriat o ambulanţă să-l ducă pe soţul ei peste râul Ohio, la dr. Able.

În aceeaşi seară, Bill a fost sunat de un alt prieten vechi, de pastorul Johnson de la Biserica Metodistă din New Albany, care l-a rugat să-i facă o favoare:

„Frate Bill, ai vrea să ţii un serviciu sau două pentru mine? Mi-ar face mare plăcere."

„Nu aş vrea să mă rog pentru bolnavi, frate Johnson. Când sunt acasă încerc să mă relaxez şi să nu fac aceasta fiindcă atunci când vine deosebirea, mă pune jos."

„Vino şi predică pentru mine. Acordă-mi o seară şi îţi promit că nu-ţi cer să te rogi pentru bolnavi."

„Bine, frate Jonson. În ce seară vrei să vin?"

„Miercuri seara ar fi perfect." Şi pentru că reverendul Johnson a mediatizat acest lucru prin radio, în seara aceea, în sanctuarul bisericii metodiste de pe Main Street s-au adunat cam 500 de oameni şi mulţi aşteptau afară ca să poată intra. Din cauză că geamurile erau prea sus, oamenii nu puteau vedea înăuntru, dar un diacon a pus la fiecare geam difuzoare ca să audă măcar predica.

La ora când a ajuns Bill la biserică, aglomeraţia era atât de mare încât i-a fost imposibil să ajungă până la uşă. Atunci l-a luat un diacon şi l-a condus la una dintre ferestre, unde un alt bărbat s-a aplecat peste pervaz, l-a prins de mâini şi l-a tras înăuntru.

În seara aceea, în timp ce Bill spunea:

„Voi nu veţi merge în iad pentru că v-aţi îmbătat; nu veţi ajunge în iad nici pentru că aţi minţit, aţi furat sau aţi comis adulter." O femeie metodistă l-a întrerupt şi i-a zis:

„Reverend Branham, eu nu sunt de acord cu ceea ce spui! Toate acestea sunt păcate! Dacă pentru ele nu mergi în iad, atunci pentru ce te duci?"

„Tu mergi în iad pentru că nu crezi Cuvântul lui Dumnezeu, deoarece singurul păcat pe care îl condamnă El este necredinţa. Toate celelalte sunt atributele păcatului şi voi le faceţi pentru că nu credeţi. Lucrul cel mai ciudat este că poţi sta toată viaţa în biserică şi totuşi să nu crezi Cuvântul lui Dumnezeu! Biblia spune că cel ce crede în Isus Hristos şi este botezat, va fi salvat, iar cel care nu crede este deja osândit. El a spus: *„…cine ascultă cuvintele Mele şi crede în Cel ce M-a trimis, are viaţa veşnică, şi nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viaţă."* (Ioan 5.24). Dacă tu crezi cu adevărat că Isus este Fiul lui Dumnezeu, când te vei întâlni cu El nu vei mai trăi aceeaşi viaţă păcătoasă."

După încheierea serviciului, reverendul Johnson a spus:

„Frate Branham, ştiu că ţi-am promis că nu-ţi voi cere să te rogi pentru bolnavi, dar avem aici o învăţătoare de şcoală duminicală care are nevoie de ajutor. Se numeşte Shane. Este o femeie cumsecade şi foarte credincioasă, dar e nevrotică. În ultimii 10 ani a fost la un psihiatru în Louisville, dar nu a ajutat-o deloc. Mulţi s-au rugat pentru ea, dar nu s-a întâmplat nimic; starea ei continuă să fie groaznică. E cu nervii la pământ. Nu vrei să-ţi pui mâinile peste ea şi să-l rogi pe Dumnezeu s-o binecuvânteze?"

„Sigur că da. Unde este?"

„I-am spus să te aştepte la capătul scărilor de la subsol."

După felul cum a descris-o reverendul Johnson, Bill se aştepta să găsească o persoană în cămaşă de forţă. În loc de aceasta a întâlnit o femeie frumoasă, de 30 de ani, care la prima vedere părea cât se poate de sănătoasă.

„Bună seara, frate Branham", a spus ea.

„Ce mai faci, doamnă? Tu eşti bolnava pentru care trebuie să mă rog?"

„Da, eu sunt doamna Shane."

„Dar nu pari bolnavă."

„Păi nu sunt cu adevărat bolnavă. Nu ştiu ce e cu mine…Nu mă pot aduna. Uneori mă întreb dacă nu mi-am pierdut cumva minţile."

Curând Bill a observat semne mici de nervozitate în gesturile ei, aşa că i-a zis:

„Eu nu cred că ţi-ai pierdut minţile, soră. Haide să-i dăm problemele tale Domnului Isus." Spunând aceasta, şi-a pus mâinile peste femeie şi s-a rugat pentru ea, dar la sfârşitul rugăciunii nu era sigur că fusese eliberată.

Două zile mai târziu, Bill şi Meda au ieşit să facă cumpărături în New Albany şi s-au întâlnit cu doamna Shane:

„Te simţi mai bine, soră?" a întrebat-o el.

„Nu! Dimpotrivă, o duc mai rău!" s-a tânguit ea. Făcea din cap ca o pasăre, iar cu ochii urmărea obiecte de pe stradă. Era înspăimântată de moarte.

„Frate Branham eu nu pot pleca din New Albany pentru că ştiu că dacă o fac, mă va prinde ceva. Cred că acum mi-am pierdut minţile cu adevărat."

„Nu cred, soră. Eşti creştină şi nu trăieşti în păcat?"

„Da, sunt metodistă sfinţită, născută din nou. În fiecare duminică dimineaţa le învăţ pe domnişoare."

„Ei bine, haide să ne rugăm din nou pentru tine."

Bill şi-a plecat capul şi s-a rugat: „Dumnezeule, te rog să ai milă de această femeie sărmană, în Numele lui Isus Hristos. Amin."

Totuşi, când s-au despărţit Bill a simţit din nou că problema nu era rezolvată.

În ziua următoare, prietenii doamnei Shane au adus-o acasă la Bill. Femeia se zbătea şi striga: „Duceţi-mă înapoi acasă! Nu pot pleca din New Albany că voi muri!"

Bill s-a rugat din nou pentru ea şi femeia s-a liniştit, însă era ceva adânc şi ascuns care îi aducea starea aceea de tulburare. Doamna Shane ştia şi ea aceasta.

„Frate Branham, cred că dacă te vei ruga pentru mine când este ungerea peste tine, voi fi vindecată." Apoi le-a zis prietenilor ei:

„Data viitoare când fratele Branham va ţine o adunare aproape de New Albany, vreau să ajung acolo chiar dacă pentru aceasta va trebui să mă puneţi în cămaşă de forţă."

În aceeaşi zi, Bill a fost sunat de dr. Sam Adair, care i-a zis:

„Bill, am primit concluziile doctorului Able cu privire la prietenul tău. Ar fi bine să-i spui soţiei lui că va trece dincolo cam în patru zile.”

„Nu se mai poate face nimic?”

„Bill, cancerul este în ficat. Nu este posibil să i se scoată ficatul afară şi să trăiască. Bănuiesc că este pregătit de plecare pe dată ce e predicator.”

„O, sufletul lui este în ordine cu Dumnezeu, dar nu aş vrea să plece pentru că are doar 55 de ani. Mai are multe de făcut pentru Domnul. Chiar nu ştiu de ce vrea să-l ia Domnul.”

„Da, pentru oricine este greu de înţeles, dar trebuie să acceptăm aceasta.”

Bill şi Meda s-au dus să-i spună doamnei Hall. Când a aflat, femeia a început să se tânguiască. Bill a încercat s-o încurajeze:

„Soră Hall, să nu uiţi că el este creştin şi e pregătit pentru plecare. Pavel le spune creştinilor că chiar dacă trupul acesta va fi mistuit, avem unul care ne aşteaptă. Fratelui Hall îi va fi mult mai bine dacă va trece. Desigur, la vârsta ta şi fără copii vei fi singură, dar nu uita că Dumnezeu ştie ce este mai bine şi lucrează cum este mai bine pentru noi.”

„Dar ce mă voi face fără el?” s-a tânguit ea.

„Să mergem să ne rugăm pentru el”, a propus Bill. Fratele Hall era când inconştient, când conştient, iar pielea lui de culoare portocalie arăta ca de ceară.

Bill, Meda şi doamna Hall s-au rugat din nou cerându-i lui Dumnezeu să aibă milă şi să-i cruţe viaţa.

Înainte ca Bill să plece, doamna Hall l-a întrebat:

„Frate Branham, nu ţi-a arătat Domnul nimic prin vedenie?”

„Îmi pare rău, soră Hall, dar nu a spus nici un cuvânt. M-am rugat din toată inima, dar poate Dumnezeu va îngădui ca el să treacă.”

„Crezi că va muri?”

„Da, aşa cred pentru că toate dovezile conduc la concluzia aceasta. Înseamnă că este voia Domnului, dar nu pot spune nimic sigur.”

Bill şi Meda au plecat acasă. Când au ajuns, ca de obicei pe aleea din faţa casei erau parcate mai multe maşini, şi o mulţime de oameni aşteptau să-l vadă. Bill s-a rugat pentru fiecare dintre ei, iar ultima persoană a plecat cu puţin înainte de miezul nopţii. După ce a rămas singur, Bill şi-a rezemat puşca de vânătoare de uşa dormitorului. Stând pe marginea patului, şi-a potrivit deşteptătorul să sune la ora 4.00. Pentru că nu putea găsi nici o clipă de odihnă în casa lui, s-a hotărât să meargă în pădure, dimineaţa devreme, şi să vâneze timp de câteva ore, apoi să se aşeze sub un copac şi să tragă un pui de somn. Cel puţin acolo nu-l va deranja nimeni.

La 4.00 dimineaţa a sunat alarma. Ameţit, Bill s-a dat jos din pat şi a deschis geamul să privească afară. Uneori oamenii veneau în mijlocul nopţii şi dormeau în maşini aşteptând dimineaţa ca să se roage pentru ei. În dimineaţa aceea aleea era goală, ceea ce însemna că putea pleca imediat la vânătoare.

Luându-şi arma de calibru 22, a aprins lumina pe hol, frecându-şi ochii ca să alunge somnul. La jumătatea holului, a văzut un măr verde mic, care aparent atârna pe perete. Privindu-l, Bill s-a gândit: „Oare de ce a atârnat soţia mea pe perete mărul acela rău, mâncat de viermi?”

A păşit mai aproape ca să-l privească mai bine. Dintr-o dată a realizat greşeala lui. Mărul nu era prins pe perete ci atârna în aer în mijlocul camerei.

Imediat a căzut pe un genunchi, şi-a pus arma deoparte, şi-a luat pălăria de pe cap şi a spus: „Ce doreşte Tatăl meu să ştie slujitorul Său?”

Atunci a văzut încă un măr, plin de bube, care a apărut lângă primul, apoi altul şi altul, până când cinci mere verzi şi viermănoase pluteau într-o formaţie. În timp ce le privea uimit, a apărut un alt măr, mare, galben şi fără cusur, şi a căzut peste cele cinci mere stricate, apoi a auzit un zgomot ca şi cum cineva ar fi muşcat cu poftă dintr-un măr zemos. Din cinci îmbucături, mărul zemos a devorat cele cinci mere verzi.

Vedenia a dispărut, dar Lumina supranaturală se rotea aproape de tavan făcând un sunet asemănător cu vâjâitul unui vânt. Lumina nu era o vedenie.

Uimit, Bill a spus din nou: „Ce vrea Domnul meu să ştie slujitorul Său?"

„Ridică-te în picioare," a poruncit Îngerul „du-te şi spune-i lui William Hall: „Aşa vorbeşte Domnul: tu vei trăi şi nu vei muri!"

După ce a spus aceste cuvinte, Lumina a dispărut.

Toate gândurile lui cu privire la vânătoare de veveriţe au dispărut. Alergând înapoi în dormitor, a trezit-o pe soţia sa şi i-a spus vestea cea bună, iar ea l-a întrebat:

„Pot veni cu tine?"

Au plecat împreună la casa unde William Hall era pe moarte. Soarele se ivea printre vârfurile copacilor când au ajuns. Maggie Hall stătea lângă patul soţului ei, cu privirea obosită, şi îi mângâia mâna.

„Ce face?" a întrebat Bill.

„Încă nu a murit, frate Branham, dar de ce ai o privire atât de bucuroasă?"

Soră Hall, am „Aşa vorbeşte Domnul" pentru soţul tău."

„E de bine?" a murmurat ea.

„Da, soră Hall." Apoi s-a întors spre soţul ei şi i-a zis: „Frate Hall, mă poţi auzi?"

El a deschis ochii şi a întrebat cu o voce stinsă: „Încă nu am murit?"

„Nu, şi nici nu vei muri deocamdată. Am un cuvânt din partea Domnului. Cam cu două ore în urmă am văzut o vedenie. De cât timp eşti bolnav, frate Hall?"

Prea slăbit ca să răspundă, el a privit spre soţia lui:

„Megg, spune-i tu…"

„Sunt deja cinci luni," a zis ea.

Bill a dat din cap: „Aşa m-am gândit şi eu. Azi dimineaţă devreme, am văzut în vedenie un măr mare şi galben care a înghiţit toate cele cinci mere pline de viermi. Merele verzi reprezintă lunile în care fratele Hall a fost bolnav. De acum înainte va începe să se facă bine. Aceasta este „Aşa vorbeşte Domnul!"

Când au ajuns acasă, Bill l-a sunat pe prietenul său dr. Sam Adair şi i-a zis:

„Doctore, ţi-l mai aminteşti pe omul despre care ai spus că în maxim patru zile va trece dincolo? Domnul mi-a spus că nu va muri."

„Este imposibil!" a repicat Sam Adair. „Cum poate trăi cu ficatul mâncat de cancer?"

„Nu ştiu! Ceea ce ştiu este că va trăi pentru că aşa a spus Domnul".

„Bill, eu nu mă îndoiesc de tine. Am văzut atât de multe lucruri uimitoare întâmplându-se în jurul tău încât ar trebui să cred orice mi-ai spune. Dar doctorul acesta bătrân va trebui să vadă acest lucru întâmplându-se înainte să creadă."

„Ei bine, doctore, nu vei muri de bătrâneţe înainte de a se întâmpla ceea ce ţi-am spus, căci aşa va fi."

Capitolul 56

Viaţa într-o cafenea – 1951

Sâmbătă 21 iulie 1951, auditoriul din Toledo, Ohio, era ca un cuptor. Sus pe o platformă ridicată în faţa audienţei, William Branham transpira sub luminile puternice. Tocmai terminase predica iar Howard Branham înşira zece oameni pentru rândul de rugăciune. Primul om a păşit în faţă în timp ce magnetofoanele erau pregătite să înregistreze tot ce se întâmpla.

„Vorbitul mult mă zdruncină puţin", a început Bill. „Cred că e din pricina nervilor. Dar trebuie să mă liniştesc puţin ca să vină ungerea Îngerului Domnului. Presupun că suntem străini unul faţă de altul, aşa-i?"

„Da."

În timp ce omul vorbea, Bill l-a văzut micşorându-se tot mai mult. Apoi vedenia i-a descoperit problema lui.

„Se pare că ai dureri de cap din pricina sinusurilor. Te văd cum stai ţinându-te de cap; ai şi crize slabe care vin şi

trec. Tu eşti un propovăduitor al Evangheliei, este adevărat? Şi ai şi probleme cu inima."

„Aşa este."

Acestea fiind spune, Bill s-a rugat:

„Tatăl nostru ceresc, cer îndurare pentru scumpul meu frate, şi Te rog să laşi ca Duhul Tău, care este aici, să-l binecuvânteze şi să-l vindece în Numele lui Isus Hristos. Amin. Dumnezeu să te binecuvânteze, frate. Tu te vei face bine."

A urmat o femeie slabă şi în vârstă care părea foarte plăpândă. Bill i-a zis:

„Tu ai avut o operaţie, iar în jurul mesei de operaţie au fost mai mulţi oameni. Văd o asistentă blondă care stă pe o parte şi chirurgul, un bărbat înalt şi slab, cu o mască albă pe faţă. El a scos şapte coaste din trupul tău, iar de atunci eşti slabă şi nervoasă. Este adevărat, soră?"

Viziunea s-a stins şi Bill şi-a scuturat capul ca să-şi revină: „Este adevărat?" a întrebat el

„Fiecare cuvânt", a răspuns ea.

Punându-şi mâinile peste ea, Bill a zis: „Satan, ca şi credincios şi reprezentant al lui Isus Hristos care a suferit la Calvar, îţi poruncesc s-o părăseşti pe această femeie!"

După aceea, a îndemnat-o să meargă acasă şi să mănânce orice va dori; peste câteva zile să se cântărească şi să-i trimită mărturia ei.

La următorul pacient, Bill a demonstrat cu semnul de pe mână că are o tumoare canceroasă în gât. Şi ea a fost vindecată în Numele lui Hristos.

Apoi a venit în faţă o fată.

„De unde vii?" a întrebat-o Bill.

„Din Ontario."

A urmat vedenia: „Văd că suferi de astmă. Văd un medic care te examinează la spital. Acum văd ceva diferit. Ai fost implicată şi într-un accident de maşină."

Curând vedenia s-a terminat şi scurtele scene au dispărut din memoria lui Bill. Dar ştia din experienţă că tot ce a spus sub ungere era adevărat. El a mai zis:

„Soră, crezi că sunt profetul lui Dumnezeu şi că ţi-am spus adevărul?"

„Da."

„Asta-i bine. Îmi voi pune mâinile peste tine, dar Isus te-a vindecat atunci când a fost pe Calvar. Eşti conştientă că aici se află o Fiinţă supranaturală? Că El este în mijlocul nostru? Fii binecuvântată sora mea în Numele Domnului Isus Hristos, Cel care ia astma de la tine. Facă Domnul să te întorci în Ontario pe deplin sănătoasă şi să mărturiseşti tot timpul vieţii tale despre harul lui Dumnezeu."

După ce a spus aceste cuvinte, Bill s-a întors spre audienţă şi a întrebat:

„Îl iubiţi pe Isus?" Atmosfera a vibrat de „Amin-uri."

„Dacă Isus ar sta în seara aceasta aici, purtând costumul acesta, El n-ar putea face mai mult decât face chiar acum. El a spus: *„Fiul nu poate face nimic de la Sine; El nu face decât ce vede pe Tatăl făcând."* (Ioan 5.19). El a văzut acele lucruri în vedeniile pe care I le-a dat Tatăl. Isus nu Şi-a asumat responsabilitatea pentru ceea ce a făcut. Apoi Duhul care era asupra Lui, a plecat. El a zis:

Peste puţină vreme lumea nu Mă va mai vedea, dar voi Mă veţi vedea, pentru că voi fi cu voi şi în voi până la sfârşitul lumii." (Matei 28.20; Ioan 14.16-29). Este adevărat?

„Isus Hristos este Acelaşi ieri, azi şi în veci."(Evrei 13.8).

Dacă aş spune că eu am făcut aceste lucruri, aş fi un mincinos. Dar nu sunt eu; Isus Hristos mi le arată prin îndurarea şi harul Său suveran. Şi nu de dragul meu ci pentru vindecarea voastră. După ce Şi-a trimis Cuvântul şi prorocii, acum Îşi trimite darul profetic pentru a creşte credinţa poporului Său în El. Dacă acesta nu este har şi îndurare, nu ştiu ce ar putea fi.

„Dumnezeu nu Şi-a luat niciodată Duhul de pe pământ; El îşi ia omul, dar nu şi Duhul. Când l-a luat pe Ilie, o măsură dublă din Duhul care a fost peste el a venit peste Elisei. (2 Împăraţi 2.1-15). Este adevărat? Câteva sute de ani mai târziu, acelaşi Duh a venit peste Ioan Botezătorul (Luca 1.11-17), şi este sigur că vine iar în timpul din urmă (Maleahi 4.5-6; Matei 7.10-11). Dumnezeu îşi ia slujitorul, dar niciodată Duhul. Când va fi luat Duhul Său va fi luată şi

Biserica, iar atunci nu va mai exista salvare. Şi când nu va mai fi Duhul, nu va mai fi nici îndurare."

În dimineaţa următoare când s-a trezit, în duminica de 22 iulie 1951, Bill s-a simţit epuizat după ce a predicat cinci nopţi consecutiv. Ern Baxter s-a oferit să predice la serviciul de dimineaţă astfel ca Bill să se poată odihni în camera lui de motel. Bill a acceptat bucuros oferta lui şi a folosit pauza pentru rugăciune şi pentru pregătirea mesajului de duminică după-amiază.

Pe la amiază i s-a făcut foame şi a ieşit să-şi cumpere un sandvici. Motelul la care era cazat era situat la câteva mile de Toledo. Toată săptămâna mâncase într-un restaurant curat şi drăguţ, dar duminica era închis. Pe partea cealaltă a drumului era un alt restaurant, aşa că a intrat acolo.

Uşa s-a trântit zgomotos în urma lui. După ce a intrat, Bill a privit curios în cafeneaua obscură care vibra de ritmurile unui tonomat muzical. La stânga lui a observat un poliţist care ţinea în braţe o femeie şi alimenta cu monede o maşinărie cu jocuri de noroc. Acest lucru l-a şocat profund pe Bill. Jocurile de noroc erau interzise în Ohio şi iată că aici se afla chiar un reprezentant al legii care încălca legea pe care jurase că o va respecta. Ce exemplu putea fi pentru tinerii din local?

Mai încolo a observat o fată de vreo 18 ani care stătea la o masă cu o bere în mână. Era îmbrăcată indecent, cu o fustă scurtă, iar în jurul ei se învârteau doi băieţi. Privindu-i, Bill se simţea dezgustat. S-a întors şi a privit spre dreapta. La o masă a observat o femeie mai în vârstă care stătea la masă cu doi bărbaţi şi bea bere cu ei. Femeia arăta oribil. Avea părul scurt şi ridicat în sus, iar pe pleoape era vopsită cu albastru; buzele erau vopsite tot cu albastru şi la fel unghiile. Încerca să aprindă o ţigară dar nu reuşea pentru că nu i se aprindea chibritul.

Bill simţea că se îmbolnăveşte. În mintea lui compara sfinţenia înfricoşătoare a lui Dumnezeu, pe care o vedea în fiecare seară în adunări, cu lumea pe care o vedea în această cafenea.

„O, Dumnezeule," s-a gândit el, „nu suport să mai privesc! Oare Rebekah şi Sarah vor trebui să trăiască în

murdăria aceasta? De ce nu distrugi lumea şi să termini cu ea? Uite cum se comportă şi adolescenta aceea care ar trebui să fie în biserică…şi la fel femeia şi poliţistul care joacă jocuri de noroc. Şi bunica aceea cu berea în mână. Totul este stricat în naţiunea aceasta: tinerii, bătrâni, legea, totul."

Dar în timp ce stătea şi îi judeca pe toţi, peste Bill a venit un simţământ ciudat. S-a retras într-un colţ mai întunecat şi deodată a văzut Lumina învârtindu-se în spaţiu. În jurul pământului era o dungă roşie subţire, ca un nor. Şi o voce a spus: „Acel acoperământ ca o dungă este sângele Domnului Isus care a murit pentru salvarea păcătoşilor. Acesta este motivul pentru care Dumnezeu nu îi poate nimici pe aceşti oameni. Ei mai au încă o şansă. Câtă vreme este în viaţă, orice muritor are dreptul să accepte salvarea Lui şi să meargă după acel sânge. Dacă trec din viaţa aceasta fără să-L accepte, ei sunt deja judecaţi, dar câtă vreme trăiesc, dacă vor, au dreptul la Pomul vieţii."

Curând Bill s-a frecat la ochi şi s-a întrebat: „Ce înseamnă aceasta? Ştiu că nu am adormit. Trebuie să fi fost o vedenie. Sunt sigur că e o vedenie."

Putea să Îl vadă pe Isus Hristos stând deasupra pământului şi privind jos spre creaţia Sa. Privirea Lui era plină de milă şi compasiune. Bill putea să vadă coroana de spini de pe capul Lui, sângele care îi curgea pe tâmple şi scuipatul batjocoritorilor care i se prelingea pe barbă. Isus îşi scutura tot timpul capul ca şi cum L-ar fi lovit ceva peste faţă, iar Bill se întreba ce putea fi aceasta. El i-a zis:

„Acestea sunt palmele pe care le primesc de câte ori păcătuieşti tu!"

Uimit, Bill s-a văzut făcând lucruri pe care nu ar fi trebuit să le facă şi spunând cuvinte pe care nu ar fi trebuit să le spună. De câte ori păcătuia, putea vedea o bulă neagră care plutea prin atmosferă şi se îndrepta spre tronul lui Dumnezeu. Şi-a dat seama că dacă unul singur din aceste păcate ar fi ajuns la tronul lui Dumnezeu, viaţa lui ar fi fost sfârşită pentru că Dumnezeu l-ar fi omorât chiar atunci. Dar ceva le bloca: acel nor roşu care înconjura pământul, asemenea unei pompe, îndepărta păcatele şi nu le lăsa să ajungă în prezenţa lui Dumnezeu.

Curând a observat că acea dungă roşie de sânge, care înconjura pământul, curgea dintr-o rană din pieptul lui Isus.

O altă pată de păcat a pornit în sus. Isus a fost zdruncinat când l-a lovit şi imediat a picurat o picătură de sânge din fruntea Lui. Apoi Şi-a ridicat mâna şi a zis: „Tată, iartă-l pentru că nu ştie ce face!"

Inima lui Bill era sfâşiată de durere. Lângă tronul lui Dumnezeu era deschisă o carte, iar Bill a putut să-şi vadă numele scris cu litere mari. Sub numele lui era un alt cuvânt pe care nu l-a putut descifra. Paginile cărţii erau pline de scris şi de fiecare dată când o pată de păcat se ridica de pe pământ, El sângera din nou. Bill s-a apropiat ca să poată citi din carte. Deodată a înmărmurit de groază: sub numele lui era scris înfiorătorul cuvânt: „Osândit!"

În vedenie, Bill a simţit cum îl părăsesc puterile şi s-a prăbuşit la pământ. Slăbit şi tremurând, s-a târât până la picioarele lui Isus şi L-a implorat: „Doamne Isuse, nu am ştiut că păcatele mele Te-au rănit atât de tare. Te rog frumos, iartă-mă. Vrei?"

Isus şi-a pus degetul în rana de la cap şi folosind propriul Său sânge ca cerneală, a scris pe coperta cărţii: „Iertat!" Apoi a pus cartea la spatele Lui.

În nici o altă vedenie Bill nu a mai simţit o asemenea linişte, bucurie şi uşurare. Dar înainte să apuce să-şi exprime mulţumirea, Isus a spus:

„Eu te iert pe tine, iar tu vrei să-i osândeşti pe oamenii aceştia?"

În clipa aceea Bill a realizat ce a gândit. Da, cu un minut în urmă dorise ca Dumnezeu să spulbere locul acela, dar acum îi privea pe oamenii din cofetărie dintr-o altă perspectivă.

În timp ce vedenia se stingea, vocea spunea: „Tu eşti iertat, dar cum rămâne cu ea? Şi această femeie are nevoie de Evanghelie."

Privind cu compasiune prin cafenea, Bill s-a gândit: „O, Dumnezeule, cum aş putea şti pe cine ai chemat şi pe cine nu? Oricum, eu trebuie să le vorbesc tuturor."

Cei doi bărbaţi şi femeia râdeau în gura mare. La un moment dat, bărbaţii s-au ridicat şi s-au îndreptat spre

toaleta bărbaţilor, iar femeia a rămas singură la masă. Bill s-a îndreptat spre ea şi a zis:

„Bună ziua, doamnă. Pot sta puţin la masa ta, căci aş vrea să-ţi vorbesc?"

Femeia l-a privit rânjind şi în timp ce punea sticla cu bere pe masă, a spus: „Am deja companie!"

„Nu mă refer la felul acela de companie, soră. Eu sunt predicator şi aş vrea să vorbim puţin despre sufletul tău."

Când a auzit cuvântul „soră" atitudinea femeii s-a schimbat şi a zis: „Ia-ţi un scaun!" După ce a tras un scaun, Bill s-a prezentat, apoi i-a vorbit despre vedenia pe care tocmai o avusese:

„Am stat acolo şi te-am judecat în inima mea şi am dorit ca Dumnezeu să spulbere locul acesta. Dar acum mi-am schimbat felul de gândire. Mă ierţi pentru că te-am condamnat? Dumnezeu mi-a iertat păcatele şi aş vrea să le ierte şi pe ale tale."

„Branham…" a murmurat femeia. „Branham… Tu eşti cel care ţine trezirea de pe arena din oraş?"

„Da, doamnă, eu sunt."

„Am aşteptat trezirea aceasta dar n-am fost în stare să mă duc. Eu am crescut într-o familie creştină şi am două fete care sunt creştine. Ştiu exact unde am părăsit calea adevărată şi am luat-o pe cea greşită." Apoi i-a povestit pe scurt viaţa subliniind alegerea greşită care a condus-o în această parte întunecată cu toate dezamăgirile şi durerea ei.

Când a terminat, Bill i-a zis: „Soră, nu are importanţă ce ai făcut; sângele lui Isus Hristos este încă în jurul tău. Lumea aceasta este acoperită cu sângele Lui şi o protejează de mânia lui Dumnezeu. Cât timp mai ai suflare în trup, sângele Lui te acoperă. Dar într-o zi, când te va părăsi suflarea şi sufletul tău se va duce, vei merge în spatele acelei perdele unde sângele nu-ţi va folosi la nimic. Acceptă-l cât timp mai ai şansa iertării. Roagă-L pe Isus Hristos să te salveze."

Femeia a privit spre paharul cu bere şi a zis:

„Domnule Branham, eu am băut…"

Luând-o de mână Bill i-a răspuns: „Nu contează. Duhul Sfânt m-a îndemnat să vin şi să-ţi spun aceste lucruri.

Dumnezeu te-a chemat încă înainte de întemeierea lumii, soră. Tu faci ce este rău şi numai îţi înrăutăţeşti situaţia."

„Şi crezi că Dumnezeu mă va ierta?"

„Categoric."

Strângând mâna lui Bill, ea l-a întrebat:

„Vrei să te rogi pentru mine ca să fiu salvată?"

Au îngenuncheat acolo în cafenea şi s-au rugat împreună până când femeia a acceptat mântuirea în Isus Hristos. Când a terminat cu femeia, Bill l-a chemat pe poliţist, care între timp îşi dăduse jos cascheta şi îngenunchease în semn de respect.

Când a ieşit din local, Bill se gândea: „Aşa este. Nu-i osândi ci dă-le Evanghelia!"

Pe 25 august 1951, după şase săptămâni pe drum, Bill s-a întors la Jeffersonville, Indiana, cu gândul să petreacă puţin timp acasă înainte de a pleca în Africa de Sud.În aceeaşi seară a predicat ultima predică din 1951. Ştiind că biserica lui nu putea primi un număr mare de oameni, a închiriat auditoriul unui colegiu, care cuprindea 4.000 de locuri. Toate locurile s-au ocupat, ba chiar şi intervalele şi pe lângă pereţi şi mai bine de o mie de oameni stăteau afară pentru că nu au mai putut intra.

În timp ce audienţa cânta încet: „Crede numai, crede numai, toate lucrurile sunt posibile…" Bill a păşit pe scenă. Uitându-se sus, el l-a observat pe dr. Dillman.

„Bună seara, dr. Dillman" a spus el în microfon. Dillman i-a răspuns înclinând puţin capul. În timp ce vorbea, Bill privea mulţimea şi l-a observat şi pe prietenul său, Sam Adair stând lângă uşa de la intrare.

„Bună seara, dr. Adair. Îmi pare rău că nu avem locuri libere. Fie ca Domnul să te binecuvânteze."

Apoi l-a observat pe William Hall, care stătea la balcon, afişând un zâmbet generos.

Bill a zis: „Dr. Dillman, îţi aminteşti de un pacient care se numea William Hall? Cu vreo şase luni în urmă era pe moarte din cauza cancerului la ficat."

Dr. Dillman a încuviinţat din cap.

„Dr. Adair, îţi aminteşti că mi-ai spus că William Hall va trece dincolo în patru zile?"

Şi dr. Adair a încuviinţat din cap.

Acestea fiind spuse, Bill a privit spre Wiliiam Hall şi i-a zis:

„Frate Hall, vrei să depui mărturie?”

Hilliam Hall a sărit imediat în picioare: „Dacă vreau să mărturisesc? Lăudat să fie Domnul! Sigur că vreau!”

După încheierea adunării, dr. Adair şi dr. Dillman l-au luat pe William Hall la spital pentru o examinare amănunţită. Nu s-a mai găsit nici măcar o urmă de cancer.

Pe 26 septembrie 1951, a început o campanie de vindecare prin credinţă în New York. Cele cinci seri aveau să fie ultimele înainte de plecarea în Africa de Sud.

Prima persoană care a venit în rândul de rugăciune în ziua de vineri a fost o femeie de vârstă mijlocie. Dintr-o privire Bill şi-a dat seama că suferea.

„Tu eşti bolnavă, dar Cuvântul Domnului spune că ai fost vindecată cu 1900 de ani în urmă, este adevărat? (Isaia 53.5, 1 Petru 2.24). Noi trebuie să credem aceasta. Desigur, El n-a scris aceasta direct pentru tine, folosind numele tău, ci a făcut-o pentru mulţime. Dar este ca şi cum ar fi scris-o chiar pentru tine.”

În aceste zile din urmă, Dumnezeu a trimis darurile Sale profetice în Biserică pentru a stimula credinţa poporului Său. Deci, dacă El vorbeşte prin mine, eu sunt un lucru secundar, dar Cuvântul Lui este totul. Înseamnă că dacă te îndoieşti de Cuvântul scris, păcătuieşti, şi la fel dacă te îndoieşti de Cuvântul Său vorbit.

Toţi cei care sunteţi în rândul de rugăciune, să credeţi. Dacă nu credeţi, mai bine plecaţi acum pentru că riscaţi să ajungeţi mai rău decât aţi fost vreodată. Isus i-a spus unui om: *„Să nu mai păcătuieşti, ca să nu ţi se întâmple ceva mai rău.”* (Ioan 5.14). Când i-a spus să nu mai păcătuiască, El nu s-a referit la fapte imorale. Păcatul este necredinţa în Cuvântul lui Dumnezeu: *„Cine nu crede în Mine a şi fost judecat.”* (Ioan 3.18). Vedeţi? Necredinţa voastră este aceea care vă osândeşte. Dumnezeu nu vă va trimite în iad pentru un lucru anume pe care l-aţi făcut, ci pentru că aţi respins ceea ce a făcut El pentru mântuirea voastră. Dacă Îl respingeţi pe Isus Hristos şi nu credeţi Cuvântul Lui, veţi

merge în iad. Satana pune întotdeauna un semn de întrebare după aceasta, dar nu uitaţi că este „Aşa vorbeşte Domnul!”

Poate vă întrebaţi de ce nu încep să mă rog. L-am aşteptat pe Îngerul Domnului, iar acum Îl simt mişcându-se.

Apoi s-a întors spre femeia de lângă el şi i-a zis:

„Tu eşti conştientă că se întâmplă ceva; simţi un duh blând şi cald. Aceasta este doar ungerea. Dacă este adevărat, ridică mâna.”

Femeia a ridicat mâna.

„Îngerul Domnului este aici pe platformă, şi este atins de credinţa ta. Tu nu eşti din New York, ci vii din Pennsylvania. Văd că suferi la organele de jos; ai cancer la vezică. Ai probleme şi cu inima. Te văd îmbrăcată cu o rochie în carouri. Ţii mâna la piept şi faci eforturi să respiri.”

După ce a spus aceste cuvinte, Bill s-a rugat:

„Tată ceresc, îndură-Te de sora noastă şi vindec-o de acest duh hidos care încearcă să-i ia viaţa. Satană, te osândim în Numele Domnului Isus şi îţi cerem să pleci de la această femeie şi să nu o mai deranjezi!”

Dragă mamă, lucrul acesta te-a părăsit. Întoarce-te în Pennsylvania şi bucură-te.

Aşa au decurs lucrurile toată seara, de la un diagnostic la altul şi de la o vindecare la alta. Cancer, boli de inimă, diabet, nevroze, surzenie, epilepsie şi multe alte boli au fost îngenuncheate sub puterea vindecătoare a lui Isus Hristos. După un timp, Îngerul a părăsit platforma şi s-a dus în audienţă.

Atunci Bill a spus: „Văd Duhul lui Dumnezeu stând deasupra unei doamne cu rochie roşie. Nu ştiu de ce. Doamnă, eşti creştină?”

Ern Baxter a spus: „Frate Branham, femeia aceea a fost vindecată în adunarea de aseară.”

„O, asta este! Eu nu-mi amintesc toate lucrurile. Trebuie să-mi spună fraţii ce s-a petrecut în adunări, deoarece mi se pare că am visat. Dacă adunarea ar şti cum mă simt acum: mâinile mi le simt mai mari; buzele mai groase. Când vine Duhul jos este ca şi cum m-aş asculta pe mine vorbind. Atunci preia controlul asupra subiectului şi nu mai vorbesc eu, ci El.

În ordine. Acum fiţi plini de respect. Credeţi din toată inima şi Dumnezeu va duce toate lucrurile la împlinire.

Adunarea s-a terminat în jurul orei 11.00 seara, şi era cu puţin înainte de miezul nopţii când Bill şi Meda au ajuns la hotel. Când au intrat în hol, recepţionerul i-a întâmpinat cu o scrisoare de acasă. În ea se spunea că micuţa Sarah, care avea doar şase luni era foarte bolnavă. Meda a vrut să sune imediat să vadă ce face micuţa, dar Bill a fost de părere să mai aştepte. O lăsaseră cu bunica Branham care nu avea telefon. Aceasta însemna că Meda trebuia să sune la vecina ei şi să aştepte să meargă peste câmp, să ajungă la Ella Branham acasă şi să aducă veşti. Deoarece era foarte târziu, Bill a convins-o pe Meda să aştepte până dimineaţă.

După ce s-au pus în pat, Bill nu putea nicicum să adoarmă. Adesea se simţea aşa de tulburat după adunare, dar acum avea o grijă în plus: fiica sa bolnavă. Când soţia a adormit, s-a strecurat jos din pat şi s-a dus în camera alăturată, a îngenuncheat şi s-a rugat pentru fetiţă. Cam pe la 3.00 dimineaţa, a văzut-o pe mama sa venind spre el cu fetiţa în braţe. Se părea că fetiţa se îneca; avea faţa roşie şi umflată şi se lupta să respire. Bunica Ella i-a întins fetiţa, iar el a luat-o şi s-a rugat pentru ea: „O, Dumnezeule, nu îngădui să moară copila mea! Te rog cruţă-i viaţa, Doamne Isuse."

Sarah a tras o gură bună de aer şi a început să respire normal, iar el i-a dat-o înapoi bunicii.

Îngerul Domului i-a zis: „Mâine dimineaţă vei primi vestea că fiica ta a fost foarte bolnavă dar acum este bine."

Liniştit, Bill s-a dus înapoi în pat şi a adormit imediat. S-a trezit la ora 9.00, când a bătut Bily Paul la uşă. Meda era deja îmbrăcată, iar când a văzut că s-a trezit, l-a întrebat:

„Vei suna acasă să vezi ce face copilaşul nostru?"

„Nu trebuie să mai suni, dragă, dar dacă vrei, poţi s-o faci. Aici este mesajul pe care-l vei primi. Când vecina se va întoarce să-ţi spună ce face Sarah, va spune: „Copila a fost foarte bolnavă, dar acum este bine." Văzând că Meda îl priveşte uimită, Bill a adăugat:

„Dumnezeu a vindecat-o aseară şi mi-a arătat aceasta într-o vedenie."

În ciuda faptului că Meda văzuse de atâtea ori că vedeniile soţului ei se adeveriseră, mama din ea a trebuit să sune. Bill i-a zis:

„Fii atentă la cuvintele vecinei, deoarece răspunsul va fi cuvânt cu cuvânt după cum mi-a spus îngerul."

Când a sunat telefonul, Meda a ţinut receptorul departe de ureche, astfel încât să poată auzi şi soţul ei ce va spune vecina:

„Copila a fost foarte bolnavă dar acum este bine. Dumnezeu a vindecat-o aseară."

Bill a încuviinţat din cap. După cinci ani de experienţă, ştia bine că Îngerul îi spune numai adevărul. Cu toate acestea, încă nu realiza cât era de crucial să facă întocmai ce spunea Îngerul. Avea să afle însă în curând, în Africa de Sud.

Capitolul 57

Temeri în Africa – 1951

Scoţându-şi pălăria safari, Sidney Jackson îşi şterse fruntea. Parcă astăzi era mai cald decât ieri.

Era septembrie 1951: începutul verii în Africa de Sud, iar Jackson îşi repara sistemul de irigaţii pentru plantaţia lui de citrice. S-a aşezat jos şi după ce s-a rezemat de un copac a început să-şi privească ferma. Deşi trăise toată viaţa în Africa, Sidney nu se săturase niciodată de frumuseţea aridă şi sălbatică a ţinutului. Ani de zile a călătorit în regiunea Transvaal, făcând o lucrare misionară, iar acum vorbea deja câteva dialecte ale băştinaşilor, afară de engleză, olandeză şi africană. Iubea această ţară cu tufişuri şi îi respecta sincer pe băştinaşii africani care trăiau acolo.

Sidney Jackson închise ochii şi se rugă mai întâi pentru lucrarea sa misionară printre băştinaşi. Curând cuprinse în rugăciunea sa toate lucrările misionare din Africa de Sud şi în timp ce se lăsa cuprins tot mai mult de Duhul Domnului, s-a auzit zicând: „William Marrion Branham."

Aceste cuvinte l-au surprins profund deoarece, deşi citise despre acest evanghelist american, nu se gândise deloc la el. Şi cine era Marrion Branham? Poate că Marrion era numele soţiei lui William Branham. Dacă era aşa, ce avea Marrion şi William Branham cu misiunile din Africa de Sud? Îşi dădea seama că Dumnezeu voia să-i spună ceva, dar pe moment nu realiza ce anume.

În seara următoare a visat că l-a văzut pe William Branham stând pe un scaun şi fumând o ţigară.

Acest lucru l-a tulburat profund, deoarece William Branham era cunoscut în toată lumea ca fiind un om al lui Dumnezeu. Atunci de ce visase că un om atât de evlavios făcea ceva necuviincios, nesănătos şi nesfânt? Ce încerca să-i spună Dumnezeu?

La câteva săptămâni după acest vis, Sidney Jackson a citit cu uimire în ziar că William Branham urma să viziteze Africa de Sud în octombrie. Comitetul naţional format din conducătorii celor trei mari biserici denominaţionale: Biserica reformată olandeză, Biserica engleză şi Misiunea credinţei apostolice, a hotărât să sponsorizeze turul de două luni a evanghelistului american, care urma să ţină adunări în 11 oraşe africane. Turul avea să înceapă la Johannesburg, pe 3 octombrie 1951. Sidney Jackson nu ştia ce voia să-i spună Dumnezeu, dar era clar că trebuia să fie prezent la Johannesburg când avea să sosească evanghelistul.

Pentru William Branham problemele începuseră chiar înainte de plecarea sa din New York. Când au ajuns la aeroportul internaţional, au constatat că el şi Billy Paul nu se puteau îmbarca deoarece nu aveau vizele în ordine. La amândoi le lipsea dovada că făcuseră injecţii contra frigurilor galbene. Restul însoţitorilor: cei doi manageri, Ern Baxter şi Fred Bosworth împreună cu Jalins Stadsklev, s-au îmbarcat în avion şi au plecat spre Africa de Sud. Bill şi fiul său au primit injecţiile la o clinică de lângă aeroport, dar au fost nevoiţi să rămână încă trei zile la New York.

Traversarea Atlanticului s-a făcut pe furtună şi plină de turbulenţe. Când au ajuns la Johannesburg, avionul în care se afla Bill a fost nevoit să se învârtă în jurul oraşului de la 6.30 până la 9.00 seara, deoarece o ceaţă deasă şi proasta

funcţionare a instrumentelor de bord nu a permis aterizarea. Bill era aşteptat la poarta-sosiri de Ern Baxter şi reverendul A. J. Schoeman, conducătorul Comitetului Naţional care aprobase călătoria lui Bill în Africa de Sud.

Din nefericire, viza lui nu era valabilă deoarece după vaccinarea împotriva frigurilor galbene era necesară o perioadă de incubaţie de 12 zile, şi abia după aceea putea intra în ţară. Reverendul Schoeman a pledat în faţa autorităţilor să se facă o excepţie, explicându-le că mii de oameni îl aşteptau chiar atunci să vorbească. În cele din urmă, Asociaţia Medicală a fost de acord să-i permită lui Bill să intre în oraş, dar i-a interzis să călătorească în altă parte în ţară timp de zece zile.

Imediat ce au părăsit aeroportul, Ern Baxter i-a spus lui Bill ce se mai întâmplase în ultimele trei zile. Când au ajuns în Africa de Sud, au fost întâmpinaţi la aeroport de sute de oameni care îl aşteptau pe el şi care au rămas dezamăgiţi când au aflat că Bill a trebuit să mai rămână trei zile la New York. Aşa se face că Ern Baxter şi Fred Bosworth au ţinut o adunare în una din cele mai mari biserici din oraş. Şi aşa, au putut intra doar o mică parte din oamenii care au venit. Aşa se face că în ziua a doua au mutat campania la tabernacolul Maranata, care era situat cam la 10 mile în afara oraşului.

Ern Baxter i-a spus:

„În fiecare seară sunt cam 10.000 de oameni. Eu şi fratele Bosworth am predicat în deschidere pentru a pune un fundament al credinţei în făgăduinţele lui Dumnezeu pentru vindecare. Oamenii sunt foarte receptivi. Vom trece pe acolo în seara aceasta, la încheierea adunării, şi vei putea să-i saluţi şi să le spui câteva cuvinte oamenilor ca să-i pregăteşti pentru mâine."

„Sunt de acord", a răspuns Bill în timp ce studia clădirile de pe străzile bine luminate. „Nu m-am gândit că Durban este un oraş atât de modern. Mi l-am imaginat mult mai primitiv."

„O, te înşeli, frate Branham", a spus reverendul Schoeman. „Acesta nu este Durban, ci Johannesburg."

„Nu suntem în Rodesia de Sud?"

„Nu! Suntem în Africa de Sud”.

„Atunci care parte a Africii este Rodesia de Sud?”

„Frate Branham, Rodesia de Sud nu este în Africa de Sud.”

„Sunt foarte derutat, deoarece i-am spus soţiei să-mi scrie la Durban, Rodesia, Africa de Sud.”

Reverendul Schoeman a zâmbit şi a spus:

„Frate Branham asta este ca şi cum ai trimite o scrisoare la New York, Canada. Rodesia este o ţară din Africa.”

„Atunci unde se află Durban?”

„Pe coasta de est, cam la 450 de Km de aici.”

„Câte mile înseamnă asta?”

„Cam 300 de mile.”

„Dar Domnul vrea să merg la Durban. Când vom ajunge acolo?”

Schoeman l-a privit deranjat şi i-a răspuns evaziv: „Nu te îngrijora căci vei ajunge şi acolo…” după care a schimbat subiectul.

Tabernacolul Maranata Park nu era chiar un auditoriu; de fapt era un enorm loc deschis dintr-o structură de oţel cu acoperiş galvanizat, care odată fusese gara din Johannesburg. Terenul a fost cumpărat de Misiunea Credinţei Apostolice, care este cea mai mare denominaţie penticostală din Africa de Sud şi putea primi cam 15.000 de oameni.

Naţionalitatea oamenilor l-a nedumerit pe Bill deoarece toţi păreau europeni:

„Aceştia sunt africani? Am crezut că africanii sunt negri.”

„Aceştia sunt africani ca mine”, a răspuns Schoeman. „Unii sunt olandezi, francezi sau englezi care au colonizat Africa de Sud. Din aceştia sunt cam 3 milioane de descendenţi europeni şi încă 10 milioane de non-europeni, care nu sunt doar băştinaşi ci şi imigranţi din India. În ţara noastră există încă segregaţie rasială (formă a discriminării rasiale constând în separarea persoanelor pe baza unor criterii de origine sau rasă) şi în cele mai multe dintre adunările noastre, cele două soiuri de oameni nu se pot

amesteca. Dar am programat şi câteva adunări pentru băştinaşi ca să le poţi predica şi lor."

Oamenii au început să se agite la auzul veştii că a sosit evanghelistul american. Bill a escaladat platforma şi a privit peste mulţime:

„Bună seara, prieteni" a spus el în microfon. Reverendul Schoeman traducea fiecare propoziţie în limba oficială – africana - a Republicii Africa de Sud.

Bill a vorbit doar vreo cinci minute, când a văzut un autobuz albastru care a ieşit din umbră plutind în aer deasupra mulţimii. Autobuzul a venit destul de aproape de el ca să poată citi tăbliţa din faţă pe care scria destinaţia: „Durban", apoi a dispărut. A continuat să vorbească mulţimii, spunându-le oamenilor despre călătoria lui: „Prieteni, în seara aceasta sunt epuizat din pricina zborului…"

Câteva minute mai târziu, a văzut din nou autobuzul albastru mergând prin aer. Când a ajuns pe la mijlocul audienţei s-a oprit şi a urcat în el un băiat cu cârje. Bill a putut vedea că unul din picioarele băiatului era mai scurt cu 6 inch. Autobuzul a pornit mai departe iar când a ajuns aproape de platformă, unde vorbea Bill, s-a oprit şi din el a coborât acelaşi băiat, dar de data aceasta fără cârje.

Apoi vedenia s-a risipit sub o lumină. Chiar sub lumina aceea stătea în realitate băiatul din vedenie.

Arătând spre tânăr, Bill a spus:

„Tu de acolo din spate… băiatul cu cămaşa albă şi bretele negre. Nu vii cumva din Durban?"

Bill nu era sigur dacă băiatul înţelegea engleza, dar o înţelegea pentru că a răspuns imediat:

„Da, vin din Durban."

„Eşti olog, nu-i aşa? Unul din picioarele tale e mai scurt şi din cauza aceasta trebuie să te ajuţi cu cârje."

„Aşa este."

„De acum nu vei mai fi aşa pentru că eşti vindecat. Isus Hristos te-a vindecat." A spus Bill.

Un murmur de uimire a străbătut audienţa, dar nu s-a întâmplat nimic chiar atunci. Băiatul era atât de înghesuit încât nu-şi putea verifica picioarele. Atunci l-au luat câţiva oameni şi l-au dus în faţă lăsându-l pe platformă ca să poată

fi văzut de toţi. Când bărbaţii l-au lăsat jos, băiatul a fost cuprins de o sudoare rece. Precaut, a făcut un pas pentru a-şi testa piciorul slab. Următorul pas a fost mai hotărât şi curând avea să coboare de pe platformă pe deplin sănătos, fără cârje.

În timp ce audienţa Îl lăuda pe Domnul, Julius Stadsklev a preluat povestea băiatului. Se numea Ernest Blom. Era cel mai mic din cei zece copii ai familiei, fusese olog din naştere şi se afla sub tratament special de la vârsta de 4 ani. De doi ani începuse să poarte un dispozitiv de metal legat de picior cu curele, dar nu se observase nici o îmbunătăţire. Mai târziu, specialistul i-a recomandat să se opereze, dar a renunţat pentru că nu exista nici o garanţie. Când a aflat că William Branham vine în Africa de Sud, Ernest n-a vrut să mai aştepte până ajunge evanghelistul în Durban şi şi-a convins familia să-l ducă la Johannesburg. Băiatul a spus că atunci când William Branham a început să vorbească cu el, a avut un simţământ ciudat: ca şi cum pe trup în jos i-ar fi curs o apă rece. În clipa aceea a ştiut că este vindecat.

Între timp, Bill a provocat audienţa să creadă.

„Vedeţi ce poate face credinţa în Isus Hristos? Eu nu sunt împotriva doctorilor, ci sunt pentru ei. Dumnezeu să-i binecuvânteze. Ei sunt acolo pentru a vă ajuta, dar nu pot pretinde că vindecă, ci doar ajută natura. Dumnezeu este Vindecătorul. Astfel, dacă-ţi rupi braţul, doctorul poate să-l pună la loc, dar cine este Cel care sudează oasele împreună? Dacă vă tăiaţi pielea, doctorul poate s-o coasă, dar numai Dumnezeu o poate face să se vindece. Şi când doctorul a făcut tot ce a putut, este timpul credinţei în Domnul Isus Hristos."

În timp ce vorbea, a văzut o maşină verde care gonea pe deasupra capetelor oamenilor. Deoarece mergea prea repede, şoferul a pierdut controlul maşinii şi s-a izbit de un copac. Curând a sosit o ambulanţă şi a scos dintre fiare o adolescentă blondă. Bill l-a auzit pe unul din echipa medicală spunând că fata are coloana ruptă în câteva locuri.

Când vedenia s-a terminat, Bill a privit prin mulţime s-o vadă pe fată. Curând Stâlpul de Foc a început să pâlpâie

la câteva picioare depărtare de el. Bill a mers până la marginea platformei şi a privit în jos. Fata era întinsă pe spate chiar lângă platformă, aşa că nu ar fi putut s-o vadă dacă nu ar fi mers până la margine. Părea cam de 14 ani. Bill a arătat spre ea şi a zis:

„Nu cumva ai avut un accident în trecut?"

„Ba da", a răspuns ea emoţionată.

„Ai fost într-o maşină verde care s-a izbit de un copac şi ţi-ai rupt coloana în trei locuri."

După ce a spus aceste cuvinte, Bill a văzut o altă vedenie în care fata umbla pe deasupra audienţei cu mâinile sus, sărind şi lăudându-L pe Dumnezeu, aşa că i-a zis fără nici o umbră de îndoială:

„Ridică-te în Numele lui Isus Hristos, pentru că aşa vorbeşte Domnul: eşti vindecată!"

Mama fetei, care stătea lângă ea, a sărit în sus şi a obiectat: „Nu! Nu poate face aceasta pentru că nu s-a mai mişcat de la accident, iar doctorul a spus că va muri dacă va încerca să facă o mişcare." Dar chiar în timp ce mama ei protesta, fiica ei s-a ridicat de pe targă şi a păşit pe podea scoţând un strigăt de bucurie. Aceasta a făcut-o pe femeie să-şi întoarcă privirea, iar când şi-a văzut fiica umblând a leşinat şi a căzut chiar pe targa de pe care se ridicase ea.

Audienţa a izbucnit în mod spontan în strigăte de laudă spre Dumnezeu, iar Bill a simţit că este momentul să încheie cu o rugăciune generală pentru bolnavi. Aşa se face că a cerut ca oamenii să-şi pună mâinile unii peste alţii, iar în timp ce se rugau plini de emoţie, Bill a văzut în vedenie o femeie care a fost vindecată de artrită. Când vedenia a trecut, a văzut-o în mulţime şi a arătat-o cu degetul, iar femeia a ridicat mâinile în semn că era adevărat. Bill a simţit că slăbeşte şi se prăbuşeşte. Foarte vag a simţit nişte braţe puternice care îl susţin şi-l ajută să iasă din tabernacolul Maranata Park şi să urce într-o maşină.

După adunare, reverendul Schoeman i-a luat la el pe Ern Baxter şi pe Bill pentru a se putea odihni bine. Pe drum le-a povestit cât de minunat a fost să vadă acele minuni şi cât de emoţionat se simţea de aceste adunări. Dar Bill nu se lăsa înşelat deoarece vedea scepticismul bărbatului la fel de

clar cum vedea urma unui elefant prin iarba savanei. Dar scepticismul lui nu-l mira şi nici nu-l descuraja, deoarece întâlnise adesea această atitudine printre creştinii educaţi care se întrebau dacă nu cumva darul deosebirii era de fapt telepatie mintală sau psihologie, adică folosirea puterii de sugestie pentru a manipula audienţa. De obicei nu-şi făcea probleme cu privire la sceptici, dar bărbatul acesta era şeful comitetului care a aranjat adunările din Africa de Sud şi dacă reverendul Schoeman rămânea sceptic, putea crea probleme.

Deşi principalii sponsori ai campaniei lui William Branham din Africa de Sud erau patru denominaţii penticostale, erau şi alte biserici care cooperau într-o măsură mai mică sau mai mare la bunul mers al adunărilor. O excepţie era Biserica reformată olandeză care nu credea în vindecarea divină. Un bătrân din această biserică s-a dus în acea seară la adunarea din Johannesburg, cu gândul să studieze cu ochi critic ceea ce va face evanghelistul american. Când a văzut însă darul deosebirii descoperind problemele unor străini, a fost convins că acest om este călăuzit de Dumnezeu.

În drum spre casă, el s-a oprit să-şi împărtăşească entuziasmul unui prieten din Biserica reformată olandeză. Acest prieten era predicator şi când l-a auzit ce spune l-a mustrat că era atât de naiv să creadă aşa ceva:

„Branham este inspirat de diavolul. Nu e decât un ghicitor lustruit. Nu sta în preajma lui."

Bătrânul a părăsit casa prietenului său destul de tulburat. După ce a plecat de la el, s-a oprit sub un păr, a îngenuncheat şi s-a rugat:

„Dumnezeule, eu cred că ceea ce am văzut în seara aceasta este adevărat şi că fratele Branham spune adevărul, deoarece nimeni altcineva, în afară de Tine, nu poate face asemenea minuni. Văd că prietenul meu nu crede, dar m-aş bucura mult să creadă şi el."

Deodată a simţit pe omoplat atingerea unei mâini care părea că arde ca fierul încins. Speriat, a sărit în sus şi s-a întors să vadă ce l-a atins, dar nu era nimeni acolo, sau cel puţin nu era cel pe care se aştepta să-l vadă. În aer plutea o dungă verticală de lumină, care avea cam 4 picioare lungime.

În timp ce o privea, lumina s-a extins, apoi s-a împărţit în două şi din ea a păşit în faţă un bărbat puternic îmbrăcat cu o haină albă lungă şi cu un păr negru, lung până pe umeri. Când l-a văzut, bătrânul şi-a ţinut respiraţia până când acesta a vorbit:

„Du-te şi spune-i prietenului tău să nu-l condamne pe acel bărbat, căci acesta este ceasul cercetării!" după care a dispărut.

Alergând înapoi la casa prietenului său, bătrânul a dat buzna în casă strigând: „Tocmai am văzut un înger! Mi s-a arătat afară şi mi-a zis să-ţi spun că este ceasul cercetării noastre. Mai mult, şi-a pus mâna pe spatele meu şi m-a ars."

Desigur, predicatorul era sceptic, dar când s-a uitat la spatele prietenului său, a fost şocat când a văzut imprimată mâna unui om. Aceasta l-a convins pe deplin.

În dimineaţa următoare, cei trei americani s-au întâlnit în sala de mese.

„Bună dimineaţa, frate Schoeman", a spus Bill voios, în timp ce lua loc la masă, „cu siguranţă este o vreme minunată."

Domnul Schoeman era un bărbat înalt, slab, cu chelie în faţă, mustaţă căruntă şi purta ochelari cu lentile groase. El şi-a aranjat şervetul în poală şi a zis:

„Da, este o vreme minunată. Aici acum începe vara; este opusul anotimpului de la voi."

Simţind încă îndoiala care tulbura gândurile lui Schoeman, Bill se ruga încet:

„Doamne, ajută-mă să-l scutur puţin ca să-l fac să înţeleagă. În felul acesta ne va fi de ajutor deoarece este preşedintele comitetului care mă sponsorizează aici."

Au continuat să mănânce purtând discuţii neînsemnate, până când Bill a simţit ungerea Duhului Sfânt. Curând a primit şi o vedenie. Ca în miniatură, l-a văzut pe domnul Schoeman şi o fetiţă într-un cabinet medical, ascultând ce spunea medicul. Pe peretele din spatele lui atârna un calendar deschis la luna aprilie 1951.

„Frate Schoeman, pe fiica ta o cheamă Andreea, nu-i aşa?"

Când a auzit aceasta, domnul Schoeman a scăpat furculiţa din mână.

„Da, frate Branham, de unde ştii?”

„Cam cu şase luni în urmă era cât pe ce s-o pierzi din cauza unei probleme la gât. Medicii au operat-o şi i-au scos amigdalele, dar operaţia nu a fost prea reuşită şi de atunci înghite foarte greu.”

„Este exact aşa, frate Branham. Ţi-a arătat Domnul ceva din viitorul ei?”

„Da. Nu-ţi face griji căci va fi bine.”

Scaunul lui Schoeman a scârţâit în timp ce se apleca să-şi ia furculiţa de sub masă. Când s-a ridicat a zis:

„Frate Branham, trebuie să-ţi mărturisesc ceva. Până acum am fost sceptic faţă de tine, dar acum ştiu că ceea ce am auzit este adevărat.”

Când a sosit ziarul de dimineaţă, Schoeman a fost surprins să citească mărturia bătrânului din Biserica Reformată Olandeză care susţinea că seara trecută a fost atins de un înger. Ziarul a publicat chiar şi fotografia unei cămăşi albe cu amprenta mâinii unui om pe spatele umărului.

„Frate Branham, trebuie să citeşti asta!”

„Frate Schoeman, ştiu despre ce e vorba. Domnul mi-a arătat în vedenie întreaga scenă. Dacă vei aduce acea cămaşă, vei vedea că mâna mea stângă se va potrivi perfect pe urma imprimată de pe ea.”

Reverendul Schoeman a contactat ziarul respectiv şi curând un reporter a adus cămaşa cu pricina. Pe ea se vedea linia clară a conturului unei mâini. Bill şi-a pus mâna stângă pe acea urmă şi aşa cum spusese, se potrivea perfect.

Capitolul 58

Satana îşi ticluieşte capcana – 1951

Johannesburg era „cutremurat de unda seismică” a slujbei lui William Branham care răspândea fiori spirituali de-a lungul întregii Africi de Sud. Cei care au participat la primele adunări, şi-au chemat familiile şi prietenii spunându-le ce au văzut, iar mulţimea creşte în fiecare seară.

Pe 8 octombrie 1951, în a treia seară de la sosirea lui Bill, mai mult de 17 mii de oameni s-au înghesuit în Maranata Park să vadă deosebirea Duhului. Mulţi care au venit bolnavi, au plecat vindecaţi; de fapt aproape toţi plecau uimiţi, răspândind vestea că Africa este vizitată de un proroc şi că Isus Hristos era în el făcând aceleaşi lucrări ca atunci când umbla pe drumurile Palestinei, vindecând bolnavi, ologi, surzi, muţi, orbi, etc, şi descoperind tainele inimii. Nimic nu mai părea imposibil!

Joi dimineaţa, Asociaţia Medicală din Africa de Sud l-a invitat pe Bill să ia cina cu ei. Purtătorul lor de cuvânt a spus:

„Reverend Branham, mulţi doctori din Africa de Sud sunt creştini, şi am devenit medici pentru că am vrut să-i ajutăm pe cei bolnavi. La început am fost sceptici faţă de tine, fiindcă ne-am gândit că practici noţiuni de ştiinţă creştină, pe care medicina ar trebui să le evite, dar acum ne este clar că îi sprijini pe medici şi credem în vindecarea divină în felul cum o predici tu. Reverend Branham, chiar dacă perioada de incubaţie a injecţiei pe care ai primit-o contra frigurilor galbene nu a trecut, îţi dăm permisiunea să călătoreşti oriunde doreşti. Şi nu doar atât, dar deschidem uşile spitalelor pentru ca oricare dintre pacienţii noştri care vor să meargă la adunările tale, să o poată face şi le vom pune la dispoziţie tot ce au nevoie să ajungă acolo.”

După dejun, Ern Baxter a venit la Bill şi i-a zis:

„Frate Branham, am veşti pentru tine. Ştiu că vrei să mergi la Durban, dar Comitetul Naţional a stabilit un itinerar care ne va duce 1000 de mile în sud, la Capetown, şi apoi pe coasta de est la Durban. Cum ţi se pare?”

„Pentru mine nu are importanţă”, a răspuns Bill, „cât timp mergem la Durban, pentru că acolo sunt călăuzit să merg. Când plecăm?”

„Poimâine.”

Acest lucru i s-a părut ciudat lui Bill, deoarece abia începuseră adunările din Johannesburg. Nu numai că primiseră permisiunea autorităţilor medicale să călătorească, dar avusese şi articole favorabile în presă, lucru de care nu avea parte întotdeauna. Adunările se desfăşurau nespus de bine. În fiecare seară, numărul oamenilor creştea tot mai mult, după cum creştea şi numărul vindecărilor şi al minunilor. Atunci de ce trebuiau să plece atât de curând? Acest lucru nu avea sens pentru Bill, dar nu a zis nimic. În definitiv era un oaspete în comunitatea africană a predicatorilor, deci i s-a părut în ordine dacă acestea erau aranjamentele.

În seara aceea, Bill a căzut într-un somn adânc, dar pe la 2.00 dimineaţa a fost trezit de un zgomot ciudat. S-a uitat pe geam să vadă ce pasăre scotea acel sunet ciudat, dar tot ce putea vedea erau nişte trestii care se legănau în bătaia vântului. S-a întors în pat, dar nu a putut adormi aşa că a aprins lampa şi a luat Biblia să citească puţin.

Deodată pielea i s-a făcut ca pe găină şi părul de pe ceafă i s-a ridicat. Ridicând privirea din Biblie, Bill l-a văzut pe Îngerul Domnului stând în mijlocul camerei, iar haina lui albă strălucea în lumina lămpii. Briza care pătrundea prin fereastra deschisă, legăna părul lung şi negru al Îngerului. El era o fiinţă impunătoare, înalt de şase picioare şi cântărind pe puţin 200 de pounds (aproximativ 85,5 Kg). Prezenţa lui era înfricoşătoare, iar Bill simţea în piept o mare apăsare din cauza fricii.

Îngerul şi-a încrucişat braţele pe piept, s-a uitat ţintă la Bill şi i-a zis: „Nu te duce cu oamenii aceştia la Capetown! Rămâi în Johannesburg încă două săptămâni şi ţine adunări aici. Mâine vei întâlni un om..”

În timp ce vorbea Îngerul, camera s-a umplut de licărirea unei ape curate, pline de culori. Când culorile au mai pălit, Bill s-a văzut în faţa unui bărbat caucazian, viguros, cam de 50 de ani. Avea urechi mici şi un nas mare şi turtit. Pe cap purta o pălărie cu o bandă din piele de leopard. Vedenia arăta că bărbatul acela avea un vis şocant.

Îngerul a spus: „Numele lui este Sidney Jackson şi conduce o fermă în nord. Este un vânător renumit şi te poate

lua cu el în safari. După două săptămâni în Johannesburg, trebuie să foloseşti următoarele zece zile ca să mergi la vânătoare cu Sidney Jackson. Apoi mergi direct la Durban şi stai acolo până te chem. Dacă faci aşa, vei avea toată ţara."

„Dar cum îi voi convinge pe ceilalţi bărbaţi, căci au stabilit deja itinerarul."

„Ei trebuie să ştie că aceasta este voia Domnului. Mâine, reverendul Schoeman te va duce în Johannesburg…"

Scena s-a schimbat şi Bill a văzut un colţ de stradă lângă un parc, iar marginile şanţului erau pline de flori colorate. O femeie băştinaşă îmbrăcată specific, într-o cămaşă mov, stătea lângă colţ. Îngerul a zis: „Adu aceasta în atenţia reverendului Schoeman , căci după aceea ei te vor duce la Pretoria."

Scena s-a mutat pe o şosea unde o tânără băştinaşă vindea mărgele pe marginea drumului. Părul ei era pieptănat cu cărare într-o parte a frunţii descoperind o cicatrice urâtă. În timp ce o privea, Bill a auzit un strigăt ciudat şi a văzut o pasăre care zbura de-a lungul şoselei. Şi îngerul a zis:

„Aminteşte-i lui Ern Baxter că i-ai spus că se va întâmpla aceasta, ca să ştie că este „Aşa vorbeşte Domnul!" Când vei ajunge în Pretoria te vor duce să te rogi pentru un om care crede că are cancer la şold, dar se înşeală. El suferă din cauza unei greşeli chirurgicale. În timpul unei operaţii recente, bisturiul chirurgului a alunecat şi a tăiat ce nu trebuia. Să nu te rogi pentru acel om deoarece va muri."

Vedenia a dispărut şi s-a văzut din nou acolo unde începuse; cu spatele rezemat de tăblia patului, cu Biblia în poală şi cu broboane mari de sudoare care îi curgeau pe frunte. Îngerul Domnului plecase.

Bill a alergat în camera cealaltă şi i-a zis managerului său:

„Trezeşte-te, frate Baxter! Tocmai mi s-a arătat Îngerul Domnului şi mi-a spus că nu putem accepta itinerarul stabilit de comitetul naţional."

Somnoros, Ern Baxter i-a răspuns:

„Spune-i asta fratelui Schoeman mâine dimineaţă."

Dimineaţa, Bill i-a spus gazdei sale despre vizita Îngerului din noaptea trecută: „Deci, frate Schoeman, va trebui să anulezi acel itinerar.”

Auzind aceasta, Schoeman şi-a dus palma la frunte şi a zis: „Nu pot face aceasta, frate Branham. Toate întâlnirile sunt stabilite şi aranjamentele făcute. Mâine dimineaţa vom pleca spre Klerksdorp. Nu putem anula plecarea sub nici un motiv.”

„Dar avem un motiv foarte serios: Domnul mi-a spus să nu merg acolo.”

„Îmi pare foarte rău, frate Branham, dar trebuie să menţinem acel itinerar. Am cheltuit deja mii de dolari pentru publicitate şi oamenii te aşteaptă acolo.”

Bill a continuat să insiste să se anuleze itinerarul dar Schoeman nu s-a lăsat convins. S-au contrazis un timp, iar în final Bill nu a mai zis nimic. Pentru moment nu ajunsese la nici un rezultat dar nu se folosise de dovada pe care i-o spusese Îngerul, lăsând-o pentru timpul mesei.

Când s-au întors să intre pe poartă, pe lângă ei au trecut un bărbat şi o femeie. Bill l-a recunoscut imediat pe bărbat:

„Frate Schoeman, stai puţin!”

Bill s-a îndreptat spre cei doi şi a zis:

„Bună, eu sunt William Branham.”

„Frate Branham”, a răspuns bărbatul, „am venit aici să te întâlnesc. Numele meu este…”

„Ştiu cum te numeşti”, l-a întrerupt Bill, „eşti Sidney Jackson. Îngerul Domnului mi-a spus să merg să mă odihnesc la ferma ta. Mi-a mai spus că m-ai visat fumând o ţigară, ceea ce înseamnă că voi fi neascultător de El dacă voi face ce a hotărât Comitetul Naţional. Am să-ţi spun mai multe mai târziu. Acum vino să iei masa cu noi.”

„Mi-ar face plăcere”, a răspuns Jackson zâmbind.

„Şi apropo, cel de-al doilea nume al meu este „Marrion”

Sidney Jackson a deschis gura ca şi cum ar fi vrut să spună ceva, dar a rămas mut de uimire. După micul dejun, Bill a spus:

„Am de făcut un anunţ, Va trebui să anulăm itinerarul spre Klerksdorp şi mai departe, pentru că Domnul mi-a spus să rămân în Johannesburg încă două săptămâni, apoi să merg la ferma domnului Jackson şi să vânez cu el ca să mă pot odihni zece zile. De acolo trebuie să merg direct la Durban, unde voi rămâne până îmi spune El. Cred că voi fi la Durban cam o lună."

A fost un moment jenant pentru toţi. După o clipă de tăcere, Ern Baxter a spus: „Frate Branham, din partea mea este bine şi aşa, dar trebuie să fie de acord şi Comitetul Naţional."

„Păi eu i-am spus fratelui Schoeman cum stau lucrurile, iar el este preşedintele comitetului. Înseamnă că ştiu şi ei despre ce este vorba." Acestea fiind spune, Bill s-a întors spre reverendul Schoeman şi a adăugat:

„Şi ca să ştiţi că acesta este adevărul, astăzi când vom merge în oraş, vom vedea o femeie băştinaşă îmbrăcată cu o pânză mov."

Reverendul Schoeman l-a privit sceptic, apoi a zis:

„Frate Branham, eu am trăit dintotdeauna aici, dar n-am văzut niciodată o femeie băştinaşă îmbrăcată aşa."

„Ei bine, vei vedea astăzi. Ea va sta lângă un parc unde sunt o mulţime de tarabe cu flori."

„Ştiu unde este parcul acela."

„Noi vom trece azi pe acolo", a continuat Bill. Mai târziu, eu şi fratele Baxter vom merge la Pretoria şi ne vom opri să ne uităm la o fată băştinaşă care vinde mărgele. Ea are rasă o parte a părului din faţă şi acolo se vede o cicatrice mare. În timp ce vom cumpăra de la ea, de-a lungul drumului va zbura o pasăre ciudată. După aceste semne veţi şti că am spus adevărul şi că Domnul nu vrea să urmăm acel itinerar spre Sud."

Reverendul Schoeman a spus şovăitor:

„Am să vorbesc cu membrii comitetului să văd ce vor spune." Apoi a schimbat subiectul. Pe la ora 10.00, domnul Schoeman l-a rugat pe Bill să-l însoţească în oraş şi s-au oprit pe la bazarul lui. La întoarcere, Bill a observat parcul pe care-l văzuse în vedenia din noaptea trecută. Bătându-l pe reverendul Schoeman pe umăr, Bill a arătat spre femeia

băştinaşă îmbrăcată în mov. Tot ce a putut spune domnul Schoeman a fost:

„Ca să vezi!”

Când s-au întors, Bill s-a întâlnit cu Justus du Plessis, omul care urma să fie traducătorul lui pe perioada şederii în Africa de Sud. Du Plesis era îmbrăcat cu un costum format din trei piese. Cu chelie în partea din faţă şi cu obrajii supţi, semăna foarte bine cu domnul Schoeman, minus ochelarii şi bărbia. Du Plessis şi Schoeman urmau să meargă până la Pretoria (care se afla la vreo 20 de mile – aproximativ 32 Km – de Johannesburg), să se roage pentru un om care era pe moarte, şi l-au rugat şi pe Bill să-i însoţească. Bineînţeles că a vrut şi li s-a alăturat şi Ern Baxter.

În timpul călătoriei, du Plessis a început să le explice pasagerilor americani câte ceva despre cultura Africii de Sud.

„Africanii obişnuiesc să pună de-a lungul drumului tarabe în care vând tot felul de obiecte mici făcute de ei. Ne vom opri să stăm de vorbă cu ei şi să vedeţi ce fel de obiecte vând, iar dacă vreţi, puteţi cumpăra câteva ca suvenir.”

Bill a fost de acord, dar nu i-a spus nimic lui du Plessis despre vedenia de seara trecută. Au parcurs câteva mile bune, dar nu au văzut nici o tarabă. „Ce ciudat!” a zis du Plessis, „De obicei sunt foarte mulţi vânzători pe drumul acesta.” Apoi conversaţia s-a îndreptat spre alte subiecte. După alte câteva mile, au trecut pe lângă o fată care stătea singură lângă o tarabă de pe marginea drumului.

Du Plessis era absorbit în discuţie încât nu a observat-o şi a trecut mai departe. Cam după o jumătate de milă s-a oprit din vorbit pentru că Bill i-a atras atenţia că au trecut pe lângă un vânzător. Amintindu-şi promisiunea, el a întors maşina şi au mers înapoi până la tarabă.

Băştinaşa vindea şiraguri de mărgele făcute de mână. Avea un chip de neuitat din pricina unei cicatrice pe care o avea în frunte. Ern Baxter i-a făcut o fotografie, iar în clipa următoare s-a întors pentru că a auzit un zgomot ciudat. Era o pasăre mare şi viu colorată care zbura de-a lungul drumului.

„Uite, frate Branham”, a strigat el, nu este pasărea aceea?”

Arătând spre tânăra băştinaşă cu cicatrice, Bill şi-a întrebat însoţitorii:

„Vă mai amintiţi vedenia pe care v-am spus-o azi dimineaţă?"

„Ern Baxter şi-a scos ochelarii şi i-a zis uimit: „Este exact cum ai spus, frate Branham!"

Privind spre domnul Schoeman, care era preşedintele Consiliului, el a zis: „Îmi pare rău dar nu pot accepta acel itinerar. Regret că predicatorii nu sunt de acord, dar Domnul mi-a spus să nu accept propunerea voastră."

Exasperat, domnul Schoeman i-a zis: „Îmi pare rău, frate Branham, dar trebuie s-o facem."

„Voi puteţi face cum vreţi, dar eu nu." Spunând aceasta, Bill s-a întors şi a intrat în maşină. Ern Baxter s-a dus lângă el şi i-a şoptit:

„Frate Branham, dacă am fi fost în America şi aş fi avut autoritate ca manager al tău, şi eu aş fi spus „Nu!" acestui itinerar spre sud. Însă aici suntem la mila acestor lucrători care nu înţeleg cum te călăuzeşte Domnul prin vedenii. Eu sunt sută la sută pentru tine, dar este cu totul altceva să-i faci pe aceşti oameni să înţeleagă."

„Nu ştiu dacă înţeleg sau nu, însă în ce mă priveşte, ştiu că trebuie să fac întocmai ce mi-a cerut Domnul."

În dimineaţa următoare, vineri 2 octombrie 1951, Bill a fost trezit de zgomotul motoarelor de pe alee. Deşi era încă în pijama, a ieşit pe hol să vadă ce se întâmplă şi a fost surprins să constate că sosiseră cei care-l însoţeau, ca să-l ducă în sud.

Justus du Plessis părea şi el surprins:

„Încă nu eşti gata, frate Branham?"

„Nu, domnule! Nici măcar nu mi-am făcut bagajul pentru că nu mi-am planificat să plec undeva."

„Ai face bine să-ţi faci bagajul," a intervenit şi reverendul Schoeman, „pentru că plecăm spre Klerksdorp imediat ce eşti gata."

Bill a rămas ferm pe hotărârea sa: „Nu trebuie să împachetez decât peste două săptămâni când voi merge la ferma lui Jackson. Până atunci voi ţine adunări aici în Johannesburg."

Schoeman a răspuns însă dând din cap: „Am închis deja adunările de aici."

„Ai închis adunările?" a întrebat Bill uimit. Nu prevăzuse această tactică ce îl prinsese cu garda jos. „Este ridicol! Domnul ne-a făcut trecere în locul acesta şi a spus să rămânem aici, ceea ce înseamnă că aici trebuie să fim!"

„Este prea târziu să mai facem ceva." a intervenit du Plessis. „Toţi oamenii au plecat acasă, dar ne aşteaptă o altă mulţime la Klerksdorp."

„Cât de mare este oraşul acela?"

„Este micuţ, cam 30 de mii de locuitori", a răspuns Schoeman.

Bill a zâmbit cu amărăciune: „Ce fel de gândire puteţi avea? Johannesburg are 500 de mii de locuitori. De ce vreţi să mergeţi în oraşul acela mic?"

„I-am promis fratelui Fourie că te vom duce şi în oraşul lui", a explicat Schoeman, şi a adăugat: „dar ne aşteptăm să vină între 10 şi 20 de mii de oameni din împrejurimi."

Aceasta l-a uimit şi mai mult pe Bill: „Şi unde o să-i pui pe toţi? Unde vor mânca?"

Surprins nepregătit, reverendul Schoeman a admis: „Nu ştim, dar i-am promis fratelui Fourie că vom fi acolo pe 12 octombrie, ceea ce înseamnă că trebuie să plecăm azi. Şi dacă adunările de acolo sunt deja anunţate, ai face bine să vii!"

Bill n-avea ce să mai facă. Ce rost avea să mai rămână în Johannesburg dacă adunările erau închise?" Evident că a mers în cameră şi şi-a făcut bagajul.

Trei maşini erau pregătite să parcurgă cele 100 de mile spre sud-est până la Klerksdorp. Ern Baxter, Fred Bosworth, Julius Stadsklev şi Billy Paul au mers cu prima maşină, în timp ce Bill a călătorit în a doua împreună cu Justus du Plessis, reverendul Schoeman şi alţi doi membri ai comitetului. Era o zi frumoasă şi însorită. Reverendul Schoeman, du Plessis şi ceilalţi, discutau entuziasmaţi despre lucrurile minunate pe care le făcuse Dumnezeu în Johannesburg. În schimb Bill, stătea tăcut şi se gândea la neascultarea lui faţă de voia Domnului. Se ruga tăcut:

„Tată ceresc, eu aş vrea să merg la Durban după cum mi-ai spus, dar sunt la mila acestor oameni. Iartă-mă, Te rog, pentru neascultarea mea."

Dar nu simţea iertarea. Cu fiecare milă parcursă se simţea tot mai condamnat, iar la un moment dat nu a mai suportat şi a zis: „Opriţi maşina!"

Şoferul a tras pe marginea şoselei şi a oprit: „Ce s-a întâmplat, frate Branham?"

„Nu pot merge mai departe. Frate Schoeman, trebuie să mă întorc la Johannesburg. Domnul îmi spune să nu merg mai departe."

Au oprit şi celelalte două maşini, iar Schoeman s-a dus la maşina în care erau Baxter şi Bosworth şi le-a zis:

„Refuză să meargă în sud. Trebuie să vorbiţi voi cu el."

Ern Baxter şi Bosworth s-au dus imediat la Bill, iar Baxter l-a întrebat:

„Ce s-a întâmplat, frate Branham?"

„Frate Baxter, trebuie să ţin două săptămâni de adunări în Johannesburg, apoi să merg la vânătoare cu fratele Jackson timp de zece zile şi pe urmă să plec direct la Durban. Dacă merg la Klerksdorp sunt neascultător de porunca Domnului."

Nici unul din cei prezenţi acolo, nu credea în slujba lui William Branham aşa cum credea Fred Bosworth, un veteran al Evangheliei, în vârstă de 74 de ani, care ţinuse la rândul lui campanii mari de vindecare între anii 1920-1930. După ce a participat la una din adunările lui Bill în 1948, Bosworth a fost atât de impresionat încât a venit din pensie ca să fie unul din managerii lui Bill. De data aceasta însă, el s-a pus de partea celorlalţi, ceea ce nu-i stătea deloc în caracter.

„Greşeşti, frate Branham. Eu cred că dacă vei merge cu oamenii aceştia în sud, vei vedea mai mult decât cerem sau gândim noi."

Bill a simţit cum pumnalul trădării i se înfige în spate:

„Tati Bosworth, mă uimeşti! De atâtea ori ai stat cu mine pe platformă şi m-ai auzit spunând: „Aşa vorbeşte Domnul!" A dat vreodată greş?"

Luându-şi privirea din ochii acuzatori ai lui Bill, Bosworth a mormăit: „Ei bine, de data aceasta cred că greşeşti!”

Predicatorii sud-africani se înfuriaseră, iar unul dintre ei a zis: „Nu crezi că Dumnezeu vorbeşte şi prin altcineva în afară de tine?”

„Şi Core a avut această părere când l-a întrebat acelaşi lucru pe Moise, dar pământul s-a deschis şi l-a înghiţit. Eu nu ştiu ce v-a spus vouă Dumnezeu; nu pot judeca aceasta; dar ştiu ce mi-a spus mie.”

„Dumnezeu ne-a spus să urmăm itinerarul acesta”, a replicat predicatorul.

„Şi Dumnezeu mi-a spus să nu-l urmăm!” a ripostat Bill.

Disputa a continuat până când a intervenit Ern Baxter, l-a tras deoparte şi i-a zis: „Frate Branham, noi suntem într-o postură proastă aici. Nu avem bani sau vreo sursă, ceea ce înseamnă că trebuie să fim diplomaţi. Aş vrea să nu mai aminteşti de vânătoare pentru că vor crede că ai venit în Africa numai pentru safari. Mai mult, jumătate dintre ei cred că un creştin nu are ce căuta la vânătoare. Când ai spus de vânătoare, s-au gândit că mii de oameni aşteaptă să te rogi pentru ei şi consideră că greşeşti.”

Bill a răspuns cu voce tare ca să fie auzit de toţi:

„Nu contează dacă nu voi mai vâna niciodată. Eu doresc să fac doar ceea ce mi-a cerut Dumnezeu. Frate Baxter, tu ai fost destul de mult cu mine ca să ştii că atunci când văd o vedenie şi spun ceva în Numele Domnului, aşa este.”

Ern Baxter a continuat: „Frate Branham, dacă ai o vedenie nu mai zic nimic şi orice vei hotărî, voi fi cu tine.”

Apoi, privind nervos spre grupul de predicatori care aşteptau, a zis: „…Dar cât timp eşti legat de acest comitet naţional, şi pentru că s-a făcut deja târziu, n-ai putea merge până la Klerksdorp să te rogi pentru oamenii de acolo? Apoi, dacă asta vrei, ne întoarcem la Johannesburg.”

Pe lângă şosea era un pâlc de copaci. Bill a rupt o creangă care era lăsată foarte jos, s-a dus la prima maşină şi a aruncat-o la picioarele predicatorilor, zicând cu ochii în

lacrimi: „Bine, vom merge la Klerksdorp pentru adunarea din seara aceasta, dar Aşa vorbeşte Domnul: din clipa aceasta suntem în afara voii lui Dumnezeu şi nu ne vor aştepta decât probleme până când ne vom întoarce la Johannesburg."

Curând au ajuns la Klerksdorp unde au văzut ce a provocat micuţa campanie a lui Bill din Johannesburg. Peste zece mii de oameni (descendenţi europeni) porniseră spre acest micuţ orăşel de provincie mult prea mic pentru a acoperi nevoile atâtor nou-veniţi. Privind la mulţimea de corturi instalate pe dealurile din împrejurimi şi pe câmp, şoferul lui Bill a exclamat entuziasmat: „Se pare că vom avea o adunare frumoasă!"

Bill a dat din cap, căci îi era milă de acei oameni sărmani, mulţi dintre ei bolnavi, care stăteau sub cerul liber.

Ei au mers acasă la predicatorul P. F. Fourie. În seara aceea Fratele Bosworth a deschis campania din Klerksdorp. Înainte ca Bill să plece din casa lui Fourie, s-a iscat o furtună tropicală. Zgomotul tunetelor zguduia cerul, iar ploaia grea biciuia iarba, ceea ce a făcut ca adunarea să fie anulată. Era aproape de miezul nopţii când Baxter, Bosworth, Schoeman şi ceilalţi au reuşit să ajungă acasă la Fourie.

„O, m-am străduit atâta în seara aceasta…" a zis Fred Bosworth scuturându-şi haina şi pălăria.

„Nu ţi-am spus că aşa se va întâmpla?" a răspuns Bill. „Domnul mi-a zis să nu vin aici. Acum sunt în afara voii Lui şi trebuie să mă întorc la Johannesburg."

Dar predicatorii sud-africani nu erau de acord, iar unul din ei a zis: „Nu putem să ne întoarcem pentru că am luat un angajament pe care trebuie să-l respectăm."

„În afară de aceasta", a intervenit altul, „aici sunt tot timpul furtuni. Aceasta va ţine până dimineaţă iar mâine seară va fi bine."

Furtuna a ţinut toată noaptea, iar duminică dimineaţa cerul s-a limpezit şi promitea încălzirea vremii. Dar spre seară, când se pregăteau să-l ducă pe Bill la adunare, oraşul a fost cuprins de un front de aer inexplicabil de rece. Temperatura a scăzut până aproape de îngheţ, iar vântul sufla foarte tare, ceea ce a făcut ca adunarea să fie anulată din nou.

„Nu v-am spus?” a zis Bill. „Mâine seară vom avea un cutremur.”

Membrii comitetului naţional s-au uitat nervoşi unul la altul. Începeau să acorde atenţie cuvintelor spuse de acest om neobişnuit, care susţinea că i s-a arătat un Înger şi i-a vorbit. Justus du Plessis l-a întrebat:

„Vrei să spui că vom avea un cutremur adevărat?”

„Nu ştiu dacă va fi sau nu”, a răspuns Bill, „dar se va întâmpla ceva deoarece suntem în afara voii Domnului.”

Doamna Fourie a adus nişte băuturi răcoritoare pe masă, apoi s-a aşezat şi asculta discuţia. Bill s-a aşezat mai bine în scaun şi le-a spus că în după-amiaza aceea, ceva mai devreme, a avut o vedenie, dar a trebuit să aştepte să se aşeze toţi la masă ca să le-o poată spune. El îi spusese doamnei Fourie despre ceva ce s-a întâmplat în copilăria ei, apoi i-a vorbit de boala ei de inimă şi de problema pe care o avea la stomac din pricina nervozităţii, dar să nu se mai îngrijoreze pentru că Isus Hristos a vindecat-o.”

Bărbaţii africani prezenţi, au scos un murmur de uimire, după ce le-a spus vedenia, iar Bill i-a întrebat:

„Acum mă credeţi? Dumnezeu mi-a spus să mă întorc la Johannesburg şi să stau acolo două săptămâni, apoi să merg la ferma fratelui Jackson pentru odihnă, iar de acolo să merg direct la Durban şi apoi acasă.”

Fred Bosworth i-a replicat:

„Frate Branham, dacă vei alege ruta aceea, nu vei putea evangheliza atât de mulţi băştinaşi sud-africani.” (Din clipa aceea, lucrătorii sud-africani au tăcut deoarece ştiau că majoritatea adunărilor programate erau destinate populaţiei europene. Bill n-a aflat decât mai târziu că Durban era singurul loc din Africa de Sud în care le era permis şi băştinaşilor să participe la aceleaşi adunări cu africanii albi).

Bosworth a continuat: „Frate Branham, eu cred că dacă vei urma itinerarul spre sud, Îl vei vedea pe Dumnezeu lucrând mai mult decât cerem sau gândim noi.”

Punând o mână grea şi istovită pe umărul lui, Bill i-a zis: „Frate Bosworth după atâtea bătălii în care am luptat împreună, te îndoieşti încă de mine? Îţi spun încă o dată în

Numele lui Isus că eşti în afara voii Domnului şi de aici înainte nu vor fi decât necazuri."

„Totuşi noi am făcut un angajament cu nişte fraţi şi ca urmare trebuie să urmăm itinerarul făcut."

Şi pentru că ei nu voiau să accepte argumentele călăuzirii supranaturale, Bill a încercat să le aducă argumente fireşti:

„Gândiţi-vă puţin logic! În Johannesburg vom avea de partea noastră ziarele şi asociaţia medicală. Acolo sunt sute de mii de oameni, există destule localuri în care oamenii pot să mănânce şi să doarmă. Aici oamenii dorm sub cerul liber şi nu au nici unde să mănânce. Noaptea trecută aproape că au îngheţat. Aşa că dacă priviţi lucrurile fireşte are sens să ne întoarcem la Joahannesburg?"

Printre predicatori s-au auzit doar câteva mârâieli şi tuse, apoi s-a auzit răspunsul lui Schoeman:

„Frate Branham, noi am investit mii de dolari în publicitatea făcută pentru acest tur. Am închiriat deja clădiri şi locuri. Sunt stabilite şi orele de începere ale serviciilor. Oamenii şi-au făcut şi ei planuri şi mulţi dintre ei călătoresc deja într-acolo. Noi am făcut o promisiune şi nu ne putem călca cuvântul."

„Eu nu am promis nimănui nimic, de aceea, dimineaţă mă voi întoarce la Johannesburg".

„Şi ce vei face acolo?" a întrebat Justus du Plessis.

Acolo s-a văzut prins. Nu avea bani şi nu putea face nimic de unul singur. Chiar dacă s-ar fi întors la Johannesburg, ar fi trebuit să colaboreze cu aceşti câţiva predicatori care acum se opuneau unei asemenea mişcări. Era într-o strâmtorare teribilă, dar în timp ce stătea şi se gândea, şi-a amintit prorocia care-i venise la Shrevepot, Louisiana, când Domnul îl avertizase că Satana îi întinde o cursă în Africa de Sud. Atunci s-a gândit că această cursă este în legătură cu vracii sau demonii, dar nu era deloc aşa. Cursa era aceasta. Întinsă chiar printre fraţii creştini. Fălcile politice ale sistemului lor denominaţional se deschiseseră foarte aproape de el, ţinându-l strâns între dinţii reci şi nemiloşi şi împiedecându-l să facă ceea ce îi poruncise Domnul. Era într-o situaţie fără ieşire.

Bill s-a întors spre sponsorii să-i şi le-a zis: „Aşa cum a spus Pavel în vechime: *„Trebuia să mă ascultaţi şi să nu fi pornit din Creta, ca să fi scăpat de această primejdie…"* (Fapte 27.21), aşa vă spun şi eu vouă. Fraţilor, Dumnezeu are o voie îngăduită, dar mie nu mi-a plăcut niciodată să fiu în ea; dorinţa mea este să fiu găsit întotdeauna în voia Lui desăvârşită."

Membrilor comitetului le surâdea însă şi voia îngăduită a lui Dumnezeu, iar unul dintre ei a zis:

„Cred că în cazul acesta ar fi bine să lucrăm în voia îngăduită a lui Dumnezeu. Frate Branham, de ce nu Îl întrebi pe Domnul dacă poţi lucra în voia Lui îngăduită?"

Era deja ora 2.00 dimineaţa, iar ei se contraziceau de la ora 10.00. Istovit şi descurajat, Bill a spus: „Bine, mă voi ruga odată pentru aceasta…"

Billy Paul, care ascultase discuţia începută cu patru ore în urmă, l-a urmat pe tatăl său în dormitor şi a închis uşa. L-a urmărit pe tatăl său care se plimba prin cameră şi privea pe geam la furtuna care nu mai contenea. Tatăl lui era cu umerii lăsaţi şi arăta ca un om bătut. Billy Paul s-a dus la el şi i-a zis: „Tati, să nu asculţi de grămada asta de predicatori! Fă doar ce-ţi porunceşte Domnul."

„Billy, sunt sfârşit! Nu ştiu cum să fac ceea ce mi-a cerut Domnul; nu am bani. Chiar dacă m-aş întoarce în Johannesburg, nu văd cum aş putea ţine vreo adunare fără cooperarea acestor oameni. Şi vezi bine că ei nu vor să coopereze. Dacă vreodată am stat între ciocan şi nicovală, atunci acum este timpul acela."

„Tati, dacă nimeni din ţara aceasta nu va sta de partea ta, eu voi sta."

Auzind aceste cuvinte Bill şi-a îmbrăţişat fiul: „Roagă-te cu mine, Billy."

Au îngenuncheat între cele două paturi şi s-au rugat împreună. Curând, Billy n-a mai rezistat din pricina orei târzii, s-a târât spre patul lui şi a adormit. Dar Bill era prea abătut ca să poată adormi. Gândurile nu-i dădeau pace. Trebuia să stea contra celor care-l invitaseră în Africa de Sud. Cum să-i convingă să-l asculte? Cum ar putea face voia

Domnului în Johannesburg şi Durban fără ajutorul lor? Se părea că dilema lui nu avea nici o soluţie.

În jurul orei 3.00, a simţit prezenţa Îngerului Domnului, iar în clipa următoare în aer s-a format o lumină care s-a ridicat spre tavan, aşa că Îngerul Domnului stătea într-o flacără. Afară, vântul sufla cu putere făcând să se zgâlţâie pervazul ferestrei.

Bill era cuprins de fiori de teamă, deoarece nu se obişnuise încă cu supranaturalul. Era o dimensiune imposibil de înţeles şi greu de suportat de simţurile umane. Dar chiar dacă tremura, era recunoscător fiindcă venise Îngerul. Probabil că dilema avea să fie rezolvată acum.

„Cine sunt aceşti bărbaţi şi ce înseamnă ei?" l-a întrebat Bill pe Înger. Îngerul stătea cu braţele încrucişate şi chiar dacă nu-l văzuse niciodată zâmbind, acum avea privirea pătrunzătoare:

„Du-te cu ei mai departe. Dacă ai început cu ei trebuie să continui cu ei, dar nu uita că dacă îi urmezi în sud, vei avea de suferit. Trezeşte-l pe Billy Paul şi spune-i: „Aşa vorbeşte Domnul: Mâine dimineaţă se va face vreme frumoasă. Ei îl vor duce pe Billy Paul la şcoala duminicală. Din cauză că adunările s-au amânat atât de mult, Ern Baxter îl va trimite pe Billy după tine să te aducă să te rogi pentru bolnavi. Să fii gata de plecare. Fiul tău va veni însoţit de un tânăr cu maşină neagră, iar pe drum se vor opri şi vor lua un alt tânăr. Apoi…"

Aici Bill a văzut doi băştinaşi care stăteau aproape de un eucalipt aflat lângă un pod. Unul dintre băştinaşi era îmbrăcat cu un costum safari alb şi avea în mână un băţ cu care era gata să-l lovească pe celălalt. Îngerul a zis: „Billy Paul îţi va atrage atenţia asupra lor. După acest semn vei şti că ţi-am dat îngăduinţa să mergi în sud. Nu uita însă că pentru că vei face aceasta vei suferi."

Când a ieşit din vedenie, Îngerul plecase deja. Bill l-a trezit pe fiul său şi i-a zis:

„Billy, tocmai mi s-a arătat Îngerul Domnului.." şi i-a povestit tot ce-i spusese Îngerul, după care a alergat spre camera unde dormeau Baxter, Bosworth şi Stadsklev şi le-a zis:

„Treziţi-vă, fraţilor, căci am pe „Aşa vorbeşte Domnul”. Mi-a dat permisiunea să merg cu voi în sud, dar voi suferi pentru aceasta deoarece nu este voia desăvârşită a lui Dumnezeu. Adunările noastre nu vor avea prea mult succes deoarece nu trebuia să mergem acolo. Furtuna se va potoli mâine dimineaţă…” şi le-a povestit toate detaliile vedeniei.

Dimineaţa următoare a fost senină, clară şi calmă, întocmai cum spusese Îngerul. Billy Paul a mers cu Ern Baxter la şcoala duminicală şi cu membrii Comitetului Naţional. Curând doi tineri l-au adus pe Billy Payl să-l ia pe tatăl său. Bill era gata. Pe drumul către adunare au trecut un pod îngust. Acolo, lângă un eucalipt erau doi băştinaşi, unul din ei fiind îmbrăcat într-un costum safari alb. Billy Paul i-a zis tatălui său:

„Tati, uite omul cu băţ care îl va lovi pe celălalt!”

Bill a dat din cap: „Îţi aminteşti ce ţi-am zis noaptea trecută, Paul? Îmi este îngăduit să merg spre sud, dar voi suferi pentru aceasta!”

Capitolul 59

În sfârşit, Durban! - 1951

La 200 de mile sud-est de Klerksdorp era Kimberley, un orăşel de 60 de mii de locuitori. William Branham a ajuns la Kimberley, miercuri 17 octombrie 1951. În prima seară s-a rugat pentru bolnavi într-o biserică mică în care puteau intra cam 500 de oameni; din nefericire, de zece ori mai mulţi ar fi vrut să intre dar nu au încăput.

În dimineaţa următoare, Fred Bosworth a discutat cu cei din Comitetul Naţional să găsească un loc mai mare pentru campaniile de vindecare. Spre surprinderea lui, nu au fost de acord deoarece promiseseră unui oarecare pastor din oraş că adunările se vor ţine în biserica lui şi acum nu puteau să-şi ia cuvântul înapoi. Atunci Bosworth a încercat să vorbească cu pastorul acela:

„Uite ce e frate, străzile şi uliţele sunt pline de mii de oameni bolnavi care doresc rugăciune. Vrei să spui că vei continua să ţii adunările în biserica ta mică?”

„Mi s-a promis că adunările se vor ţine în biserica mea, ceea ce înseamnă că acolo se vor ţine”, a spus pastorul cu încăpăţânare.

„Dar este ridicol!” a fumegat Bosworth.

Întorcându-se la casa unde stătea Bill, Bosworth i s-a plâns:

„Frate Branham, ai văzut vreodată un predicator care să procedeze atât de egoist?”

Bill i-a replicat sec: „Este mai mult decât am putea cere, frate Bosworth. Ai uitat că suntem în voia îngăduită a Domnului?”

Nemulţumit, Fred Bosworth a decis să facă ceva singur. Astfel, a început să umble prin Kimberley şi să întrebe încoace şi încolo, iar în final a găsit o arenă de sport care putea cuprinde 1000 de oameni şi unde s-au ţinut adunările în următoarele patru zile.

Când William Branham îşi plănuise să viziteze Africa de Sud, s-a închipuit predicând la băştinaşii negri. Dar în loc de aceasta, se vedea predicând la albi, africani cu descendenţă europeană. Aceasta l-a mâhnit foarte mult, la fel ca itinerarul „sacru” pregătit de Comitetul Naţional. El dorea să vadă că populaţia băştinaşă primeşte Evanghelia supranaturală, dar acest lucru i-a fost refuzat timp de 21 de zile.

În final, la sfârşitul acelei săptămâni, a ajuns la Bloemfontein, la 100 de mile sud de Kimberley, iar acolo Comitetul naţional i-a pregătit o adunare pentru non-europeni.

Băştinaşii au început să se adune pe terenul de fotbal cu mult înainte de ivirea zorilor. Pe la ora 10.00 când a ajuns Bill, îl aşteptau peste 12 mii de feţe negre, majoritatea femei. Cele mai multe purtau turbane albe sau roşii.

Ern Baxter a explicat planul de mântuire al lui Dumnezeu prin credinţa în Isus Hristos. Când a venit la microfon Bill, le-a explicat relaţia dintre credinţă şi vindecare. Curând a venit timpul să fie pusă la încercare credinţa. Unul

câte unul, oamenii au venit înaintea evanghelistului american şi la toţi le-a spus cine erau şi care era problema lor. Înainte ca primii zece oameni să treacă prin faţa predicatorului, băştinaşii erau convinşi că Isus Hristos era prezent cu adevărat printre ei. După o singură rugăciune generală, au fost vindecaţi sute de africani.

În săptămânile care au urmat, pastorii locali şi misionarii contorizau rezultatele acestei adunări, culegând mărturii despre vindecări şi minuni. Rezultatele erau uimitoare: ochii orbilor erau deschişi, cancerul vindecat, toate felurile de boli vindecate şi ologii eliberaţi.

Un şofer de autobuz a spus: „Am dus la adunare un bărbat şchiop, iar când s-a întors a venit normal."

Lucrătorii locali au estimat că într-un singur serviciu de vindecare au fost vindecaţi în jur de o mie de oameni.

Exact aceasta aşteptase Bill să vadă la africani: să Îl accepte pe Isus văzând supranaturalul manifestându-se înaintea lor. Bill a implorat Comitetul Naţional să planifice mai multe adunări pentru băştinaşi, dar ei au refuzat invocând aceleaşi motive: aranjamentele şi zilele programate. Bill nu putea înţelege cum era posibil ca acei oameni să fie atât de înguşti la minte şi de încăpăţânaţi. Se purtau de parcă tot ce-i interesa era acel itinerar.

Părăsind Bloemfontein, echipa Branham a străbătut 900 de mile sud-vest spre Capetown. Şi aici adunările s-au desfăşurat după acelaşi tipar ca în Bloemfontein, adică cinci zile de servicii de vindecare şi o zi destinată băştinaşilor africani.

Bill era mâhnit de felul în care erau trataţi băştinaşii negri. Adunările pentru africanii albi erau ţinute într-un hangar mare al arenei Wingfield. Dacă uşile hangarului erau deschise, puteau participa 10 mii de oameni. Când a fost însă vorba de africanii de culoare, au folosit Drill Hall, un spaţiu mult mai mic de la periferia oraşului.

Populaţia băştinaşă era atât de nerăbdătoare să-l asculte pe William Branham încât au început să se adune de la 1.30 dimineaţa. La ora 6.00 dimineaţa erau adunaţi cam opt mii oameni, dar din nefericire, la ora 9.00 când s-au deschis porţile, au putut intra doar trei mii dintre ei.

Neglijenţi, cei din Comitetul Naţional nu se îngrijiseră să se pună difuzoare şi afară, aşa că cei care n-au putut intra, n-au auzit nimic.

Bill se simţea cuprins de o mâhnire adâncă. Desigur, Comitetul Naţional purta aproape toată vina, dar simţea că pe undeva era şi vina lui, deoarece acceptase să urmeze itinerarul făcut de ei chiar dacă ştia că nu era voia Domnului. Mai mult, Îngerul îl avertizase că va suferi pentru aceasta. Se întreba dacă nu aceasta însemna ceea ce îi spusese Îngerul, dar nu, nu putea fi doar atât.

Campania din Capetown s-a încheiat luni seara, iar marţi au pornit la un drum de 400 de mile, de-a lungul coastei, ca să ajungă la Port Elizabeth înainte de lăsarea întunericului. Prima adunare s-a ţinut în seara următoare, pe 7 noiembrie 1951 într-o sală mare numită „Feather Market Hall", dar organizatorii au subestimat şi de data aceasta nevoile şi 1000 de oameni au rămas afară. Tot restul săptămânii, campania de vindecare prin credinţă s-a desfăşurat în Davis Stadium, o arenă de sport.

Într-o dimineaţă, Bill s-a trezit cu o mare durere abdominală. La început nu i-a dat importanţă, dar cum a persistat şi în restul zilei, a început să se îngrijoreze. Dacă această durere misterioasă venise să-l lovească? Efortul atâtor zile, oboseala şi epuizarea îi aduseseră probabil înapoi problemele de la stomac pe care le avusese în anul 1947. Atunci exagerase deoarece an de an şi seară după seară se rugase pentru rânduri interminabile de bolnavi care ţineau până în zorii zilei, ceea ce a făcut ca în cele din urmă să se prăbuşească pe platformă, boala silindu-l să suspende toate campaniile. Fusese pe punctul să moară din cauza complicaţiilor. Oare avea să se întâmple din nou aceasta? Comitetul Naţional îl presa tot timpul şi nu-i lăsa nici un pic de timp pentru odihnă. Ei nu puteau înţelege că aceste vedenii îi storceau toată energia.

Dar mai grea decât epuizarea era durerea crescândă pe care o simţea în abdomen. Când au ajuns la 150 de mie de Port Elizabeth, Bill era sigur că această durere nu avea nici o legătură cu vechea problemă pe care o avusese la

stomac. Crampele acestea le simţea mai jos de stomac şi durerea era mai ascuţită.

Când şi ceilalţi însoţitori au început să se simtă rău, Bill a ştiut că această problemă se trăgea de la ceva local, probabil de la ceva ce mâncaseră sau băuseră.

După cinci seri la East London, s-au îndreptat spre Durban, situat la 300 de mile depărtare de coasta de est a Africii. Pe drum, Bill a văzut o vedenie cu o femeie băştinaşă care zăcea pe o targă. Curând drumul a trecut pe lângă un alt sat băştinaş. Bill l-a rugat pe şofer să oprească, apoi a coborât din maşină şi a intrat în sat, unde a arătat spre o colibă care arăta ca celelalte şi a spus:

„Acolo vom găsi o femeie care zace pe o targă. Este grav bolnavă de tuberculoză, e creştină şi vorbeşte engleza."

Când au intrat în colibă, au găsit totul exact cum spusese Bill, iar femeia i-a spus în engleză:

„Mă rog de foarte mult timp pentru vindecare, iar Isus mi-a promis că va trimite un proroc dintr-o altă ţară să se roage pentru mine şi voi fi vindecată."

Şi Domnul Isus şi-a ţinut promisiunea.

Au ajuns la Durban marţi 20 noiembrie 1951, iar Bill a fost impresionat de puternica influenţă asiatică a acestei mari metropole. Femeile indiene îmbrăcate în tradiţionalul lor sari, împărţeau piaţa cu femeile musulmane îmbrăcate în robele lor negre şi cu negrese băştinaşe care purtau inele de aramă în jurul gâtului şi încheieturilor. Şiiţi cu barba neagră şi turbane albe pe cap, bărbaţi băştinaşi africani, aproape goi, pictaţi cu noroi, cu părul încâlcit şi împodobit cu oase, şi cu lobii urechii găuriţi.

Când Bill a întrebat ce e cu această diversitate, reverendul Schoeman i-a explicat că Durban avea o populaţie de 440 de mii de locuitori, din care 130 de mii erau africani, 110 mii europeni-africani şi 200 de mii veneau din India. La început, aceşti indieni au fost aduşi ca sclavi ca să lucreze în mine. Aşa se face că acolo se împleteau trei religii: hinduismul, hidismul şi islamul.

Prima adunare din Durban s-a ţinut miercuri seara la City Hall şi a fost doar pentru africanii albi. Cei care nu au reuşit să intre, au putut asculta la difuzoarele montate afară.

Aşteptările s-au adeverit: mulţi care au venit în scaune cu rotile şi pe tărgi, au plecat fără ele.

Joi după-masă, serviciul a fost mutat pe o arenă de călărie numită Greyville Race Course, iar când Bill s-a urcat pe platformă, a fost surprins să descopere o mulţime formată din negri, indieni şi albi. Când i-a văzut, Bill i-a zis lui Sidney Smith, primarul din Durban:

„Am crezut că în Africa de Sud sunt legi ale segregaţiei."

„Păi, sunt", a replicat Sidney, „iar dacă priveşti atent, vei vedea că rasele sunt despărţite. Vezi toate acele garduri?"

Atunci Bill a observat marginile albe ale gardurilor care separau mulţimea.

„Dar de ce gardul trece printre băştinaşii negri?"

„Ca să separe triburile Bantu, Swazi, Zulu şi altele, pentru că unele se duşmănesc între ele."

„De ce nu am putut face aceasta şi în celelalte oraşe? Atunci am fi putut aduce mai mulţi oameni la Evanghelie."

„Durban este singurul oraş în care s-a permis aceasta."

Acum Bill înţelegea de ce îi spusese Îngerul Domnului să meargă direct la Durban şi să stea acolo până i se va spune să plece mai departe. O, dacă ar fi ascultat porunca Îngerului! Cât suferea pentru aceasta! De acum abdomenul îl durea în continuu. Simţea ca şi cum un şobolan îi rodea măruntaiele. Trebuia să se ţină de amvon ca să îndure durerea în timpul rândului de rugăciune, chiar dacă vedeniile se desfăşurau înaintea lui, tainele inimilor oamenilor erau descoperite şi bolnavii erau vindecaţi.

„Tată cresc, iartă-mă", s-a rugat încet Bill, în timp ce aştepta ca numeroşii traducători să traducă ultima lui frază în 15 limbi diferite. „Isuse, îmi pare rău pentru greşeala mea şi Te rog să mă vindeci şi pe mine în timp ce-i vindeci pe aceşti oameni."

Dar nu a primit nici o vedenie care să-l liniştească. Se părea că Dumnezeu îi întorsese spatele, în timp ce la restul oamenilor le rezolva şi cele mai mărunte cereri. Plin de remuşcări, Bill ştia că merită respingerea Domnului.

Audienţa era tot mai cuprinsă de entuziasm în timp ce problemele celor din rândul de rugăciune erau spuse fără greşeală şi rezolvate unele după altele.

Când un băiat indian surdo-mut a auzit şi a vorbit pentru prima dată, credinţa mulţimii a umplut sala. Atunci Bill a început să se roage şi a cerut ologilor, bolnavilor, muţilor îi orbilor să accepte vindecarea din mâinile Celui înviat, Isus Hristos. Şi înainte ca translatorul să se termine de tradus rugăciunea, bărbaţi şi femei, tineri şi bătrâni, au început să se ridice din scaunele cu rotile sau lăsau să le cadă jos cârjele, în timp ce copiilor li se desfăceau aparatele de metal de la picioare.

Din nefericire, chiar dacă glasurile biruinţei se auzeau tot mai tare, Bill a trebuit să fie scos afară din cauza durerii cumplite

Vizitatorii continuau să sosească la Durban încetinind traficul. Vineri după-amiaza, mulţimea de la Greyville Race Course s-a dublat ajungând la 40 de mii. Mergând cu Sidney Smith spre serviciu, Bill a văzut pe stradă mulţi băştinaşi care purtau statuiete mici făcute de mână. El citise despre o astfel de idolatrie în Biblie, dar era pentru prima dată când o şi vedea.

„Uită-te la oameni aceia…" a zis el.

„Unii dintre ei sunt creştini", a răspuns primarul.

„Creştini? Creştini cu idoli?" a zis uluit Bill.

„Da, aici foarte mulţi dintre băştinaşi sunt creştini care se agaţă încă de idolii lor strămoşeşti."

„Ciudat… Aş vrea să stau de vorbă cu unul dintre ei. Vorbeşti limba celui de acolo?"

Trăgând maşina pe margine, primarul şi oaspetele lui au coborât şi s-au apropiat de un negru masiv, înalt de aproape şapte picioare (aproximativ 2,10 m) şi cam 300 de pound (aproximativ 135 Kg). În timp ce se apropia, Bill a observat că idolul era stropit cu sânge uscat şi prin intermediul primarului, l-a întrebat pe primar:

„Eşti creştin?"

„Da, sunt", a replicat băştinaşul. „Sunt creştin de mulţi ani."

„Atunci de ce porţi idolul acesta?"

„Tatăl meu purta acest zeu oriunde mergea. Odată când a fost la vânătoare singur în junglă, a fost urmărit de un leu. Atunci tatăl meu a făcut un foc şi s-a rugat acelui zeu folosind incantaţiile noastre şi leul a fugit. Acu îl port şi eu oriunde merg. Dacă zeul misionarilor mă va dezamăgi, acesta nu o va face."

„Eu cred că ţi-ai pus credinţa într-un lucru greşit. Să ştii că şi eu sunt vânător şi sunt familiar cu sălbăticia. Dar acel zeu nu poate alunga leul: focul face aceasta."

Băştinaşul l-a privit sceptic, dar Bill l-a întrebat:

„O să vii la adunarea din după-amiaza aceasta?"

„Vin mâine", a spus bărbatul.

„Bine. Atunci mâine vei vedea că Isus nu dă greş niciodată."

Cele trei servicii ţinute duminică 25 noiembrie 1951, au depăşit orice record. Serviciul de dimineaţă a fost condus de reverendul Bosworth, iar cel de după-amiază de reverendul Ern Baxter, cel de seară fiindu-i rezervat lui Bill, care urma să predice şi să se roage pentru bolnavi.

Bill se folosea de 16 traducători. Era un proces lung, care necesita o oră şi jumătate pentru predică ce în mod normal ar fi ţinut 15 minute. Astfel, când Bill spunea: „Isus Hristos este Fiul lui Dumnezeu", primul traducător scotea nişte sunete care semănau cu cotcodăcitul unei găini, altul ca lătratul şacalului, iar altul vorbea complet diferit de ceilalţi doi.

Cu ani în urmă, Bill se întrebase adesea ce a vrut să spună Pavel în 1 Corinteni 14.10, unde scrie că nici o limbă nu este formată din cuvinte neînţelese. Acum, după ce a auzit toate aceste limbi ciudate, înţelegea foarte bine ce a vrut să spună Pavel. În sfârşit a terminat de tradus şi ultimul traducător, aşa că Bill a continuat:

„Isus a venit pe pământ să-i salveze pe păcătoşi." Şi traducătorii au început din nou…

În timp ce traducătorii îşi făceau partea, Bill s-a dus până la marginea platformei şi l-a întrebat pe Sidney Smith:

„Ce se întâmplă acolo jos? E cumva o încăierare?"

Primarul, care a observat şi el acel lucru, i-a răspuns:

„Nu ştiu, dar trimit un poliţist să vadă ce se petrece."

Curând poliţistul s-a întors şi a raportat:

„Frate Branham, o băştinaşă tocmai a născut acolo. Se pare că este bine.”

„Dar n-ar trebui să fie scoasă de acolo?”

„Noi ne-am oferit, dar ea şi-a şters copilul şi l-a pus la piept zicând că vrea să rămână la serviciul de rugăciune.”

Această hotărâre l-a copleşit pe Bill. Dacă aşteptările acelei tinere mame reprezentau dorinţa întregii mulţimi, înseamnă că urma să aibă loc un serviciu de vindecare răsunător. Nu fusese împărţit nici un număr de rugăciune, dar câţiva misionari au ales câţiva bolnavi şi i-au aliniat pentru rugăciune. Prima persoană din rândul format a fost o femeie din India de Est. Trupul ei era acoperit cu un şari colorat, iar pe frunte avea un punct roşu plasat între ochi, un simbol Kumkum, considerat semn al frumuseţii în cultura hindusă.

Bill a stat de vorbă cu femeia exact cum a vorbit Isus cu samariteana, pentru a intra în legătură cu duhul ei:

„Doamnă, tu o hindusă vii la mine, un creştin, pentru ajutor? De ce nu mergi la preoţii tăi?”

„Ei nu mă pot ajuta”, a răspuns femeia.

Curând vedenia a început să se desfăşoare în faţa lui şi a văzut-o în cabinetul unui medic care îi spunea diagnosticul:

„Doamnă”, i-a zis Bill, „tu ai tuberculoză, şi cred că dacă Îl vei accepta pe Isus Hristos ca Mântuitorul tău personal, El te va vindeca.”

Femeia a îngenuncheat imediat pe un genunchi, şi-a plecat capul, apoi cu voalul ei lung şi-a şters punctul roşu dintre ochi. În clipa aceea, Bill a văzut o lumină ca un fulger în jurul ei şi i-a zis:

„Soră, Isus Hristos tocmai te-a vindecat. Du-te şi slujeşte-l tot restul vieţii tale.”

În audienţă s-a auzit un murmur colectiv, iar Bill a văzut cum şi alte femei hinduse au început să-şi şteargă semnul de pe frunte. Cineva din mulţime a strigat: „Krişna!” Imediat unii dintre hinduşi au repetat: „Krişna! Krişna!” crezând că evanghelistul american spusese numele unuia

dintre zeii lor („Krişna" este o formă pământească a zeului hindus „Vişnu").

Bill şi-a ridicat mâinile pentru a-i linişti:

„Eu nu am spus Krişna, ci Hristos, Isus Hristos. Eu nu sunt Krişna, ci sunt un slujitor al lui Isus Hristos."

A urmat o altă femeie cu descendenţă europeană. Părea sănătoasă, iar când s-a apropiat, Bill a simţit asupra ei un duh binevoitor, aşa că i-a zis:

„Văd că eşti creştină." Femeia a aprobat, iar el a continuat:

„Soră, te văd intrând într-o biserică. Tu aparţii de Biserica Olandeză Reformată."

Apoi s-a oprit parcă surprins. Cu această femeie era ceva… Adesea în vedenii, el vedea în jurul bolnavului o lumină strălucitoare, ceea ce arăta că persoana fusese vindecată. Dar în această vedenie totul devenea întunecat ca şi cum s-ar aduna umbrele nopţii.

„Soră, cu câteva zile în urmă ai fost la medic, iar soţul tău te-a aşteptat în hol până ai fost examinată. El are părul negru şi mustaţă, iar când te-a însoţit la medic purta un costum gri. Doctorul este cărunt şi poartă ochelari. El ţi-a spus că ai un chist pe ovar. Nu îţi ameninţă viaţa, dar el vrea să-l scoată."

Femeia a încuviinţat din cap. În timp ce vorbea cu ea, Bill a văzut că totul devenea tot mai întunecat în jurul ei, iar când a vrut să spună: „Domnul să te binecuvânteze şi să te vindece!" şi s-o lase să plece cu o oarecare speranţă, vedenia s-a mutat şi a văzut o procesiune funerară în care sicriul ei era dus spre groapă. Atunci Bill a înţeles că viaţa ei a ajuns la capăt, aşa că i-a zis:

„Doamnă, tu arăţi ca o femeie în putere şi singura problemă pe care o ai este acel chist ovarian. Dar pregăteşte-te de moarte pentru că „Aşa vorbeşte Domnul: Vei mai trăi foarte puţin timp!"

Femeia a căscat ochii de uimire şi a murmurat: „Cum?"

„Acesta este adevărul, soră. Asigură-te că inima ta este în ordine înaintea lui Dumnezeu."

În timp ce femeia părăsea platforma, un bărbat alb bine îmbrăcat, a condus un băiat băştinaş la fratele Branham.

Bărbatul s-a oprit la câţiva metri de evanghelist, iar băiatul a mers singur mai aproape de el. După ce l-a privit, Bill a zis:

„Oricine poate observa că ochii acestui băiat sunt încrucişaţi. Eu nu pot să-L vindec, dar Isus Hristos o poate face. Poate Dumnezeu îmi va arăta ceva care să înflăcăreze credinţa lui…" După ce a spus aceste cuvinte, Bill a făcut o pauză pentru a privi desfăşurarea trecutului băiatului:

„Văd o femeie zulu, înaltă şi slabă, care ţine în braţe un copilaş şi îi arată bărbatului ei că micuţul are ochii încrucişaţi. Ştiu că familia este creştină deoarece în vedenie i-am văzut rugându-se în faţa unei cruci."

Când traducătorul zulu a tradus aceste cuvinte, mama şi tatăl băiatului s-au ridicat în picioare şi au început să dea din mâini şi să strige că este adevărat.

Între timp băiatul îşi plecase capul, dar Bill a spus:

„Nu trebuie să mă mai rog pentru băiat deoarece este deja vindecat. Poţi să pleci."

Când tânărul zulu şi-a ridicat capul, ochii lui nu mai erau încrucişaţi. El a părăsit platforma plin de bucurie, dar bărbatul care îl adusese a rămas pe loc. El a venit mai aproape şi a zis:

„Domnule Branham, aş vrea să vorbesc puţin cu tine."

Ern Baxter s-a grăbit să-i taie calea zicând:

„Nu putem lăsa pe nimeni să vorbească cu fratele Branham atunci când este sub ungere."

„Aş vrea să-i pun doar o întrebare…"

Întorcându-se spre cei doi bărbaţi, Bill a zis:

‚Este în ordine, frate Baxter. Lasă-l pe doctor să vorbească."

„De unde ştii că sunt doctor?" a întrebat bărbatul surprins, dar Bill a ignorat întrebarea şi i-a zis:

„Cu ce te pot ajuta?"

„Este adevărat că sunt doctor. Eu l-am examinat pe acest băiat şi înainte de a urca pe platformă şi după ce ai

spus că e vindecat. Ochii lui nu mai sunt încrucişaţi. Cum ai reuşit să faci aceasta? L-ai hipnotizat?"

„Dacă hipnoza ar îndrepta ochii, voi doctorii ar trebui s-o practicaţi. Dar nu este hipnotizare, ci puterea lui Dumnezeu."

„Domnule Branham, eu sunt un membru al bisericii, dar acum L-am văzut pe Dumnezeu în puterea Lui; L-am văzut îndreptând ochii acestui copil şi aş vrea să_l accept pe Isus Hristos ca Mântuitorul meu personal şi vreau să spun aceasta în auzul întregii audienţe."

Trecuseră cam zece minute de când părăsise platforma femeia cu chistul pe ovar. În timp ce doctorul vorbea mulţimii, un mesager a urcat pe platformă şi a vorbit plin de emoţie cu unul dintre traducători, iar acesta i-a transmis lui Bill:

„Îţi aminteşti femeia căreia i-ai spus să se pregătească de moarte? Tocmai a murit. Acest bărbat îl cunoaşte pe soţul ei şi a stat chiar lângă ei. Când femeia s-a întors la locul ei, şi-a întrebat soţul: „Ei, ce părerea ai de asta?" dar înainte ca el să poată spune ceva, ea a căzut jos şi a murit. (Mai târziu au aflat că făcuse atac de cord). Ultimul din rândul de rugăciune a fost un bărbat care era atât de adus de spate încât era nevoit să umble în patru labe. Era evident că este şi retardat mintal. A fost adus sus de un îngrijitor care îl purta cu un lanţ legat în jurul gâtului.

„Priviţi această fiinţă sărmană" a zis Bill cu milă. „Dacă aş putea face ceva pentru el, aş face-o cu plăcere, însă adevărul este că eu nu pot să-l ajut. Dar Isus Hristos, poate. Viaţa lui nu poate fi ascunsă deoarece Îngerul Domnului este aici."

Când a venit vedenia, aceasta a descoperit ceva neaşteptat. Bill a spus:

„Ştiu că băiatul acesta a crescut într-o casă creştină deoarece văd o pictură cu Isus atârnând pe peretele colibei. El s-a născut deformat, dar acum nu este preocupat de el, ci de un frate. Cu patru ani în urmă, fratele lui mai mic a căzut de pe un cal sau o capră galbenă, iar acum este olog şi trebuie să umble în cârje. Aşa vorbeşte Domnul: fratele tău este vindecat!"

În clipa următoare aerul a fost străpuns de un ţipăt puternic, iar de undeva din spate s-a ridicat un bărbat înalt care legăna deasupra capului două cârje şi spunea că el este acela.

Mulţimea clocotea din pricina acestei minuni evidente şi au trecut multe minute până s-a liniştit ca să se poată continua. Bill a aşteptat răbdător, iar când s-a făcut din nou linişte şi-a îndreptat atenţia spre bietul om încovoiat din faţa lui. O umbră albastră a apărut în aer şi a adus la suprafaţă o vedenie în care acest om stătea drept şi umbla normal.

Bill s-a întors spre audienţă şi a zis:

„Aţi văzut cu toţii că Isus Hristos l-a vindecat pe fratele acestui om, dar vă întreb: „Câţi dintre voi Îl veţi sluji pe Domnul Isus dacă Dumnezeu îl va vindeca şi pe acest bărbat retardat şi deformat?"

O mulţime de mâini negre, maro şi albe s-au ridicat în aer. Apoi Bill i-a cerut celui care-l însoţea pe bărbat să-i dea jos lanţul din jurul gâtului. Îngrijitorul a dat din cap îngrijorat şi probabil speriat, dar Bill a insistat:

„Pune omul în picioare şi desfă-i lanţul pentru că Dumnezeu l-a eliberat." În cele din urmă îngrijitorul a desfăcut lanţul şi l-a tras pe om de umeri, dar acesta n-a avut nevoie de prea mult ajutor. Spinarea i-a pocnit de câteva ori, permiţându-i să stea drept în faţa celor 50 de mii de oameni prezenţi. Bill s-a apropiat de el, i-a cuprins mijlocul gol şi au făcut împreună câţiva paşi până la marginea platformei şi înapoi la amvon. Omul zâmbea bucuros şi făcea cu mâna audienţei, confirmând că fusese vindecat în mod supranatural.

Mulţimea părea cuprinsă de cutremur, iar Bill a întrebat:

„Câţi din voi Îl vor primi pe Isus Hristos ca Mântuitor personal?"

S-au ridicat mii şi mii de mâini, iar Ern Baxter a zis:

„Frate Branham, cred că te-au înţeles greşit. Probabil se gândesc că-i întrebi câţi vor vindecarea trupească. Ar trebui să-i mai întrebi o dată prin traducători."

Bill a repetat în microfon:

Nu v-am întrebat dacă vreţi vindecarea trupească, ci dacă vreţi să-L acceptaţi pe Isus Hristos ca Mântuitor personal. Dacă da, ridicaţi-vă în picioare."

S-au ridicat mii de oameni, iar Bill a zis:

„Înainte ca să intre Isus în inimile voastre, trebuie să renunţaţi a zeii voştri. Sunteţi de acord să-i aruncaţi chiar acum?"

Un nor mare de praf s-a ridicat în timp ce bărbaţii şi femeile îşi aruncau idolii la pământ. Mai întâi, Bill s-a rugat cu voce tare pentru vindecarea lor, apoi a făcut o rugăciune în masă, pentru vindecarea tuturor celor care erau bolnavi şi suferinzi. Mii din aceşti creştini proaspăt întorşi la Domnul, s-au vindecat.

În ziua următoare, în timp ce se aflau la hotel, Fred Bosworth a mers la Bill şi i-a zis referindu-se la adunarea de duminică seara:

„Frate Branham, după ce au plecat oamenii, în urma lor au rămas mormane de cârje, tărgi şi scaune cu rotile. Am stat acolo şi am plâns în inima mea, pentru că în toţi cei 40 de ani în care am propovăduit Evanghelia şi m-am rugat pentru bolnavi, nu am văzut niciodată o adunare cu asemenea rezultate."

Primarul Sidney Smith l-a strigat pe Bill şi i-a zis:

„Frate Branham, vino şi uită-te pe geam! Camioanele acestea sunt pline cu cârje şi alte lucruri care au aparţinut oamenilor care au fost vindecaţi."

Când Bill a privit pe geam, a văzut şapte camioane pentru vite, pline, urmate de sute de băştinaşi vindecaţi, care până nu demult se duşmăneau de moarte iar acum îşi dădeau mâinile şi cântau împreună „Crede numai, toate lucrurile sunt posibile, crede numai."

Smith a zis: „S-a estimat că aseară au participat cam 50 de mii de oameni, iar în toate cele trei servicii ţinute până acum, în jur de 100 de mii de oameni. Ieri şi-au predat vieţile lui Isus cam 30 de mii de oameni, dar nu ştim câţi au fost vindecaţi."

„Şi eu eram atât de bolnav că abia puteam sta acolo", a murmurat Bill. Trebuia să fi venit direct aici, cum a zis

Îngerul, pentru că este evident că Durban este locul în care ne vrea Domnul."

Din păcate nu toţi predicatorii gândeau aşa. Reverendul Schoeman le-a adus la cunoştinţă că Ern Baxter, Bill şi Billy Paul urmau să zboare miercuri dimineaţa la Salisbury, Rhodesia.

Şi să plecăm din Durban? A întrebat mirat Bill. „De ce? Domnul Se manifestă aici."

Schoeman a invocat acelaşi motiv binecunoscut deja: „Avem de recuperat un itinerar stabilit cu o lună în urmă. Avem programate două zile la Salisbury pentru o ultimă adunare înainte de a zbura acasă. Nu înţeleg de ce eşti supărat, doar ai avut adunarea din Durban, aşa cum ţi-ai dorit."

„Cât de departe este Salisbury, Rhodesia?"

„800 de mile, nord, de aici."

Bill nu înceta să se minuneze de absurditatea gândirii acestor bărbaţi:

„Aici sunt 50 de mii de oameni care vor să mă audă vorbind. Mulţi dintre ei au venit de la distanţe mari şi câteva mii sunt creştini noi. Şi deodată, mă trimiteţi la 800 de mile depărtare, apoi vă miraţi că sunt supărat."

„Îmi pare rău, frate Branham, dar i-am promis acelui frate din Rhodesia că te vom duce acolo şi trebuie să ne ţinem de cuvânt."

Simţindu-se prea slab şi bolnav ca să mai replice, Bill a renunţat şi a urmat itinerarul stabilit de Comitetul naţional.

La Salisbury, a predicat în faţa unei mulţimi de 1500 de oameni, iar cele două zile petrecute acolo au rămas în amintirea lui Bill ca un vis urât. De acolo s-au întors în Africa de Sud şi au mai ţinut o adunate la Johannesburg.

În timpul adunării a fost atât de bolnav încât s-a gândit că va muri. Totuşi, suferinţa nu-i afecta darul deosebirii şi nici puterea lui Dumnezeu. Printre multele vedenii din seara aceea, a văzut o femeie din audienţă care era oarbă. Arătând spre ea, el a încurajat-o să se ridice şi să accepte vindecarea, dar femeia nu a răspuns nimic.

S-a ridicat o altă femeie aflată pe acelaşi rând cu ea. Bill s-a întors spre cea de-a doua femeie şi i-a zis:

„Ştiu că şi tu eşti oarbă, dar de ce te-ai ridicat? Tu eşti evreică şi nu crezi că Isus este Hristosul. Crezi că El poate să-ţi redea vederea?”

Femeia a dat din cap că da, iar Bill a continuat:

„Eu nu pot să Îi cer să fie Vindecătorul tău dacă nu este mai întâi Domnul şi Mântuitorul tău. Ridică mâna dacă eşti de acord să Îl accepţi ca Mesia.”

Femeia a ridicat mâna şi şi-a recăpătat vederea.

În sfârşit, a sosit timpul să părăsească Africa de Sud. Medicul britanic care examinase băiatul cu ochii încrucişaţi din Durban, s-a întâlnit cu Bill pe aeroportul din Johannesburg şi i-a zis:

„Simt că Domnul mă cheamă să fiu un doctor misionar, iar acest lucru ţi se datorează ţie, frate Branham. Îţi mulţumesc că ai venit aici.”

Aceste mulţumiri puteau fi multiplicate de sute de mii de ori, deoarece veneau mărturii din inima junglei, unde fuseseră botezaţi o mie de oameni. Bisericile erau pline de oameni încântaţi de trăirea cu Dumnezeul cel viu care putea fi atins.

În timpul celor zece săptămâni în Africa de Sud, echipa lui William Branham a ţinut 120 de servicii în unsprezece oraşe, audienţa fiind de 500 de mii de oameni. Dumnezeu culegea laurii biruinţei finale, iar Bill ştia deja preţul ei.

Fred Bosworth a condus restul echipei Branham la aeroport, chiar dacă nu a plecat împreună cu ei. El urma să rămână în Africa de Sud încă o lună sau două, ca să-i ajute pe păstori şi misionari la întărirea noilor convertiţi în Hristos.

În timp ce aştepta sosirea avionului, Bill gemea din cauza durerilor abdominale pe care le avea şi se întreba dacă avea să-l mai vadă vreodată pe bătrânul Fred Bosworth. Când a sosit momentul îmbarcării, el şi-a îmbrăţişat prietenul şi i-a zis:

„Frate Bosworth, am 42 de ani şi cred că zilele mele s-au terminat. Asemenea lui Pavel, pot spune şi eu că am luptat lupta cea bună; mi-am isprăvit alergarea; am păzit credinţa…” (2 Timotei 4.7).

„Nici vorbă!” i-a replicat Bosworth. „Eşti încă un băiat. La 40 de ani eu nici nu mă apucasem încă de predicat, iar acum am 70 şi mă simt încă în putere. Frate Branham, tu abia ţi-ai terminat instructajul şi ai primit diploma.”

Bill era de acord că tocmai îşi terminase instructajul, dar nu era atât de sigur în ce priveşte diploma. Dimpotrivă, simţea că îşi picase examenul final.

Capitolul 60

Prevestirea Îngerului – 1952

„Billy Branham, ce ai făcut băiete?” a strigat dr. Adair privind rezultatele: „Ai luat amiba din Africa.” După ce a citit toate rezultatele venite de la laborator, Sam a dat din cap cu tristeţe şi a zis:

„Îmi pare rău, Bill, dar eu nu te pot ajuta. Trebuie să te trimit la un specialist.”

După mai multe teste, dr. Lukas i-a explicat lui William Banham cum stau lucrurile:

„Domnule Branham, aceste amibe sunt paraziţi. Ele se transmit ca nişte chisturi mici, nu mai mari decât o celulă albă de sânge. Probabil ai luat vreuna când ai mâncat sau ai băut. Simptomele apar cam la 4-6 săptămâni după ce parazitul intră în organism. În ce te priveşte, cazul tău este cel mai grav din câte am văzut.”

Bill şi-a amintit că primele crampe abdominale le simţise în Port Elizabeth, la patru săptămâni după ce părăsise oraşul Johannesburg, ceea ce însemna că luase bacteria în Klerksdorp. O, dacă l-ar fi ascultat pe Înger nu s-ar fi întâmplat aceasta!

Dr Lukas a continuat: „Amiba este al treilea din cei mai răi paraziţi pe care îi cunoaştem şi a infectat sute de mii de oameni din întreaga lume. În cele mai multe cazuri, amiba sta în conservare, timp în care oamenii nu sunt afectaţi şi pot răspândi boala. În alte cazuri, cum este şi cel al tău, parazitul trăieşte din mucusul intestinal. Vom încerca s-o controlăm acolo, pentru că dacă iese de acolo, se îndreaptă spre ficat sau creier şi atunci problema devine foarte gravă. Din nefericire aceşti paraziţi nu prea sunt afectaţi de medicamente. Vei începe un tratament de 60 de zile."

Unul din testele cerute era să bea bariu. Medicul care i l-a dat i-a zis:

„Domnule Branham, am auzit că eşti misionar…"

„Da, sunt evanghelist misionar şi tocmai m-am întors din Africa."

„Şi eu am studiat ca să devin predicator. Mi-au trebuit patru ani să descopăr că în creştinism nu este nimic. Apoi am început să studiez învăţăturile lui Mohamed, Buda, Confucius şi mulţi alţii şi am fost surprins să constat că nu numai creştinismul vorbeşte despre naşterea din fecioară şi despre un salvator. Atunci am decis că nu e mare lucru de el, am lăsat totul deoparte, iar acum sunt laborant."

Deşi avea dureri mari şi era foarte îngrijorat din pricina bolii lui, Bill s-a rugat încet:

„Doamne Isuse, mai dă-mi o şansă când mă voi simţi bine…"

După ce a ajuns acasă, Bill i-a spus soţiei cumplita veste. Meda i-a zis:

„Bill, îţi aminteşti de doamna Shane din New Albany?"

„Nu cumva este învăţătoarea de şcoală duminicală din biserica fratelui Johnson, care nu era în toate minţile şi pentru care m-am rugat înainte de a pleca în Africa?"

„Ba da. În timpul cât ai fost în Africa m-a sunat tot mereu, iar de când ai venit mă sună zilnic."

„Şi ce face?"

„E groaznic. A ajuns atât de rău încât se teme să iasă din casă. Ar vrea să te rogi pentru ea sub ungere, dar se teme să călătorească până aici."

„Asta n-ar fi nimic. După cum stau lucrurile acum, s-ar putea să nu mai ţin niciodată vreo adunare.”

„Nu spune aşa ceva, Bill. Oricum, doamna Shane m-a rugat să te întreb dacă data viitoare când ţi se va arăta Îngerul Domnului, ar putea fi prima pe care o vezi?”

„Sigur”, a răspuns abătut Bill. Se gândea că Îngerul Domnului nu i se mai arătase de la Klerksdorp, din ziua când acceptase să meargă împreună cu cei de la Comitetul naţional împotriva voii Domnului. O, cum îşi dăduse toată viaţa peste cap!

Următoarele săptămâni au fost pline de suferinţă pentru Bill. Durerea îl chinuia atât de tare încât nu putea nici să doarmă. Noapte de noapte se întindea pe podeaua casei, plângea şi Îl implora pe Dumnezeu:

„Doamne, ai mila de mine, Te rog. Dacă în inima Ta mai este un pic de îndurare pentru mine, Te rog să mă ierţi. Nu voi mai trece niciodată linia Ta cu bună ştiinţă.”

Domnul nu i-a vorbit însă nici prin glas auzibil, nici prin vedenii şi nici prin cuvântul scris, chiar dacă Bill citea constant Biblia. Simţindu-se singur şi neajutorat, gândurile lui Bill erau tot mai disperate. O, de ce fusese atât de nesăbuit încât să nesocotească cu voia porunca venită de la Domnul? Zi după zi a tot examinat dilema lui din Africa, incluzând diferite elemente, probând diferite soluţii şi încercând să înveţe din greşelile făcute. Acum vedea bine că cea mai mare greşeală pe care o făcuse fusese să se asocieze cu Comitetul naţional din Africa de Sud, un grup de conducători atât de rigizi, care nu ar fi cedat nici chiar dacă le-ar fi cerut-o Dumnezeu personal. Apoi şi-a dat seama că a văzut această inflexibilitate şi printre predicatorii denominaţionali din America. Poate nu erau de vină oamenii, ci sistemul. Orice organizaţie religioasă are stabilită o linie de crezuri şi legi, care de cele mai multe ori devin dogme atât de evlavioase încât oamenii nu mai pot vedea Cuvântul în alt fel. Era bine dacă aveau dreptate, dar dacă se înşelau? Dacă Dumnezeu voia să le arate ceva mai mult iar ei nu voiau să primească deoarece nu se potrivea cu dogmele lor? În cazul acesta, tocmai atitudinea lor îi putea condamna înaintea lui

Dumnezeu. Dacă creştinătatea denominaţională împiedică Duhul lui Dumnezeu în loc să ajute?

După o îndelungă cercetare a sufletului său, Bill a găsit o a doua greşeală: era prea sensibil. Această sensibilitate i se trăgea din copilărie, din vremea când era marginalizat din pricina reputaţiei rele a familiei lui. După ce a devenit creştin a primit dragostea şi stima celor din jur, dar multe din traumele copilăriei rămăseseră, inclusiv nervozitatea şi sensibilitatea la critici.

A decis că de acum înainte va face tot ce îi va cere Domnul, indiferent cine s-ar supăra pe el din cauza aceasta. mai bine să-i dezamăgească pe oameni decât să Îl dezamăgească pe Domnul Isus Hristos. Din nefericire nu întotdeauna era uşor să afle ce anume dorea Domnul.

Timp de mulţi ani Bill fusese criticat fiindcă mulţi creştini se plânseseră că nu se ruga destul pentru oameni în timpul campaniilor de vindecare. Sute din bolnavii care veneau la adunare, doreau o rugăciune personală, dar din cauza darului deosebirii, care îi încerca greu trupul, Bill se ruga foarte rar pentru mai mult de câteva duzini. Mulţi dintre critici erau de părere că ar trebui să procedeze ca Oral Roberts şi ceilalţi evanghelişti care se rugau pentru bolnavi formând un şir lung şi treceau cât puteau de repede de la unul la altul, rostind câteva cuvinte de rugăciune. Poate criticii aveau dreptate şi metoda lui era prea înceată.

Uneori, Bill se lăsa frământat ore întregi de această dilemă, întrebându-se cum ar vrea Dumnezeu să fie structurate campaniile de vindecare. Alteori simţea că nu mai contau întrebările, fiindcă era posibil să nu mai poată predica niciodată.

Într-o dimineaţă, Meda şi-a găsit soţul stând în genunchi, cu capul pe canapea şi plângând:

„Ce s-a întâmplat, Bill?" l-a întrebat ea îngrijorată.

„Dacă ai şti ce rău mă simt, scumpo…. Am numai 42 de ani şi sănătatea mi-e praf; slujba e gata, sunt terminat. Ce să mă fac? Ce viitor mai am? Se pare că acesta este capătul drumului."

„Poate te vei simţi mai bine după ce mănânci ceva", i-a sugerat Meda.

Bill plânsese atât de mult încât avea ochii umflaţi şi aproape lipiţi. Meda l-a dus la masă, dar abia a ciugulit puţin dintr-un ou şi puţină pâine prăjită. Mai târziu, pofta de mâncare i-a scăzut dramatic. A început să scadă în greutate şi curând a ajuns la 110 pound (aproximativ 49 Kg), starea lui devenind tot mai rea în loc să se îmbunătăţească.

Pe la mijlocul lui februarie 1952,Bill s-a dus la medic pentru mai multe analize. Dr. Luke, a dat din cap în timp ce citea rezultatele analizelor şi i-a zis:

„Reverend Branham, mă tem că medicamentele pe care ţi le-am dat nu au dat rezultate. Voi folosi arsenic…"

„Arsenic? Dar nu e periculos?"

„Ba da. Va trebui să fiu foarte atent cu dozajul, să nu fac nici o greşeală. Adevărul este că starea sănătăţii tale este afectată foarte grav de invazia amibei, care ucide cca 40 de mii de oameni pe an. Aceşti paraziţi îşi fac drum în peretele intestinelor şi intră în sistemul sanguin , care le duce direct în ficat, unde formează abcese care pun în pericol viaţa individului. Dar sângele le poartă şi în alte părţi alte trupului, inclusiv în creier. Când se întâmplă aceasta, pacientul face temperatură şi în 10 ore moare."

Bill s-a dus acasă mai tulburat ca niciodată. A început să ia medicamentele prescrise, dar singurul lucru care s-a schimbat a fost culoarea pielii care acum era galben-portocalie.

Cam atunci l-a sunat dr. Sam Adair ca să-i spună de un prieten comun:

„Bill, îţi mai aminteşti de mama lui Delbert care a murit acum câţiva ani? Delbert are acum 17 ani şi s-a împrietenit cu nişte indivizi răi, iar acum este în spital infectat cu sifilis. I-am dat penicilină dar organismul lui nu mai rezistă. M-am gândit că poate ai vrut să ştii ce mai face."

Deşi era foarte bolnav, Bill şi-a adunat toate puterile şi s-a dus la spital să-şi viziteze prietenul de familie. Când a intrat în salon, Delbert i-a zis:

„Frate Branham, mi-e ruşine că a trebuit să vii aici."

„Cât este de grav?"

„Doctorul a spus să mă împac cu Dumnezeu."

„Ştiu că mama ta a fost creştină, dar tu cum stai?"

„Când m-am văzut pe picioarele mele, unii mi-au spus că ar trebui să mă apuc de fumat; şi am făcut-o. Apoi am început să beau bere cu prietenii şi asta m-a cuprins…"

„Să ştii că nu e prea târziu să-ţi predai inima lui Isus Hristos."

„Vreau să fac aceasta", a murmurat băiatul, „dar mă tem că Dumnezeu nu mă va primi pentru că sunt prea păcătos."

„Ba te va primi", l-a asigurat Bill, „doar de aceea şi-a dat propria viaţă pe cruce: ca să-i salveze pe cei păcătoşi."

„Crezi că mă va accepta şi dacă am această boală?"

„Tu nu îţi prezinţi trupul înaintea Lui, ci sufletul."

„Atunci vreau."

Deschizând Biblia, Bill a citit cu voce tare capitolul 14 din Ioan, iar când a terminat, a îngenuncheat lângă pat şi s-a rugat. Delbert şi-a ridicat mâinile şi a murmurat:

„Dragă Dumnezeule, ai milă şi de sufletul meu. Te rog nu mă lăsa să mor ca păcătos, pentru că cred din toată inima că Cuvântul Tău este adevărul şi Te accept ca Mântuitorul meu personal."

Când au terminat, Bill s-a ridicat, l-a bătut pe Delbert pe umăr şi i-a zis:

„Vino să vorbim despre vindecarea divină."

„Acum nu mai contează dacă voi muri sau nu," a răspuns acesta ducându-şi mâna la inimă. „Aici s-a întâmplat ceva şi nu mă mai tem de moarte."

„Da, Delbert, mântuirea este lucrul cel mai important, dar acelaşi Domn Isus care ţi-a salvat sufletul, poate să-ţi elibereze şi trupul de această boală."

Spunând aceasta, Bill şi-a pus mâinile pe pieptul tânărului şi s-a rugat din nou pentru el.

Când a ajuns acasă, Bill l-a sunat pe Sam Adair şi i-a zis:

„Doctore, ce-ar fi să-i faci nişte penicilină lui Delbert?"

„Bill, i-am dat deja mai mult decât era nevoie. Dacă l-ar fi ajutat cu ceva, trebuia să se vadă până acum."

„Dar încă o injecţie i-ar face rău?"

„Nu."

„Atunci îi mai faci injecţii în continuare? O faci pentru mine, te rog?”

„Bine, dar nu-i vor folosi la nimic.”

Câteva zile mai târziu, dr. Adair l-a sunat din nou şi i-a spus: „Delbert reacţionează la injecţii.”

„E minunat”, a zis Bill. Când a pus receptorul jos, era bucuros pentru prietenul lui, dar trist pentru el.

„Doamne”, s-a rugat el, „Tu l-ai vindecat pe Delbert, dar vindecă-mă şi pe mine.”

În timpul lunii februarie 1952, William Branham s-a întors din nou la Clinica dr. Lukas:

„Cum stau lucrurile acum?” l-a întrebat Bill.

Dr. Lukas nu zâmbea: „De fiecare dată când te examinez descopăr mai multe amibe în organismul tău. Reverend Branham, ştiu că eşti un om căsătorit şi cu copii. Ar fi bine să-ţi pui lucrurile în ordine pentru că din punct de vedere medical nu se mai poate face nimic. Dacă aceşti paraziţi intră în circulaţia sângelui, vei începe să faci febră. Dacă ar intra în ficat, ar mai fi câtva timp de trăit, dar dacă ajung la inimă sau creier, nu mai ai de trăit decât în jur de 10 ore.”

Bill s-a dus acasă foarte abătut. În noaptea aceea s-a pus din nou pe podea, s-a rugat şi a plâns implorându-L pe Dumnezeu pentru îndurare, deoarece se simţea mult mai disperat. La fiecare jumătate de oră îşi verifica temperatura să vadă dacă nu începuse să facă febră. Ce se va face familia lui fără el? Billy Paul se va descurca, dar ce se va întâmpla cu cei mici? În martie Rebekah ar fi împlinit şase ani, iar Sarah un an. Cum le va creşte Meda singură?

Pe la 11.00, a adormit, dar la 3.00 dimineaţa l-a trezit Ceva. Stătea pe întuneric şi asculta ticăitul ceasului. Deodată a simţit o presiune uşoară care l-a făcut să se zbârlească de frică. Îngerul Domnului era în apropiere, iar Bill aştepta tensionat. Curând a auzit un glas cunoscut care îi zicea:

„Du-te la fetiţa ta şi dă-i să bea apă.” Presiunea creştea tot mai mult.

S-a dat jos din pat, şi-a luat halatul peste pijama şi s-a dus în camera fetiţelor, unde a găsit-o pe Sarah plângând

răguşit şi cu ochii umflaţi. Fusese bolnavă în ultimele zile şi plânsese atât de mult încât răguşise. Bill a luat-o în braţe, a dus-o în bucătărie şi i-a dat un pahar cu apă. L-a băut pe tot, iar Bill s-a gândit: „Nu-i minunat Domnul meu că m-a trimis să fac asta pentru Sarah? Isus este atât de bun şi îndurător!”

În loc s-o ducă înapoi în leagăn, Bill a dus-o şi a pus-o în pat lângă Meda. Fetiţa a adormit imediat, iar Bill s-a dus în camera fetiţelor şi s-a întins pe pătuţul dublu, dar nu a putut adormi, deoarece se întreba în continuu: „Ce va fi în viitor? Cât mai am de trăit? Când voi începe să fac febră, mai trăiesc 10 ore şi totul se va sfârşi, iar aceste două fetiţe vor creşte fără tată.” Chinuit de aceste gânduri a început să se tânguiască cu voce tare: „O, Dumnezeule, ce aş putea face?”

În liniştea nopţii s-a auzit un zgomot slab, care a crescut apoi tot mai mult. Parcă se apropia un vânt. Bill a aruncat pătura de pe el şi s-a aşezat pe marginea patului: „Dumnezeule scump, oare vii să-l ierţi pe robul Tău sau vii să mă iei?”

Curând în camera a apărut un vârtej de lumină în culorile curcubeului, care se ridica spre tavan, iar din acea lumină a păşit afară Îngerul Domnului. Avea braţele încrucişate pe piept, iar într-o mână ţinea mai multe foi de hârtie. Privind spre Bill, i-a zis:

„Te-ai întrebat atât de mult despre viitor…”

„Da”, a răspuns Bill, „m-am întrebat ce-mi rezervă viitorul.”

Îngerul a aruncat câteva foi de hârtie pe podea, iar Bill a observat că erau scrise peste tot; dar înainte să apuce să vadă ce era scris pe ele, Îngerul i-a zis:

„Uită-te la acestea!” şi i-a arătat foile care-i rămăseseră în mână. Erau goale, curate, fără nimic pe ele. Îngerul le-a aruncat în aer şi deodată camera nu mai avea tavan. Foile au început să zboare în sus şi curând au dispărut în noapte, văzându-se doar nişte puncte de mărimea stelelor, care dispăreau după Calea Lactee. Apoi s-a auzit un glas puternic care a strigat: „Viitorul tău este cât se poate de clar!”

Când şi-a revenit, Bill era încă pe marginea patului, iar în cameră era linişte şi întuneric. Pentru că era confuz, s-

a rugat: „Dumnezeule, dacă am găsit trecere înaintea Ta, spune-mi Te rog ce este cu aceste amibe, voi scăpa de ele? Dacă mi-ai iertat păcatul, Te rog să-mi vorbeşti încă o dată."

Lumina supranaturală a apărut din nou în cameră, iar Îngerul a păşit afară din ea. Când i-a vorbit, vocea Lui era plină de milă dar fermă: „Te-ai întrebat ce va fi cu aceste amibe. Ele nu te vor mai tulbura!"

Îngerul a plecat imediat după aceea, lăsându-l pe Bill plin de bucurie: era vindecat! Dumnezeu îi atinsese trupul şi săvârşise o minune. Va trăi, îşi va creşte copiii şi se va putea întoarce la slujba lui. Gândindu-se la slujba lui, Bill şi-a zis: „Când a fost Îngerul aici trebuia să-l întreb cum să mă rog pentru bolnavi."

Şi iată că Îngerul stătea din nou în faţa lui. Haina albă a Îngerului reflecta lumina supranaturală care I se învârtea deasupra capului.

Bill i-a zis: „Unii oameni m-au criticat spunând că Oral Roberts şi ceilalţi lucrători se roagă pentru 500 de oameni în timpul în care eu mă rog doar pentru 15. Tu mi-ai spus că trebuie să-i fac pe oameni să creadă. Ce să fac? Să procedez tot aşa şi să aştept vedenia, sau să mă rog pentru oameni în linie rapidă, cum m-a sfătuit şi fratele Bosworth?"

„Să faci cum eşti călăuzit", a răspuns Îngerul, după care a dispărut.

„Să fac cum mă simt călăuzit", a repetat Bill. Ce încurajator! Aceasta era chiar lecţia pe care o învăţase din greşeala făcută în Africa de Sud.

Nu a trecut mult şi Bill a simţit din nou prezenţa Îngerului şi a auzit acel sunet cunoscut ca un vuiet de vânt: „Huşşş! Huşşş!…" Noaptea aceasta era diferită de celelalte, pentru că de obicei Îngerul aducea un singur mesaj, dar în noaptea aceasta s-a arătat de mai multe ori.

El l-a ridicat pe Bill şi l-a aşezat în adunările de la Durban. Stătea exact în poziţia în care stătuse atunci când predicase acolo cu câteva luni în urmă. Oamenii umpluseră terenul. După ce a fost sigur că era vorba de adunarea aceea, Îngerul l-a ridicat şi l-a dus spre est, unde l-a pus în mijlocul altei mulţimi. Aceştia erau cu pielea neagră şi slabi.

Mulţi dintre ei purtau haine lungi şi turbane. Bill s-a gândit că sunt indieni.

Deodată a auzit deasupra lui un zgomot puternic ca zumzetul unui dinam. Când a privit în sus, a văzut un alt înger care cobora din cer. Era îmbrăcat cu o haină roşie şi în mâna întinsă ţinea o lumină oscilatorie mare. Mulţimea de jos a ridicat mâinile şi L-a lăudat pe Isus Hristos. Îngerul a mărit puterea luminii şi a luminat mulţimea, arătând cât de departe se întindea pe dealurile din jur. Arăta ca un ocean de oameni. Îngerul Domnului care stătea lângă el, a strigat:

„La adunarea Branham sunt 300 de mii de oameni!"

Când a ieşit din vedenie, Bill s-a trezit stând pe podeaua dintre cele două paturi. Se lumina de ziuă, dar în casă era încă linişte. Apoi a auzit ceva ciudat. Era zgomotul făcut de foile răsfoite de vânt, doar că nu putea fi vântul deoarece geamurile erau închise. Curând, Bill a fost uimit să vadă cum Biblia lui se ridică de pe pat şi pluteşte prin cameră oprindu-se în faţa lui, plutind încă în aer. Era deschisă la Fapte 27, unde Pavel vorbea cu întemniţaţii în timpul acelei furtuni puternice de pe mare. Apoi a apărut o mână care i-a arătat ce versete să citească. Este vorba de Fapte 27.21-25:

„Oamenii nu mâncaseră de multă vreme. Atunci Pavel s-a sculat în mijlocul lor, şi a zis: „Oamenilor, trebuia să mă ascultaţi, şi să nu fi pornit cu corabia din Creta, ca să fi scăpat de această primejdie şi de această pagubă.

Acum vă sfătuiesc să fiţi cu voie bună; pentru că nici unul din voi nu va pieri; şi nu va fi altă pierdere decât a corăbiei."

Un înger al Dumnezeului, al căruia sunt eu, şi căruia Îi slujesc, mi s-a arătat azi noapte,

Şi mi-a zis: „Nu te teme, Pavele; tu trebuie să stai înaintea Cezarului; şi iată că Dumnezeu ţi-a dăruit pe toţi cei ce merg cu corabia împreună cu tine."

De aceea, oamenilor, liniştiţi-vă, căci am încredere în Dumnezeu că se va întâmpla aşa cum s-a spus."

Imediat ce a terminat de citit această parte din Scriptură, mâna a răsfoit paginile înapoi, la Iosua la capitolul 1, şi i-a arătat să citească de la versetul 2 la versetul 9:

„Robul Meu Moise a murit; acum, scoală-te, treci Iordanul acesta, tu şi tot poporul acesta, şi intraţi în ţara pe care o dau copiilor lui Israel.

Orice loc pe care-l va călca talpa piciorului vostru, vi-l dau, cum am spus lui Moise.

Ţinutul vostru se va întinde de la pustie şi Liban până la râul cel mare, râul Eufrat, toată ţara Hetiţilor şi până la marea cea mare, spre apusul soarelui.

Nimeni nu va putea să stea împotriva ta, cât vei trăi. Eu voi fi cu tine cum am fost cu Moise; nu te voi lăsa, nici nu te voi părăsi.

Întăreşte-te şi îmbărbătează-te, căci tu vei da în stăpânire poporului acestuia ţara pe care am jurat părinţilor lor că le-o voi da.

Întăreşte-te numai şi îmbărbătează-te, lucrând cu credincioşie după toată legea pe care ţi-a dat-o robul Meu Moise; nu te abate de la ea nici la dreapta nici la stânga, ca să izbuteşti în tot ce vei face.

Cartea aceasta a legii să nu se depărteze de gura ta; cugetă asupra ei zi şi noapte, căutând să faci tot ce este scris în ea; căci atunci vei izbuti în toate lucrările tale, şi atunci vei lucra cu înţelepciune.

Nu ţi-am dat eu oare porunca aceasta: „Întăreşte-te şi îmbărbătează-te? Nu te înspăimânta şi nu te îngrozi, căci Domnul, Dumnezeul tău, este cu tine în tot ce vei face."

Când a terminat de citit ce-i arătase mâna, Bill s-a întins să ia Biblia, dar în clipa aceea ea era deja unde o lăsase.

Atunci s-a auzit o bătaie în uşă, iar Meda a întrebat:

„Pot să intru?"

„Ce ciudat!" şi-a zis Bill. „Oare de ce mă întreabă dacă poate intra?"

Capitolul 61

Trei martori - 1952

Meda Branham a bătut din nou la uşă şi a întrebat:

„Bill, eşti bine?”

„DA”, a răspuns el, „intră.”

Meda a intrat în cameră ţinând în braţe copila care dormea.

„S-a întâmplat ceva? Acum câteva ore a trebuit să mă trezesc la Sarah şi m-am gândit să vin să văd ce faci şi tu, dar când am ajuns la uşă am avut ciudatul sentiment că n-ar trebui să deschid uşa. M-am gândit că poate se derula o vedenie aşa că m-am dus în camera de zi şi am legănat-o pe Sarah până acum.”

Bill s-a uitat la ceas; era ora 6.00. Vedenia durase trei ore!

„Da, dragă, a fost o vedenie. Dumnezeu m-a iertat şi voi scăpa de aceşti paraziţi!”

„O, Bill!” a exclamat Meda, „Aceasta este o veste minunată!” dar câteva minute mai târziu l-a întrebat:

„Bill, ai putea s-o vezi pe femeia nevrotică din New Albany, pentru că m-a rugat s-o sun când mai vine ungerea peste tine.”

„Sigur, dragă. Spune-i să vină pe la ora 10.00. În dimineaţa aceasta trebuie să merg mai întâi până la bancă, să văd ce se întâmplă cu cecurile pentru înregistrarea veniturilor. Îl voi suna şi pe dr. Lukas să văd dacă mă mai poate examina o dată.”

În timp ce Meda s-a dus la telefon s-o sune pe doamna Shane, Bill s-a aşezat jos întrebându-se ce putea să însemne vedenia pe care o avusese. Primul text din Scriptură era uşor de înţeles, deoarece era o paralelă la călătoria lui în Africa de Sud. Acolo, Pavel le spunea marinarilor că dacă l-ar fi ascultat şi ar fi rămas să ierneze în Creta, nu ar fi pierdut corabia. Desigur, şi Pavel avusese probleme cu oamenii aceia care nu credeau că este călăuzit de Dumnezeu, şi a suferit împreună cu echipajul pentru acea greşeală, dar prin harul lui dumnezeu nu s-a pierdut nici o viaţă. Pentru Bill, lecţia aceasta era evidentă: niciodată când Domnul îl va călăuzi pe un alt drum nu va mai asculta părerea oamenilor!

De asemenea a înţeles că ceea ce a citit din Iosua 1 era mai mult o prorocie:

„Eu voi fi cu tine cum am fost cu Moise; nu te voi lăsa şi nici nu te voi părăsi." Desigur, aceasta era hotărârea lui Dumnezeu cu privire la slujba pe care o avea. Dar care era legătura dintre slujba lui şi cea a lui Iosua? Însărcinarea lui Dumnezeu pentru el era să conducă Biserica într-o Ţară făgăduită spirituală? Aceasta spuneau cuvintele: *„…căci vei da în stăpânire poporului acestuia, ţara pe care am jurat părinţilor lor că le-o voi da."*

În ce-l priveşte pe Iosua, el nu numai că a condus poporul în lupta dată pentru cucerirea Canaanului; după ce bătălia s-a terminat, el a împărţit ţara între cele 12 seminţii, punându-i pe toţi în moştenirea lor pământească.

Conform cuvintelor spuse de Pavel în 1 Corinteni 15.50-53, Dumnezeu a făgăduit bisericii creştine o moştenire spirituală.

Bill se întreba dacă fusese chemat să conducă Biserica dintre neamuri la moştenirea ei spirituală. Orice ar fi însemnat vedenia, era clar că în faţa lui vor sta multe bătălii, iar Dumnezeu îl îndemna să meargă înainte. (Iosua 1.9). Bill şi-a luat creionul şi a descris pe scurt vedenia, pe prima pagină a Bibliei, ca să şi-o amintească întotdeauna.

În timpul dejunului a trecut pe acolo şi soacra lui Bill şi a întrebat:

„Totul este în ordine? Azi dimineaţă în timp ce duceam vasele la chiuvetă să le spăl, am simţit că Domnul îmi spunea: „Du-te acasă la Bill pentru că s-a întâmplat ceva."

După ce Bill i-a povestit doamnei Broy despre vizita repetată a Îngerului din dimineaţa aceea, şi-a amintit că Biblia spune că orice lucru trebuie întărit de mărturia a doi sau trei martori. (Deuteronom 19.15; Matei 18.16). Aici era al doilea martor care confirma că ceea ce îi spusese Îngerul era adevărat. După ce au luat masa, Bill l-a sunat pe dr. Lukas şi i-a zis:

„Aş vrea să fac o analiză în dimineaţa aceasta."

„De ce?"

„Pentru că nu mai am acele amibe."

„Ba le ai", a răspuns medicul. „Dacă cineva contactează aceşti mici diavoli, rămâne cu ei până moare."

„Domnul Isus a făcut ceva pentru mine în dimineaţa aceasta, de aceea, aş vrea să mă examinezi încă o dată."

Doctorul Lukas a răspuns însă: „Păi te-am examinat alaltăieri. Intestinele tale sunt pline cu aceşti paraziţi, dar dacă insişti să te examinăm din nou, treci pe aici după-amiază."

Bill a ajuns la bancă exact când s-a deschis şi a rezolvat repede problema pe care o avea. În timp ce se îndrepta spre ieşire, a simţit că trebuie să mai stea puţin. S-a tras puţin într-o parte a holului şi s-a rugat:

„Ce vrei să fac, Doamne Dumnezeule?"

A aşteptat cam un minut ţinându-şi servieta sub braţ, apoi un Glas i-a zis:

„Uită-te la Bob Denison!"

Bob Denison era unul din angajaţii băncii şi se cunoşteau de multă vreme. Bărbatul stătea în spatele ghişeului cu capul plecat. Bill s-a îndreptat spre el vesel şi i-a zis:

„`Neaţa, Boby. Ce mai faci?"

Când Bob şi-a ridicat capul, Bill a văzut că avea lacrimi în ochi: „Bill, nu ştiu cum vei interpreta asta, dar în dimineaţa aceasta, pe la 3.00, am visat că ar trebui să-ţi spun despre problema mea. Sper să nu te superi…"

„Nu, Boby, spune."

„Aproape toţi ai mei au murit de cancer. Acum am şi eu toate simptomele şi sunt foarte îngrijorat din cauza aceasta."

Bill a luat mâna dreaptă a lui Bob în mâna lui stângă şi imediat a simţit vibraţiile cancerului. Mâna stângă a lui Bill s-a umflat şi s-a înroşit, aşa că i-a zis lui Bob:

„Boby, hai să ne rugăm ca Isus Hristos să se atingă de trupul tău."

După o rugăciune scurtă, vibraţiile au încetat. Cancerul nu mai era acolo, iar Bill s-a gândit:

„Acesta este al treilea martor al meu."

Pe când a ajuns acasă, doamna Shane era deja acolo. Pentru că fusese prea nervoasă ca să poată conduce, venise însoţită de două prietene. Bill le-a rugat să aştepte în sufragerie cât timp el va vorbi cu doamna Shane. Venise şi

un bărbat baptist care dorea rugăciune. Bill nu mai vorbise niciodată cu el, dar îl ştia din vedere pentru că juca baschet profesionist pentru Louisville, Kentucky. Acum avea cancer la splină. Bill l-a rugat şi pe el să aştepte puţin.

Când a intrat în cameră, Bill a găsit-o pe doamna Shane plimbându-se încoace şi încolo şi frângându-şi mâinile. El s-a aşezat pe un scaun şi i-a zis încet:

„Bună ziua, doamnă Shane. Ia loc, te rog."

Aşezându-se, femeia l-a întrebat: „Frate Branham, Îngerul Domnului este aici?"

„Da, soră, noi stăm în prezenţa Lui."

„Bine. Atunci poţi să alungi acest duh rău din mine… În fiecare clipă simt că pământul se va crăpa şi mă va înghiţi."

„Un moment, soră. Noi trebuie să fim foarte atenţi pe cine alungăm. Haide să stăm mai întâi de vorbă."

Prin aceasta voia s-o facă să nu se mai gândească la problema ei şi să se calmeze.

„Haide să facem o scurtă călătorie."

„Nu!" a scâncit femeia, „Eu nu pot călători!"

„Linişteşte-te," i-a zis Bill, „căci mă refer la o călătorie imaginară. Haide să mergem înapoi, acolo unde Dumnezeu a făcut bărbatul şi femeia, în grădina Eden." El vorbea blând pentru a calma nervii femeii. Curând a văzut o maşină mică, neagră, care mergea cu viteză, aşa că a întrebat-o:

„Ai avut cândva un accident?"

„Nu", a răspuns femeia, „de ce mă întrebi?"

„Am văzut ceva…" curând vedenia a apărut din nou, arătând adevărul urât:

„Tu te-ai căsătorit în timpul ultimului război şi soţul tău a fost trimis în Franţa. Pentru că te-ai simţit singură, ai început să umbli cu alţi bărbaţi, iar într-o noapte ai fost într-o maşină neagră şi ai încălcat jurământul căsătoriei cu un băiat blond. Când v-aţi întors, maşina în care vă aflaţi era să fie lovită de tren când aţi trecut peste linia ferată."

Doamna Shane a scos un ţipăt şi s-a prăbuşit pe podea. Meda a dat buzna în cameră să vadă ce s-a întâmplat şi l-a ajutat pe soţul ei să o ridice pe femeie şi s-o pună pe un scaun. Femeia tremura necontrolat şi bolborosea:

„Frate Branham, să nu îndrăzneşti să spui cuiva acest lucru!”

„Soră, de acolo ţi se trage problema pe care o ai şi nu te vei face bine niciodată dacă nu îndrepţi lucrul acesta. Indiferent câte rugăciuni se vor face pentru tine; pot să sară şi să strige cât vor, să te ungă cu 50 de galoane (1 galon = 3700 l) de ulei, căci nu îţi va folosi la nimic. Cât timp ai în viaţa ta păcate nemărturisite, acel diavol are tot dreptul să stea acolo. Dacă vrei să te faci bine, trebuie să îi mărturiseşti soţului tău acest păcat.”

„Frate Branham, cu mult timp în urmă i-am mărturisit lui Dumnezeu.”

„Tu n-ai păcătuit împotriva lui Dumnezeu, ci ai încălcat jurământul căsătoriei.”

„Nu pot să-i spun soţului meu, căci mă va părăsi dacă află.”

„Soră, tu ştii că ţi-am spus adevărul. Nimeni nu ştie de acest păcat în afară de tine, acel bărbat blond şi Dumnezeu. Mi-ai spus că în urmă cu zece ani ai fost la psihiatru. El n-a putut scoate aceasta de la tine, însă este problema ta; ea este în subconştientul tău şi nu te poţi face bine până nu-i mărturiseşti soţului tău şi nu-ţi eliberezi conştiinţa.”

„Nu pot face aceasta”, a bâiguit ea disperată, „am trei copii. O astfel de mărturisire îmi va rupe familia.”

„Familia ta s-ar putea rupe oricum din cauza problemei tale mintale. Cel mai bine ar fi să vorbeşti cu soţul tău.”

„Nu pot! Pur şi simplu nu pot!”

Bill s-a ridicat în picioare şi i-a zis:

„Acum totul depinde de tine. Eu am făcut tot ce am putut; ţi-am spus tot ce mi-a arătat Dumnezeu şi ştii că acesta este adevărul. Restul depinde de tine. Acum trebuie să mă rog pentru bărbatul care mă aşteaptă în camera cealaltă şi care are cancer.”

„O, frate Branham, nu mă lăsa…” s-a tânguit ea disperată. Deodată Bill a văzut că lângă doamna Shane stătea un bărbat. Era înalt, cu părul negru, lins şi purta o jachetă albă pe care se putea citi cuvântul: „Chevrolet.”

„Soţul tău lucrează cumva la compania „Chevrolet?”

„Da”, a răspuns femeia.

„E un bărbat înalt, cu părul pieptănat cu cărare?”

„Da, aşa este.”

„Şi el are de mărturisit acelaşi păcat.”

Femeia şi-a cuprins faţa cu mâinile şi a strigat disperată:

„Nu, nu soţul meu! Este imposibil! El este diaconul bisericii.”

„Pe mine nu mă interesează ce este la suprafaţă; Dumnezeu vede inima lui. În timpul războiului, când soţul tău a debarcat în Anglia, a trăit cu o fată. Dar asta nu-i tot. Chiar cu trei zile în urmă şi-a făcut de cap cu o brunetă care lucrează în biroul lui. Ea purta un costum roz. Ei au parcat sub un copac. Erau într-un Chevrolet verde cu număr de Indiana. Ţi-a fost necredincios chiar sub acel copac, la fel cum ai făcut tu cu ani în urmă.”

„O cunosc pe femeie şi ştiu şi maşina”, a murmurat ea.

În timp ce Bill s-a dus să se roage pentru bărbatul cu cancer, doamna Shane şi-a dat întâlnire cu soţul ei. Cele două prietene au dus-o la locul stabilit şi au stat cu ea până a sosit soţul femeii, apoi i-au lăsat singuri să discute.

Când au terminat de vorbit, s-au întors împreună acasă la Bill, iar el o ţinea cu braţul pe după talie. Bill tocmai terminase rugăciunea pentru bărbatul bolnav de cancer şi acesta fusese vindecat, iar când i-a văzut pe cei doi soţi, le-a zis:

„Mă bucur să văd că aţi rezolvat problema dintre voi. Acum putem chema Numele lui Isus şi să cerem ca acel diavol să plece.”

Câteva minute mai târziu, doamna Shane era perfect sănătoasă.

Mai târziu, tot în după-amiaza aceea, Bill s-a dus la clinică. Deşi era foarte aglomerat, dr. Lukas l-a primit zicând:

„Ce mi-ai spus dimineaţă la telefon?”

„Că nu mai am acele amibe.”

„Reverend Branham, probabil traversezi o perioadă fără dureri, fără simptome. Uneori se întâmplă aceasta; este un fenomen pe care noi medicii îl numim „remisie".

„Nu, doctore, nu este vorba de o ameliorare temporară, ci este ceva permanent. Sunt vindecat pe deplin."

„Ai adus o probă de scaun?"

Dr. Lukas a luat proba de scaun şi a dus-o la laborator. Nu după mult timp s-a întors şi a zis:

„Aş vrea să te examinez puţin."

Când a terminat examinarea, a spus: „Reverend Branham, amibele sunt tot acolo, dar nu mai sunt active. Niciodată n-am mai văzut aşa ceva. Nu ştiu ce le-a făcut să stagneze."

„Eu ştiu", a răspuns Bill confidenţial. „Domnul Isus m-a vindecat în dimineaţa aceasta la ora 3.00."

„Trebuie să te examinez periodic, la trei luni, înainte să pot fi sigur că nu mai eşti infectat."

„Poţi să mă examinezi în fiecare zi dacă vrei."

În timp ce mergea pe coridor, Bill l-a observat pe partenerul doctorului Lukas, vorbind cu o asistentă.

„Domnule Branham", l-a strigat acesta şi s-a apropiat de Bill cu mâna întinsă. „mă bucur să te văd din nou."

„Doamne", a zis Bill în sinea lui, „dacă vrei să vorbesc cu el despre religie fă să aducă el vorba, pentru că nu vreau să fac presiuni."

„Ce zici de triburile din Africa? Au mai făcut progrese?"

„Da, cred că da."

„Sunt o mulţime de indieni din est care locuiesc acolo, nu-i aşa?"

„Da, aşa este. Aproape jumătate din populaţia oraşului Durban este indiană."

„Eu am citit multe despre ei. Sunt hinduşi, aşa-i?"

„Unii sunt hinduşi dar sunt şi musulmani."

„Indienii sunt oameni deştepţi. De fapt, cred că Mahatnia Gandi a fost cel mai deştept om care a trăit vreodată."

„Fiecare om are dreptul la o opinie, dar aici ne deosebim, pentru că eu zic că era Isus Hristos."

„Pun pariu că n-ai avut succes să-i întorci pe acei hinduşi şi musulmani la religia ta, aşa-i?”

„O, ba da! Am avut cam 30 de mii de convertiţi într-o singură zi.”

„Ce?” a exclamat doctorul aruncând-şi ţigara jos. „30 de mii într-o singură zi?”

„Dacă nu mă crezi, sună-l pe Sidney Smith, primarul oraşului Durban, şi întreabă-l. N-ar fi exclus să afli că numărul este mai mare.”

„Eşti sigur că erau hinduşi?”

„Mulţi erau hinduşi. Când au văzut manifestarea puterii Atotputernicului Dumnezeu în mijlocul lor, au crezut în Domnul Isus Hristos din toată inima lor şi L-au primit. Am văzut sute de femei hinduse care şi-au şters semnul roşu de pe frunte şi L-au acceptat pe Hristos.”

Se părea că toţi cei prezenţi în sala de aşteptare ascultau conversaţia lor. Doctorul a strivit cu piciorul ţigara pe care o aruncase, apoi l-a bătut pe Bill pe umăr şi i-a zis:

„Băiete, tu eşti un geniu!”

„O, nu, domnule. Eu nu am decât şapte clase; Domnul Isus este Geniul.”

„Nu ştiu ce să zic”, a răspuns medicul. „este cam mult pentru mine.”

„Iartă-mă că-ţi vorbesc aşa direct, doctore, dar îţi scapă ceva. Tu eşti un om deştept, plin de cunoştinţă, dar cunoştinţa te poate duce foarte departe. În grădina Eden au fost doi pomi: unul era pomul cunoştinţei, iar celălalt era Pomul vieţii. Când Adam a lăsat Pomul vieţii ca să mănânce roadele pomului cunoştinţei, s-a separat de Făcătorul Lui. De atunci, omul a mâncat tot timpul din acel pom al cunoştinţei, iar aceasta îl distruge. A învăţat să facă metalul şi ce a creat? Săbii şi suliţe. Apoi a descoperit praful de puşcă. După un timp a inventat automobilul, iar acesta a omorât mai mulţi oameni decât praful de puşcă. Acum şi-a făcut bomba atomică.”

„Omul ar fi murit şi dacă n-ar fi inventat toate acestea.”

„Nu şi dacă ar fi rămas la Pomul Vieţii. Dacă ar fi făcut aceasta ar fi trăit veşnic. Moartea a venit pentru că a

părăsit Pomul vieţii şi a mâncat din pomul cunoştinţei. Dar încă nu e târziu! Dacă se întoarce la Pomul vieţii, care este Isus Hristos, el poate trăi veşnic."

„Eu nu ştiu nimic despre aceasta", a spus medicul.

„Eu nu sunt împotriva educaţiei," a încheiat Bill, „dar problema voastră, a celor deştepţi şi cu educaţie este că încercaţi să treceţi totul prin filtrul raţiunii. V-aţi urcat cât aţi putut de sus în pomul cunoştinţei, dar problema este că atunci când ajungeţi sus de tot, respingeţi tot ce nu puteţi înţelege. Pomul cunoştinţei este în ordine, dar după ce aţi ajuns sus, ar trebui să săriţi în Pomul vieţii şi să vă continuaţi urcarea în El. Despre aceasta este vorba în credinţa în Cuvântul lui Dumnezeu."

Capitolul 62

Întoarcerea la stânga la Lacul Missouri
- 1952 –

Deşi simptomele dispăruseră în ziua când fusese vindecat, William Branham nu s-a putut întoarce imediat la lucru. Lupta cu acele amibe îl secătuise de puteri şi îl lăsase foarte slab. Aveau să treacă patru luni până să aibă destulă putere ca să ţină din nou campanii de vindecare.

În aprilie 1952, Fred Bosworth i-a făcut o propunere tentantă:

„Frate Branham, în Baltimore ni se oferă pentru toată luna iulie un auditoriu cu aer condiţionat şi nu trebuie să plătim nimic. Sala are zece mii de locuri. Cinci sute de predicatori au fost de acord să sponsorizeze adunările. Nu poţi refuza o asemenea ofertă!"

„Dacă Dumnezeu îmi spune să merg acolo, voi merge, dar acum nu mă simt călăuzit să merg în Baltimore."

Câteva zile mai târziu, a sunat Ern Baxter şi i-a zis:

„Oamenii din toată ţara te aşteaptă să vii. Atâtea oraşe au întrebat de tine: Hammond, Zion, Chicago, Battle Creek, Minneapolis, San Francisco, etc. Şi aş putea completa

foarte uşor programul pentru tot anul 1952. Deci, ce ai de gând să faci?"

„Pe moment nu am nici o călăuzire."

Atunci Baxter i-a sugerat: „Vino să mergem la Chicago, pentru că au o arenă imensă care te aşteaptă."

„Sună bine ce spui."

„Să-i anunţ?"

„Nu! Mai bine aşteaptă puţin."

În după-amiaza aceea, Bill a dus-o pe soţia sa la planetariu. În timp ce priveau la cerul artificial proiectat pe tavan, Duhul Sfânt l-a atenţiona pe Bill şi i-a zis:

„Deocamdată să nu te duci la Chicago! Îndreaptă-te spre Hammond şi Zion."

Când a ajuns acasă, Bill l-a sunat pe Ern Baxter să programeze adunări în Hammond, Indiana şi Zion, Illinois.

„Acestea sunt pentru luna iulie, dar mai departe ce facem?" a întrebat Baxter.

Bill i-a răspuns că nu are nici o călăuzie.

Atunci Ern Baxter a insistat:

„Frate Branham, trebuie să stabilim dinainte data precisă ca să asigurăm securitatea acelor săli mari. Ce zici de Battle Creek?"

„Cred că este în ordine. După Zion mai am în vedere câteva locuri: Batlle Creek, Michigan şi Minneapolis, Minesota. Înclin mai mult spre Battle Creek, deoarece la Minneapolis am mai fost. Totuşi, deocamdată să nu faci nici un aranjament pe termen lung."

Fără ştirea lui Bill, Ern Baxter a sunat persoana de contact din Battle Creek şi a aranjat o campanie de 14 seri consecutive, începând din 16 august.

Spre dimineaţă, Bill a avut un vis. Se părea că era pe o plajă şi un val mare şi murdar se îndrepta spre o casă de pe plajă unde dormea soţia sa. Bill a alergat disperat să o salveze şi a ajuns la ea cu câteva momente înainte ca valul uriaş să distrugă casa aceea. Bill s-a trezit transpirat, dar s-a liniştit când şi-a văzut soţia dormind lângă el.

„Ce vis îngrozitor! Oare ce o fi însemnând?"

Şi deodată s-a văzut într-o barcă ce plutea pe o apă albastră. Aşa cum ziua şi noaptea sunt similare şi totuşi

diferite, aşa era şi vedenia cu visul pe care-l avusese. Visele sunt umbre ale realităţii şi vin în timpul somnului, iar uneori ni le amintim foarte greu, dar vedeniile vin cu ochii larg deschişi şi ne izbesc simţurile ca lumina soarelui, lăsând amintiri vii şi clare în minte.

Din câte putea spune Bill, el stătea cu adevărat într-o barcă pe un lac atât de mare încât ţărmul arăta ca o linie subţire la orizont. Curând a auzit zgomotul unui motor mic care se apropia. Când a privit în urmă, a văzut o formă ca o umbră, care se mişca aproape de suprafaţă. A venit până aproape de el pe partea din spate a bărcii, dar chiar înainte să intre sub barcă, Bill a luat-o la stânga şi s-a îndepărtat, după care s-a aplecat puţin peste marginea bărcii încercând să vadă ce era obiectul acela ciudat. În loc de asta, a văzut că pe sub apă era un drum în formă de „T" ce trecea chiar pe sub barca lui. O parte mergea spre stânga şi alta spre dreapta. Atunci L-a auzit pe Îngerul Domnului zicând: „Aceasta îţi spune să o iei la stânga."

Deodată Bill s-a trezit din nou stând în patul din dormitorul său, cât se poate de treaz. Era nedumerit. Ce se întâmplase? O visase pe soţia sa, apoi adormise din nou şi avusese un alt vis? Era mai real decât un vis; imaginile erau foarte clare ca şi cum ar fi navigat cu adevărat. Dar dacă era o vedenie ce însemna? Părea fără nici un sens. S-a chinuit mult timp să înţeleagă, iar în cele din urmă a renunţat.

După şapte luni de pauză, William Branham a început o campanie de vindecare prin credinţă în Hammond, Indiana. Rugăciunea pentru bolnavi din America era diferită de cea din Africa, unde a văzut cum o singură minune a impulsionat sute de oameni să creadă în Isus Hristos pentru vindecarea lor. În Africa misiunea lui fusese uşoară deoarece Îngerul îi spusese că dacă îi va face pe oameni să creadă, nimic nu va putea sta în faţa rugăciunii lui, nici chiar cancerul. Folosindu-se de darul lui, se simţea atât de epuizat de parcă alergase la maraton, dar în Africa simţea că aleargă pe un pământ uscat. Dar când se ruga pentru bolnavi în Hammond era ca şi cum încerca să alerge printr-o apă până la genunchi. Mulţimea era în general rece şi rezervată faţă de darul deosebirii divine, şi deşi mulţi oameni aveau destulă credinţă să fie vindecaţi, Bill

putea simţi scepticismul ridicându-se tot mai mult în audienţă.

La începutul rândului de rugăciune a venit în faţă o femeie care părea sănătoasă şi în putere. Bill a zis:

„Pentru că eşti primul pacient din seara aceasta, aş vrea să vorbesc puţin cu tine. Aşa-i că nu ne cunoaştem?

„Da, aşa este."

Fiecare om are un duh uman, dar când ungerea vine peste mine, acela este un Duh; Îngerul Domnului este un mesager venit de la Dumnezeu; este o parte din Dumnezeu, un atribut al Lui, un dar trimis să te binecuvânteze pe tine. Dacă ai un duh de necredinţă, nu te poate binecuvânta, dar dacă duhul tău este binevoitor, îţi va putea spune ceva şi te va binecuvânta. Tu eşti conştientă că se întâmplă ceva. Este prezenţa Îngerului Domnului care stă doar la câteva picioare distanţă de mine. Da, sora mea, tu ai dureri de cap. Chiar recent ai stat în fotoliu şi în timp ce citeai ceva a venit una din acele crize. În vedenie văd cum îţi masezi capul. O, tu citeai cartea mea şi te-ai gândit că dacă vei ajunge la adunare şi mă voi ruga pentru tine, durerea aceea de cap va înceta. Durerile de cap îţi sunt provocate de o problemă femeiască. Ştiu că ţi s-au spus tot felul de lucruri, dar acesta este adevărul. Doctorul a făcut o greşeală. Şi ca să crezi că sunt profetul lui Dumnezeu, îţi mai spun ceva: tu aparţii bisericii numite „Ştiinţa creştină", este adevărat? Dacă este aşa, ridică mâna.

În timp ce femeia ridica mâna, Bill a văzut în jurul ei un fulger de lumină. El şi-a plecat capul şi s-a rugat pentru ea, apoi când i-a deschis L-a văzut pe Îngerul Domnului îndreptându-se în altă direcţie.

„Scuză-mă, dar se întâmplă ceva. Văd o vedenie cu o femeie de culoare." Apoi Bill a arătat într-o direcţie:

„Este femeia cu bluză galbenă de acolo. Aşa-i că şi tu ai dureri de cap din cauza sinusurilor? Dacă este adevărat, ridică-te în picioare. Crezi în Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu? În Numele lui Isus Hristos, cer binecuvântarea lui Dumnezeu peste tine ca să fii părăsită de acele dureri de cap şi să nu se mai întoarcă niciodată la tine."

Întorcându-se spre audienţă, Bill a zis:

„Orice necredincios din locul acesta ar trebui să se ruşineze.” Dar scepticii au continuat să se îndoiască. Mai târziu, Bill a aflat că nu demult în Hammond predicase un evanghelist care nu făcuse decât să întunece ideile acelor oameni cu privire la vindecarea divină. Astfel, mulţi din mulţime credeau că darul vindecării nu era decât un truc legat de numărul de rugăciune.

Miercuri seara, Billy Paul a împărţit 100 de numere de rugăciune, dar când a venit Duhul, l-a obligat pe Bill să le ignore şi să-i cheme pe cei ce nu aveau numere de rugăciune.

Prima femeia a urcat treptele pe platformă, iar Bill i-a zis:

,Tu nu ai număr de rugăciune, de aceea ai fost foarte surprinsă când te-am strigat în seara aceasta. eu sunt doar fratele tău, şi spun frate pentru că eşti creştină. Ştiu aceasta pentru că am simţit duhul tău primitor. Vorbesc cu tine exact cum a vorbit Învăţătorul cu femeia de la fântână şi i-a zis:

„Dă-Mi să beau.”

El voia să vorbească cu femeia ca să intre în legătură cu duhul ei. Aşa fac şi eu, deoarece când intru în legătură cu duhul tău vine vedenia şi atunci pot spune ce văd. Dacă îţi voi spune care este problema ta, vei crede că sunt profetul lui Dumnezeu? Văd că de curând ai suferit un şoc. S-a întâmplat ceva… Tu ai mai multe probleme. Eşti anemică, ai o problemă femeiască şi eşti nervoasă de foarte mult timp. Dar ceea ce ai simţit cu adevărat este acel cancer. Te temi că îţi va lua viaţa, ceea ce se va şi întâmpla dacă nu se îndură Dumnezeu de tine. Dacă este adevărat, ridică mâna.”

Femeia a ridicat mâna, iar Bill i-a înfruntat din nou pe sceptici:

„Cei care credeţi că sunt un impostor şi că aceasta este telepatie mintală, nu vă este ruşine? Dumnezeu vă va judeca pentru aceasta. El să aibă milă de sufletele voastre păcătoase.”

După ce a spus aceste cuvinte, s-a întors spre femeie, a plecat capul şi s-a rugat pentru vindecarea ei în Numele lui Isus Hristos, apoi i-a zis: „Soră, du-te acasă şi uită de acel cancer pentru că vei fi bine.”

Din clipa aceea orice scepticism a dispărut din audienţă, iar Duhul Domnului S-a putut mişca toată săptămâna printre oameni.

Bill a fost impresionat de credinţa din audienţă şi a încercat un experiment ca să vadă pentru câţi oameni s-ar putea ruga într-o seară. Spera că se va putea ruga pentru mai mulţi de o sută şi că credinţa lor va fi destul de mare încât să nu fie nevoie de vedenii. Totuşi vedeniile au venit în continuu, iar după ce s-a rugat pentru a 78-a persoană, Bill s-a prăbuşit epuizat…….
…(pagină lipsă)……

…următoarea dimineaţă s-a dus în pădure şi s-a rugat. Curând s-a văzut din nou în locul acela şi Îngerul Domnului a venit lângă el şi i-a spus: „Întâi o iei spre ţărmul de vest unde sunt adunările din Battle Vreek şi apoi te întorci spre Minneapolis." Îngerul a dispărut, iar un minut mai târziu era din nou îngenuncheat sub bătrânul stejar.

Acum înţelegea bine vedenia pe care o văzuse în aprilie când era acasă……
…….. (aici lipseşte din pagină)……

… „Fraţilor, vă iubesc dar nu vreau să fac aceeaşi greşeală ca în Africa de Sud. Eu trebuie să ascult de Domnul."

„Bine, frate Branham, dar unde scrie aşa ceva în Biblie?" a replicat indignat predicatorul care pretindea că este fundamentalist.

„Scrie!" a răspuns calm Bill. „Filip ţinea o trezire în Samaria şi Duhul Sfânt l-a chemat de acolo să meargă în pustie unde era un singur om. Şi acel singur om a dus Evanghelia în Etiopia." (Fapte 8.26-39).

Atunci reverendul Floyd a murmurat:

„Nu înţeleg de ce Dumnezeu ne lasă să facem toate aceste aranjamente, iar când ajungi acolo te trimite în altă parte!"

„Frate Floyd, Battle Creek are nevoie de o trezire de modă veche a Duhului Sfânt, nu de o campanie de vindecare. O trezire îi va aduce pe oameni înapoi în linia spirituală. Şi dacă tot aţi programat adunările, de ce nu ţineţi o trezire spirituală în locul meu?"

„Păi, creştinii ar putea înţelege, dar nu ştim cum vor reacţiona ceilalţi.” a replica Floyd.

Începerea a fost cuprinsă câteva minute de linişte, iar Bill a văzut lumina supranaturală chiar deasupra capului lui Floyd. El l-a privit pe predicator şi i-a zis:

„Frate Floyd, chiar acum te gândeşti la vremea când profetul Isaia s-a dus la împăratul Ezechia şi i-a spus că Dumnezeu i-a ascultat rugăciunea.” (2 Împăraţi 20.4-6).

Floyd a ridicat sprâncenele şi a răspuns uimit:

„Aşa este, frate Branham.”

„Confirmare! Duhul Sfânt este aici ca să dovedească că aşa este corect.”

„Dar de unde ai ştiut la ce mă gândesc?”

„Aminteşte-ţi că Biblia spune că Isus cunoştea gândurile lor. Este acelaşi Duh Sfânt.” (Luca 5.22).

În cele din urmă, predicatorii au fost de acord să aducă un alt predicator pentru trezire. Oricât de greu i-a fost să-i dezamăgească pe sponsorii lui, Bill s-a simţit bine că asculta de porunca domnului.

Africa de Sud fusese o lecţie pe care avea s-o ţină minte toată viaţa.

În seara aceea, după ce a explicat audienţei de ce trebuia să părăsească Battle Creek, Bill a zis:

„Poate nu înţelegeţi, dar vă iubesc cu o dragoste creştină şi Dumnezeu ştie că acesta este adevărul. Dacă aş şti că voia Lui divină este să stau aici, aş rămâne încă şase săptămâni, până când trezirea ar mătura tot oraşul. Eu aş vrea, dar trebuie să fiu flexibil în mâinile Lui şi să fac exact ceea ce spune Domnul să fac.”

Capitolul 63

Când dragostea iese în relief – 1953

În februarie 1953, William Branham a ţinut o campanie de vindecare de o săptămână în Tallahassee, Florida.

Într-o zi, el, soţia şi managerul lui luau prânzul într-o cofetărie din oraş, iar o fetiţă cam de şase ani, le-a făcut zâmbitoare cu mâna de dincolo de geam. El i-a făcut cu mâna înapoi, iar după câteva clipe fetiţa a intrat în restaurant trăgându-l pe tatăl ei de mână. S-au oprit la masa lui Bill, iar fetiţa a zis:

„Frate Branham, îţi mai aminteşti de mine?"

„Nu cred…"

„Te-ai rugat pentru mine şi Dumnezeu mi-a vindecat ochiul orb."

Tatăl fetiţei i-a explicat. Anul trecut, fiica lui fusese rănită grav la un ochi în urma unui accident. După ce a consultat-o, medicul le-a spus că nu mai este nici o şansă să vadă cu ochiul acela, dar tatăl i-a răspuns: „Ba da, mai este!"

El a luat-o pe fetiţă din spital, i-a făcut un pat pe bancheta din spate a maşinii şi s-a îndreptat spre Indiana, oprindu-se doar ca să alimenteze şi să mănânce. Au ajuns în Jeffersonville, duminică seara când Bill tocmai ieşea din biserică. El s-a rugat pentru fetiţă şi acum era complet vindecată.

„Care ochi a fost orb?" a întrebat Bill.

„Acesta", a răspuns fetiţa, „…adică acesta", s-a corectat arătând spre celălalt, apoi a zis: „Ştii ceva? Nu-mi mai amintesc…"

Tatăl fetiţei a început să râdă şi a zis: „Acesta a fost!"

Înainte de a pleca, fetiţa i-a dat lui Bill un plic, dar el l-a pus deoparte şi a uitat să-l deschidă până acasă. Când l-a deschis, a văzut că era o ilustrată de Valentin, şi pe ea era scrisă o poezie frumoasă semnată de fetiţă.

În mai 1953, Bill a ţinut o campanie de vindecare prin credinţă, destul de dificilă, în Jonesboro, Arkansas, ţinând şapte adunări în şase zile.

În timpul acestei campanii, un predicator din Jonesboro a ridiculizat vindecarea divină într-o emisiune de radio locală. Nu numai că îl acuza pe Bill de scamatorii, dar îi

provoca pe oameni zicând: „Voi da 1000 de dolari oricui îmi poate dovedi că a avut loc o minune!”

Cam la o oră după încheierea emisiunii, mii de oameni l-au sunat pe managerul lui Bill oferindu-se să fie ei dovada prezentată de Bill la provocarea acelui bărbat. Bill a adunat mai multe tipuri de cazuri şi le-a zis:

„Haideţi să luăm o mie de dolari.”

Un bărbat a venit cu medicul lui care a adus dovezi că pacientul lui a fost pe moarte din cauza cancerului. O femeie a venit cu vecinul şi cu doctorul ei care i-a adus fişa medicală prin care dovedea că pacienta lui stătuse timp de 20 de ani în scaunul cu rotile din pricina artritei de care suferise.

Când toţi acei oameni au stat în faţa acelui predicator şi i-au adus dovezi clare, el a început să dea înapoi şi să zică: „Aaaaa… păi nu am banii aici! Sediul nostru este în Texas.”

„Atunci mâine vom zbura împreună în Texas, pentru că vrem să-i punem în slujba misionarilor.”

Din nefericire, nici unul din acei oameni nu l-au putut însoţi în Texas, aşa că predicatorul a propus o alternativă:

„Când vom ajunge la sediul nostru, vom lua o fetiţă, îi vom tăia mâna şi dacă o vei putea vindeca în faţa fraţilor mei, îţi voi da cei o mie de dolari.”

„Tu suferi de o gravă deficienţă mintală!” i-a răspuns Bill dezgustat. „Cum este posibil ca un creştin să spună aşa ceva? Este la fel cu ceea ce I s-a spus lui Isus: *„Dacă eşti Fiul lui Dumnezeu, coboară-Te de pe cruce şi vom crede.”* Este vechiul strigăt al necredinţei: „Isuse, arată-ne un semn! Spuneau aceasta deşi în fiecare zi aveau loc minuni sub privirile lor. Şi când vedeau o minune spuneau că vine de la Beelzebul, domnul dracilor. Întotdeauna s-a întâmplat la fel. „Învăţătorule, Te vom crede dacă mergi şi faci ce zicem noi.” Dar fariseii nu aveau nimic care să-L ţină legat de ei. El era liber să facă voia Tatălui Său, iar astăzi este la fel.”

În iunie 1953, Bill a călătorit în Connersville, Indiana, unde a ţinut nouă adunări într-o singură săptămână. Apoi, istovit după luni de campanii în jurul ţării, şi-a rezervat vara ca să se odihnească acasă împreună cu familia.

Desigur, acasă nu se putea odihni niciodată, deoarece oamenii îi deranjau tot timpul intimitatea. Bill trăise timp de

cinci ani în casa sa din Ewing Lane, dar nu servise niciodată masa cu obloanele ridicate, deoarece aproape tot timpul curtea lui era plină de oameni care aşteptau să fie primiţi ca să-şi spună problemele şi astfel să primească un sfat sau să se roage pentru ei. Veneau la toate orele din zi şi din noapte. Bill văzuse şi peste 30 de maşini care erau parcate în apropierea casei lui, unele fiind ambulanţe. De câte ori intra în vreo cameră, primul lucru pe care îl făcea era să tragă obloanele în jos, căci dacă îl observau în casă, oamenii băteau în geam sau chiar intrau neinvitaţi.

Bill nu putea refuza pe nimeni care dorea rugăciune. El îi iubea pe oameni şi ştia că 99% din ei erau sinceri şi veneau pentru că doreau să fie eliberaţi sau vindecaţi. Nu putea să doarmă dacă ştia că afară era vreo mamă cu copilaşul bolnav sau cineva era pe moarte din cauza cancerului şi dormea în maşină aşteptând să fie primit pentru rugăciune. Trebuia să facă tot ce putea ca să-i ajute. Aşa se face că de câte ori apăreau străini pe lângă casa lui, se ruga pentru ei în Numele lui Isus. În unele seri, când termina rugăciunea pentru ultima persoană, era atât de slăbit încât nu mai avea putere să se schimbe de haine şi se prăbuşea pe pat îmbrăcat.

Chiar şi tăierea ierbii din curte era dificilă din pricina vizitatorilor. De câte ori începea să cosească, venea cineva pentru rugăciune. Bill se schimba de haine şi se ruga cu persoana respectivă, apoi îşi schimba din nou hainele şi mai tăia puţină iarbă până îşi făcea apariţia următorul vizitator. Acest lucru se întâmpla în fiecare zi, de aceea Bill nu reuşea să termine de tăiat iarba. Când termina de cosit partea din faţă a casei, în partea din spate iarba era mare ca pe o păşune.

Într-o după-amiază Bill a avut o pauză, nu l-a mai deranjat nimeni aşa că şi-a luat hainele de lucru şi s-a grăbit să tundă iarba. Curând cămaşa i s-a udat din pricina transpiraţiei aşa că a dat-o jos şi a aruncat-o deoparte.

Pe gardul din spate era un par pe care ara aşezată o cutie de lemn care fusese cândva căsuţa păsărilor, iar Bill a uitat că între timp acolo şi-a făcut cuib un roi de tăuni. În graba lui de a termina cât mai repede de tuns iarba, a lovit

gardul cu maşina de tuns şi a mişcat cutia de lemn. Imediat a ieşit un întreg roi de tăuni furioşi şi gata de atac. L-au înconjurat pe Bill învârtindu-se în jurul lui, în timp ce unii i s-a aşezat pe piele gata să-şi înfigă acul adânc. Ştia că are probleme serioase deoarece înţepăturile mai multor tăuni pot provoca moartea unui om. Dar deodată s-a întâmplat ceva ciudat: frica i s-a transformat în dragoste. Împingând în continuare maşina de tuns iarbă, el a zis: „Tăunilor, îmi pare rău că v-am deranjat. Ştiu că acul este darul pe care vi l-a dat Dumnezeu ca să vă apăraţi, dar nu am vrut să vă fac rău. Eu sunt un slujitor al lui Dumnezeu şi m-am grăbit să tai iarba ca să pot merge înăuntru să mă rog pentru alţi copii ai lui Dumnezeu. Deci, în Numele lui Isus Hristos întoarceţi-vă înapoi în cuibul vostru pentru că nu am vrut să vă deranjez."

Imediat roiul de tăuni s-a ridicat şi a intrat direct în cuib. Bill s-a oprit şi a privit amuzat, căci acelaşi lucru îl experimentase cu câţiva ani în urmă când se întâlnise cu acel taur ucigaş. Dragostea schimbase cursul naturii. Dar nu era o dragoste omenească, ci era ceva mai profund, mai adânc; era dragostea pe care Biblia o numeşte „agape", adică dragostea divină sau dragostea desăvârşită a lui Dumnezeu exprimată printr-un om.

S-a întrebat dacă şi profetul Daniel a experimentat această dragoste atunci când a fost aruncat în mijlocul leilor flămânzi. Dacă dragostea a fost aceea care i-a oprit să-l mănânce? (Daniel 6.16-23). Cu siguranţă dragostea a fost aceea care a schimbat intenţia acestor tăuni. Da, atunci când dragostea iese în relief, harul preia controlul.

Chiar când şi-a terminat treaba, în faţa casei au oprit câteva maşini. Era timpul să meargă în cameră şi să se roage pentru copiii lui Dumnezeu.

Mai târziu s-a dus să vadă de ce plângea fiica lui. Când a intrat în bucătărie a găsit-o pe Sarah jos, Rebekah era la masă, iar Meda era la chiuvetă şi privea grămada de vase murdare. Toate trei plângeau.

Privindu-şi soţul, Meda a zis:

„Bill, eu înnebunesc. Copiii nu au mâncat nimic de la micul dejun. Astăzi au fost atât de mulţi oameni încât nu am apucat să ajung în bucătărie."

Bill ştia de ce plâng micuţele lui. Nu numai că erau flămânde, dar chiar mama lor crease o atmosferă tensionată. El ştia că le poate linişti dacă creează o atmosferă potrivită.

Bill şi-a cuprins soţia cu braţele şi i-a zis bând:

„Da, uneori este foarte greu, dar nu uita că noi Îl slujim pe Domnul isus Hristos. Gândeşte-te la ce s-a întâmplat azi-dimineaţă. Nu a fost minunat să-l vedem pe băiatul acela luându-şi jos proteza de pe picioare şi umblând normal?"

În inima lui se ruga: „O, Doamne, trimite prezenţa şi dragostea Ta peste soţia mea!" apoi a adăugat: „Meda, poate nu mai vine nimeni o vreme. Haide să pregătim ceva de mâncare. Te ajut şi eu." Spunând aceasta, Bill şi-a suflecat mânecile şi a luat o tigaie murdară din chiuvetă.

„Nu, n-ai ce face", a zis Meda. „Poate mă ajuţi la spălatul vaselor, dar nu ştii să găteşti."

El a privit-o zâmbitor: „Cine nu ştie găti? Vrei să zici că nu m-ai văzut niciodată prăjind cartofi? Păi cu ei am crescut."

Când a auzit aceste cuvinte, în colţul gurii i s-a ivit un zâmbet şi curând Meda era din nou ea însăşi, dulce şi iubitoare. Câteva clipe mai târziu, fetele s-au oprit din plâns; atmosfera se schimbase.

Printre mulţii vizitatori din ziua aceea era şi dr. Moris Reedhead care în vremea aceea era şeful misionarilor din Sudan, una din cele mai mari organizaţii misionare baptiste din lume. Bill l-a poftit pe dr. Reedhead în sufragerie, iar Meda a adus o cană cu ceai pe care a lăsat-o pe măsuţa de cafea.

Dr. Reedhead a trecut direct la scopul vizitei lui:

„Frate Branham, de curând am stat de vorbă cu un băiat musulman care tocmai a absolvit colegiul aici în America şi urma să plece acasă în India. Pentru că nu am vrut să pierd ocazia de a-L mărturisi pe Domnul, i-am zis: „De ce nu renunţi la profetul vostru Mahomed, care este mort, şi să-L primeşti pe Isus cel înviat?"

Tânărul mi-a răspuns: „Domnule dragă, ce poate face Isus al tău pentru mine şi Mahomed al meu nu poate?"

„Păi Isus poate să-ţi dea viaţa veşnică”, i-am răspuns eu.

„Şi Mahomed mi-a promis viaţă veşnică dacă ţin Coranul”.

„Da, dar Isus poate să-ţi dea bucurie şi pace.”

„Mahomed mi-a dat deja pace şi bucurie; nu am nevoie de alta de la Isus.”

„Dar Isus este viu şi astăzi”, am continuat eu, „pe când Mahomed este mort de secole.”

„Dacă Isus este viu, dovedeşte-o! Unde este EL?”

„Păi e viu în inima mea…”

„Şi Mahomed este viu în inima mea.”

Frate Branham, eram atât de tulburat încât nu ştiam ce să mai zic. Tânărul a văzut tulburarea mea şi a adăugat:

„Noi musulmanii putem produce tot atâta psihologie câtă produceţi voi creştinii. Acesta este unul din motivele pentru care islamul este cea mai mare religie din lume. Dar un lucru pot să admit, şi anume că Isus al vostru a promis credincioşilor Lui mai mult decât a promis Mahomed. Am citit în Biblia voastră că Isus a spus că va fi cu voi până la sfârşitul lumii şi că lucrările pe care le-a făcut El le veţi face şi voi: veţi scoate draci, veţi învia morţi, veţi vindeca bolnavi. Când îi voi vedea pe creştini făcând aceleaşi lucrări pe care le-a făcut El, voi crede şi eu că Isus este viu.”

„I-am spus că poate se referă la Marcu 16, ale cărui versete au fost adăugate mai târziu şi că acestea s-ar putea să nu fie inspirate.”

„Atunci după ce fel de carte vă luaţi voi, dacă o parte este inspirată şi o parte nu este inspirată?” Domnule Branham, am rămas mut. Eu sunt un învăţător creştin şi am atât de multe diplome şi merite încât aş putea acoperi un perete cu ele, dar tânărul acela m-a biruit cu toată teologia mea. M-am gândit mult la discuţia aceea, apoi mi-am amintit de tine şi m-am hotărât să vin să te întreb:

„Oare toţi învăţătorii mei au fost greşiţi?”

„Într-un fel, da. Educaţia are locul ei, dar viaţa veşnică nu vine prin educaţie ci prin naşterea din nou. De aceea a spus Isus că trebuie să vă năşteţi din nou. (Ioan 3.7).

„Vrei să spui că primirea lui Isus ca Mântuitor nu este acelaşi lucru cu primirea Duhului Sfânt?"

„Aceasta le-a spus Pavel celor din Efes. *„Aţi primit voi Duhul Sfânt când aţi crezut?"* El i-a întrebat acest lucru după ce Îl acceptaseră pe Isus ca Mântuitor."

„Frate Branham, eu sunt baptist dar am fost în adunările penticostale. Este ceva de experienţa cu Duhul Sfânt despre care vorbesc ei?"

„Dr. Reedhead, este şi o mulţime de fanatism şi fals acolo, dar aceasta nu schimbă faptul că există o experienţă a Duhului Sfânt autentică, pentru credincios. Duhul Sfânt care a căzut de rusalii este acelaşi Isus de astăzi şi dă aceeaşi putere," (Fapte 2).

„Aş vrea să te rog ceva, aşa ca de la un baptist la altul", a continuat dr. Reedhead. Avraam L-a crezut pe Dumnezeu şi asta i s-a socotit neprihănire. Ce altceva putea face în afară de a-L crede pe Dumnezeu?"

„Aşa este. Dar Dumnezeu i-a dat tăierea împrejur ca mărturie şi confirmare că i-a primit credinţa. (Romani 4.11). Indiferent cât de mult mărturiseşti credinţa, dacă Dumnezeu nu îţi dă Duhul Sfânt, confirmarea, Pecetea, înseamnă că nu ţi-a primit credinţa. În Efeseni 4.30 scrie *„să nu întristaţi pe Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, cu care aţi fost pecetluiţi pentru ziua răscumpărării."*

Luând o gură bună de aer, dr. Reedhead l-a întrebat pe Bill:

„Cum pot să primesc Duhul Sfânt?"

„Singurul mijloc pe care îl ştiu este să-mi pun mâinile peste cei ce Îl caută."

„Atunci aş vrea să-ţi pui mâinile şi peste mine şi să Îl rogi pe Dumnezeu să-mi dea Duhul Sfânt."

„Desigur."

Dr. Reedhead a căzut atât de repede pe genunchi încât i-a crăpat cu coatele sticla de la măsuţa de cafea, dar Bill nu s-a supărat, pentru că acolo, în sufrageria lui, a văzut cum acel învăţat al Bibliei a primit Duhul Sfânt al lui Dumnezeu.

În august 1953, William Branham a primit un telefon de la Laroy Kopp, care era pastor la Calvary Temple din Los Angeles.

Reverendul Kopp a sponsorizat mai multe campanii ale lui Bill din Los Angeles, inclusiv pe aceea în care a fost vindecat fostul congresman Upshaw şi a umblat pentru prima dată fără cârje în ultimii 66 de ani. Acum reverendul Kopp voia permisiunea de a face un documentar despre Bill şi slujba lui, film pe care dorea să-l intituleze „Prorocul secolului XX."

Bill a fost de acord, aşa că într-o dimineaţă de august, în faţa casei lui au oprit două camioane. Pe ele scria: „Westiminster Film Company, Wollywood, California." Bill a fost surprins de multitudinea echipamentelor pe care le-au instalat acei oameni în casa lui: lumini, microfoane, o cameră de filmat, cabluri electrice peste tot pe podea. Producătorul a vrut chiar s-o machieze pe Meda pentru filmare, dar cum ea nu se machia niciodată, a refuzat.

Filmul începea cum Leroy şi Paul Kopp treceau pe lângă stâlpii de la intrare. Aceşti stâlpi aveau nişte extensii curbate din piatră, dând impresia aripilor unor vulturi. Apoi camera s-a îndreptat spre faţada casei lui Bill, arătând o intrare obişnuită. Bill i-a întâmpinat pe cei doi bărbaţi la uşă şi i-a invitat înăuntru. Ferestrele erau acoperite cu nişte draperii cu imprimeu floral de culoare verde, care se asortau cu pereţii verzui. Deasupra unui şemineu făcut din piatră atârna o pictură în ulei a colibei în care se născuse Bill în anul 1909. La capătul mesei, pe perete era o copie a fotografiei făcută la Houston, Texas, şi care îl înfăţişa pe Îngerul Domnului strălucind ca o aureolă deasupra capului lui Bill. Cei doi fraţi au luat loc pe o canapea din piele roşie, în timp ce Bill s-a aşezat în faţa lor într-un fotoliu verde. Între ei era aceeaşi măsuţă de cafea a cărei sticlă fusese crăpată de dr. Reedhead în timp ce a primit botezul cu Duhul Sfânt. Sticla crăpată fusese înlocuită.

Learoy Kopp a început interviul întrebându-l pe Bill despre viaţa şi slujba lui. Deşi era un vorbitor bun în faţa publicului şi se simţea bine să predice în faţa a zeci de mii de oameni, Bill nu era obişnuit să dea interviuri în faţa unei

camere. Aşa se face că a răspuns destul de rigid atunci când a vorbit despre copilăria sa neobişnuită. A menţionat şi faptul că atunci când avea şapte ani a primit vizita unui Înger care i-a vorbit dintr-un vârtej de vânt şi i-a spus: „Să nu bei, să nu fumezi şi să nu-ţi întinezi trupul în nici un fel pentru că am o lucrare cu tine când vei fi mare!" A povestit apoi cum i s-a arătat acelaşi Înger în anul 1946, de data aceasta în formă umană, şi i-a dat însărcinarea să ducă acest dar al vindecării divine în toată lumea, promiţându-i două semne de la Dumnezeu, care să-i adeverească chemarea: primul era urmat de vindecări şi minuni, în timp ce al doilea era în legătură cu descoperirea tainelor inimii.

Bill a povestit cum Îngerul s-a folosit de istorisirile Bibliei pentru a-i explica slujba sa, exemplificând întâlnirea lui Natanael cu Isus şi faptul că acesta a rămas foarte surprins că Isus îl cunoştea deja (Ioan 1.43-50); a urmat întâlnirea lui Isus cu femeia de la fântâna lui Iacov, când El a ştiut care era problema ei. Femeia i-a zis: *„Doamne, văd că eşti proroc. Eu ştiu că atunci când va veni Mesia, El ne va spune toate lucrurile."* Iar El i-a răspuns: *„Eu, Cel ce vorbesc cu tine, sunt El."*

În momentul când Isus a descoperit tainele ascunse ale inimii ei, femeia samariteană a recunoscut că El era Hristosul, Mesia, Mântuitorul făgăduit pentru Israel. (Ioan 4.3-26).

Din acel moment, documentarul a luat o turnură foarte curioasă. După o pauză penibilă, Bill a zis:

„În ce priveşte campaniile planificate pentru Israel, voi fi foarte bucuros să Îl slujesc pe Domnul nostru acolo."

Kopp a răspuns: „Frate Branham, noi credem că mulţi dintre evrei vor crede că Isus Hristos este Mesia când vor vedea împlinirea unei vechi profeţii din Ioel 2.28, unde scrie că în aceste zile din urmă Domnul va turna din Duhul Lui peste orice făptură: *„fiii şi fiicele vor profeţi şi… tinerii vor avea vedenii."*

„Da, frate Kopp, eu cred că slujba mea va avea afect asupra evreilor deoarece, aşa cum scrie în Noul Testament, *„evreii cer minuni, iar grecii caută înţelepciunea*". (1 Corinteni 1.22).

Aceste scurte comentarii păreau în afara documentarului. În 1950, Bill avusese câteva adunări în Stockholm, Suedia. Levi Petrus, pastorul celei mai mari biserici penticostale din Suedia a fost atât de impresionat de darul deosebirii din slujba lui Bill, încât i-a sugerat să meargă în Israel ca să se manifeste puterea lui Isus Hristos şi în faţa evreilor. Bill a luat în considerare propunerea, dar nu a pus-o în aplicare.

Între timp, Levi Petrus a început o vastă lucrare misionară în Israel. Astfel, într-un interval de doi ani, biserica lui a distribuit peste un milion de Biblii – Noul Testament -, pentru evreii din Palestina, aşa încât mulţi oameni au putut citi pentru prima dată despre Isus Hristos.

Mulţi evrei i-au zis lui Petrus: „Dacă Isus este Mesia şi e încă viu, vrem să-L vedem făcând semnul lui Mesia şi vom crede!" Când a auzit aceasta, Petrus s-a gândit din nou la William Branham.

În primăvara anului 1953, Petrus l-a contactat pe Miner Arganbright, vicepreşedintele Oamenilor de Afaceri ai Evangheliei Depline şi i-a sugerat că organizaţia lui ar trebui să-l sponsorizeze pe William Branham într-o campanie de vindecare în Israel, astfel încât să poată vedea şi evreii moderni semnul lui Mesia. Cei doi bărbaţi au vorbit cu Bill şi i-au prezentat planul lor.

Miner Arganbright tocmai se întorsese din Israel unde intervievase mai mulţi evrei nou-veniţi care abia coborâseră din avion. Arganbright l-a întrebat pe un bătrân:

„Ai venit ca să mori în Israel?"

„Nu", a răspuns bătrânul, „am venit să-L văd pe Mesia."

Auzind aceasta, inima lui Bill s-a înflăcărat. „Acest lucru ar fi perfect pentru slujba mea", şi-a zis el. Şi acum în august, când Leroy Kopp filma documentarul „Profetul secolului XX" Petru şi Arganbright organizau campania lui Branham în Israel.

După comentariul lui Bill despre Israel, subiectul documentarului s-a îndreptat spre campania de la biserica Filadelfia din Chicago, ţinută între 29 august – 7 septembrie 1953. Filmul arăta şi o secvenţă dintr-un rând de rugăciune.

Doi oameni din audienţă fuseseră diagnosticaţi exact. Apoi Bill s-a rugat pentru o femeie, fără să descopere problema ei.

Următoarea femeie i-a spus că este anemică. Orice sceptic putea crede că el ghicise problema femeii deoarece era foarte palidă. Dar problema următoarei femei era imposibil de ghicit.

O femeie de vârstă mijlocie îşi frământa mâinile nervoasă în faţa evanghelistului.

Bill a privit-o drept în ochi şi i-a zis:

„Pentru mine eşti o străină, nu te-am mai întâlnit niciodată, şi vii din alt oraş. Ai mai multe probleme, printre care şi o boală de inimă, este adevărat?"

„Aşa este", a răspuns femeia.

„În jurul tău este mult întuneric. Văd o foaie neagră care te urmează. O, este o minciună! (Femeia a dat din cap afirmativ, profund emoţionată). Cineva ţi-a spus o minciună. Este vorba de un bărbat care practică vindecarea divină. El ţi-a spus că eşti vrăjitoare, este adevărat?"

„Da", a răspuns femeia în timp ce-şi acoperea faţa cu mâinile.

„Şi în biserica ta este o mare tulburare din cauza aceasta, este adevărat? Pastorul tău este acum bolnav şi are polio, aşa-i?

„Da, domnule."

„Soră nu da atenţie la ceea ce spun oamenii; ei mint. Singura problemă la tine este starea nervoasă care ţi-a cuprins inima. Du-te acasă în pace şi Dumnezeu să te binecuvânteze. Tu eşti în ordine, nu eşti o vrăjitoare."

În timp ce mulţimea Îl lăuda entuziastă pe Domnul, Bill a zis:

„Nădăjduiesc ca Dumnezeu să vă binecuvânteze acolo unde nu puteţi crede. Ar fi păcat să nu credeţi acum, după ce Dumnezeu L-a trimis pe Fiul Său şi a făcut toate aceste semne… a trimis Biblia Lui, a trimis predicatorii Săi, a trimis darurile Sale şi voi tot nu credeţi? Atunci nu mai rămâne nimic altceva pentru voi decât judecata.

Acest dar al deosebirii este dat ca să-L glorifice pe Dumnezeu prin descoperirea lui Isus Hristos, care a făcut acelaşi lucru când a fost pe pământ. Atunci, El a spus:

„Eu Mă voi duce, dar voi veni înapoi. Peste puţină vreme lumea nu Mă va mai vedea (aceştia sunt necredincioşii), *dar voi Mă veţi vedea* (Cine? Credincioşii), *pentru că eu voi fi cu voi, chiar în voi, până la sfârşitul lumii."* (Ioan 14.3; 15.20). Deci este un păcat să nu crezi.

„Du-te şi nu mai păcătui (sau nu mai fi necredincios), *ca să nu ţi se întâmple mai rău."* a spus Isus. (Ioan 5.14; 8.11). Ori credeţi, ori pieriţi!

Dar Dumnezeu este răbdător şi milos. Dacă oamenii nu cred acest Cuvânt, semnele şi minunile se vor face în Biserică, aşa cum a făgăduit Isus Hristos că va fi. (Ioan 14.12, Marcu 16.15-18). Eu cred că Dumnezeu termină chiar acum cu neamurile şi se întoarce spre evrei. Neamurile vor fi lăsate cu crezurile şi dogmele lor în denominaţiile lor reci şi formale, în timp ce Biserica adevărată va fi luată sus, în răpire, iar Evanghelia va merge la evrei. Amin. „Amin" înseamnă „Aşa să fie".

Capitolul 64

Ungerea pentru viaţă – 1953

Străinii care încălcau intimitatea casei lui, nu erau singurii care îl stresau pe William Branham. În vara anului 1953 fiul lui, Billy, a început să se răzvrătească împotriva învăţăturilor creştine. Ca cei mai mulţi adolescenţi, Billy Paul voia să-şi trăiască viaţa fără responsabilităţi sau restricţii. Din nefericire, atitudinea lui îl trăgea pe o cale greşită, iar Bill se frământa cum să vorbească cu el.

În timp ce se ruga într-o noapte, Bill a văzut o vedenie în care fiul său era la o petrecere şi a sărit afară printr-o fereastră căzând cu capul în jos pe pământ. Îngrozit, Bill a strigat: „O, Dumnezeule, nu-l lăsa să moară! Este singurul meu fiu!" Vedenia s-a terminat cu o trosnitură puternică, lăsându-l pe Bill plin de sudoare. „O, Dumnezeule, Te rog nu-l lăsa să moara aşa."

Cândva, după miezul nopţii. Billy Paul s-a furişat în casă în vârful picioarelor, lăsând în urma lui un puternic miros de bere. În dimineaţa următoare, Bill şi-a lăsat fiul să doarmă cât a vrut. Când s-a trezit Billy Paul, pe la ora 10.00, primul gând pe care l-a avut a fost să meargă la un prieten. Bill tocmai se spăla pe mâini când a apărut Billy Paul pe alee. Când l-a văzut, Bill i-a zis:

„Azi noapte ai ajuns târziu acasă vrei, să-mi spui unde ai fost?"

„Nu!" a replicat Billy deşi ştia bine că tatăl lui poate afla.

„Ai apucat pe un drum greşit, Paul."

„Tată, am vrut să văd cum este afară."

„Fiule, crezi că te iubesc?"

„Ştiu că da."

„Mă bucur că ştii asta, pentru că ceea ce-ţi voi spune este din dragoste. Nu pot să te mai iau în misiune să lucrezi alături de mine, deoarece nu este bine pentru slujba mea. Mai mult, nu poţi trăi în felul acesta şi să mai locuieşti aici."

„Tati, dar eu nu vreau să plec de acasă! Tot ce vreau, este să văd cum este în lume."

„Nu face asta, Paul. Păcatul te va împinge mai departe decât vrei să mergi şi te va ţine departe mai mult decât ai vrea să stai. Dacă îi permiţi, păcatul va lua controlul asupra vieţii tale şi te va costa mai scump decât ai vrea să plăteşti."

„Totuşi aş vrea să merg, tati."

„Înainte să pleci aş vrea să-mi faci o favoare. Ţine braţele aşa." Billy şi-a întins braţele lateral, cum i-a arătat tatăl său.

„Acum întoarce-te şi priveşte peretele de la spatele tău. Umbra ta formează o cruce. În conturul acelei cruci se intersectează două drumuri: unul duce spre cer, iar celălalt spre iad. Tu nu poţi merge în acelaşi timp pe ambele drumuri. Astăzi eşti la răscruce. Eu pot să-ţi spun care este corect, dar numai tu poţi alege. Dacă porneşti pe drumul greşit, Dumnezeu te va întoarce undeva pe drum, deoarece te-am cerut sub acel semn. (Exod 12.13). Drumul înapoi ar putea fi foarte greu, dar e alegerea ta."

Billy Paul a ales drumul greşit.

Câteva zile mai târziu, dr. Pilai, arhiepiscopul bisericii prezbiteriene din India, a trecut pe la Bill pe acasă ca să-l convingă să ţină o campanie de vindecare în India. Bill şi Meda tocmai se pregăteau să ducă fetele la un dentist din New Albany, aşa că Bill l-a invitat pe arhiepiscop să-i însoţească. În timp ce Meda a intrat cu fetele la medic, Nill şi dr. Pilai au discutat în maşină despre propunerea acestuia. Deodată Bill a simţit că trebuie să iasă din maşină, dar a neglijat. Apoi a auzit un glas care i-a şoptit: „Ieşi imediat din maşină!" Atunci i-a fost clar că Domnul vrea să-i vorbească. Scuzându-se, Bill a coborât din maşină şi a pornit pe stradă. curând Îngerul Domnului i-a zis: „Întoarce-te acasă cât poţi de repede pentru că Billy Paul este în pericol."

Când a ajuns acasă, Bill a găsit-o pe soacra sa strigând isteric pe verandă: „Billy Paul este în spital pe moarte!"

Bill a încercat s-o calmeze ca să înţeleagă ce vrea să-i spună. Billy Paul a stat cu ea iar cu o zi în urmă a mers la pescuit şi a căzut în apă. Dimineaţa s-a plâns de dureri de gât, iar doamna Broy l-a trimis la dr. Adair. Doctorul i-a dat o injecţie cu penicilină, neştiind că face alergie violentă decât când a fost prea târziu. Imediat ce antibioticul a intrat în circulaţia sanguină, i s-a oprit inima. Dr Adair i-a făcut repede o injecţie cu adrenalină, dar reacţia a fost aceeaşi. Ambulanţa l-a dus repede la spital, unde mai mulţi medici se luptau să-l ţină în viaţă.

Când a ajuns la spital, Bill l-a întâlnit pe dr. Adair pe hol. „N-am ştiut că este alergic la penicilină. I-am dar trei injecţii cu adrenalină dar pulsul scade în continuare. Îmi pare rău Bill, dar cred că ţi-am omorât băiatul."

„Doctore, tu eşti prietenul meu şi ştiu că ai făcut tot ce ai putut ca să-l salvezi. Pot să-l văd?"

„Este inconştient dar poţi merge să-l vezi."

Bill a intrat în salonul de urgenţă şi a închis uşa. Billy Paul era întins pe spate cu un tub de plastic în nas. Corpul îi era umflat şi pielea albăstruie peste tot, mai puţin în jurul ochilor unde era neagră. Falca îi atârna inertă, făcând ca

gura să-i stea larg deschisă. Aparatura care îl ţinea în viaţă pompa în surdină.

Căzând în genunchi, Bill s-a rugat disperat: „Dumnezeule scump, fiul meu este mort din punct de vedere medical, dar eu Te rog pe Tine să ai milă de el şi să nu-l laşi să plece."

Au trecut câteva minute până când a văzut aceeaşi vedenie pe care o avusese cu câteva zile în urmă doar că acum continua. L-a văzut pe Billy Paul sărind de pe acea fereastră şi întorcându-se în aer, dar de data aceasta au apărut două braţe puternice care l-au prins şi l-au dus înapoi pe fereastră. În clipa următoare l-a auzit pe Billy Paul zicând: „Tati, unde sunt?" Aceasta nu mai făcea parte din vedenie.

Bill s-a ridicat de pe genunchi şi s-a aşezat pe pat lângă el: „Nu te îngrijora, Paul, eşti în spital. Acum totul este bine."

Câteva minute mai târziu, Bill a chemat o asistentă deoarece Billy Paul dorea să i se scoată tubul din nas. Asistenta i-a verificat pulsul şi a constatat că era normal.

Din nefericire, acea confruntare cu moartea nu l-a făcut pe Billy Paul să se căiască. Imediat după ieşirea din spital, el s-a întors pe acelaşi drum greşit: la baruri, la băutură, ţigări şi pocher. Avea nevoie de o lecţie mult mai puternică pentru a vedea care era drumul corect şi acea lecţie nu s-a lăsat mult aşteptată.

Pe 13 septembrie 1953, Billy Paul a împlinit 18 ani, iar în octombrie, Bill şi-a dus familia în vacanţă în Colorado. După ce a părăsit căminul, Billy Paul nu a mai ţinut legătura cu Bill şi cu Meda, aşa că nici unul dintre ei nu a ştiut că are probleme cu sănătatea.

Paul sângera mereu. El a neglijat simptomele până nu a mai putut de durere. Atunci s-a dus la medic iar dr. Brenner l-a internat în spital.

Starea lui Billy Paul era critică. Făcuse un ulcer intestinal provocat probabil de cantitatea mare de alcool pe care o băuse. Hemoragia internă în punea în mare pericol sănătatea. Mai grav era că peste intestine s-au format ţesuturi cicatrizate care i-au blocat intestinele şi au întrerupt circulaţia. Dr. Brenner l-a avertizat cu privire la gravitatea

bolii şi i-a spus că este nevoie să i se facă urgent o colostomie pentru că altfel poate muri.

Billy Paul a pălit. Dorea cu disperare să-i trimită tatălui său un mesaj gândindu-se că dacă se va ruga pentru el totul va fi în ordine. Văzuse aceasta de sute de ori atât în campaniile de vindecare la care participase cât şi acasă. De ce nu i s-ar putea întâmpla şi lui? Cu siguranţă s-ar întâmpla, numai să ajungă tatăl lui la el. Dar nimeni nu ştia unde e dus şi nici când urma să se întoarcă.

După o întârziere de câteva zile, dr. Brenner a insistat din nou că trebuie operat cât mai repede. Doamna Broy şi-a dat acordul ca nepotul ei să fie operat, iar a doua zi Billy Paul aştepta tensionat operaţia în timp ce îşi plângea de milă. În mai puţin de o oră, dr. Brenner urma să-i îndepărteze o parte din intestine, să le scoată printr-o gaură făcută în abdomen şi să le pună într-o pungă de plastic. Atunci s-a gândit la ceea ce-i spusese tatăl său: „Păcatul te va face să plăteşti un preţ mai mare decât ai vrea să plăteşti!" O, oare de ce Îi întorsese spatele Domnului Isus Hristos?

Atunci a simţit atingerea unei mâini pe umăr şi a auzit o voce bine cunoscută: „Bună, Paul!"

A simţit cum întreaga lui fiinţă se linişteşte:

„Tati, am încercat din greu să dau de tine. Unde ai fost?"

„Am fost cu familia în vacanţă în Colorado. Paul, îţi mai aminteşti noaptea aceea din Vandalia, Illinois, când Dumnezeu ţi-a îngăduit să-l vezi pe Îngerul LUI?"

Billy Paul şi-a amintit lumina care se învârtea şi a luat apoi forma unui om. Îngerul stătea în colţul camerei cu braţele încrucişate pe piept. Ce bine îşi amintea chipul acela puternic şi sever!

„N-aş putea să uit aşa ceva, tati!"

„Acelaşi Înger mi s-a arătat în Munţii Colorado şi mi-a spus: „Du-te imediat la Billy căci este în necaz. Să ştii că drumul celui ce păcătuieşte este greu."

„Tată, roagă-te pentru mine." Bill a dat însă din cap şi a zis: „Încă nu, fiule! Nu eu am păcătuit, ci tu. Mai întâi trebuie să-L rogi pe Dumnezeu să te ierte, iar dacă eşti gata

să-L accepţi pe Isus Hristos ca Domn al tău, cred că El te va vindeca."

Şi acolo, pe patul de spital, Billy s-a întors la acea răscruce de drumuri şi de data aceasta a ales drumul cel bun, cel care ducea la viaţa veşnică. Apoi tatăl lui s-a rugat pentru vindecarea lui.

Când dr. Brenner a venit să-şi vadă pacientul înainte de operaţie, Bill l-a rugat să-l mai examineze încă o dată pe fiul său. După numeroase teste, medicul a zis:

„Reverend Branham, nu înţeleg nimic. Fiul tău a încetat să mai sângereze şi nu mai găsesc nici o urmă de infecţie cangrenoasă. Este ca şi cum s-ar fi întâmplat o minune."

„Şi nu ştii partea cea mai bună", i-a zis Bill. „Paul l-a părăsit pe Domnul Isus Hristos dar astăzi a venit înapoi. Aceasta este cea mai mare minune dintre toate."

În noiembrie 1953, William Branham a ţinut o campanie de vindecare prin credinţă în Jonesboro, Kentucky, iar pe 29 noiembrie a ţinut o campanie mai lungă în Palm Beach, Florida. În timp ce era în Palm Beach, Gordon Lindsay l-a chemat să-l întrebe dacă n-ar vrea să vorbească la convenţia „Glasul vindecării" din Chicago. Bill a fost de acord să-şi scurteze campania cu patru zile şi de îndată ce a terminat de vorbit cu Lindsay, l-a sunat pe Matteson Boze să-i spună prietenului său ziua când va fi în Chicago. Matteson Boze l-a întrebat dacă ar putea predica sâmbătă şi duminică dimineaţa la biserica Filadelfia din Chicago. Bill i-a zis că ar fi bucuros s-o facă.

Campania din West Palm Beach s-a încheiat în seara zilei de 6 decembrie. În aceeaşi seară, el şi Billy Paul, care îl ajuta din nou în campanii, au plecat spre casă. Pe când se pregătea să se bage în pat, Îngerul Domnului a intrat în dormitor şi a zis:

„Ceva nu este bine în Chicago."

„Este vorba de biserica Filadelfia?"

„Da." A răspuns Îngerul şi imediat după aceea Bill a intrat într-o vedenie. Bill l-a văzut pe Gordon Lindsay, editorul revistei „Glasul vindecării", cum s-a întors spre un alt

bărbat şi i-a zis: „Du-te şi spune-i fratelui Branham. Dar nu îl lăsa să ştie că am de-a face cu asta."

Când s-a terminat vedenia, Îngerul i-a zis: „Omul acesta ţi-a aranjat o confruntare la adunare şi vrea să te scoată afară."

Îngerul s-a făcut nevăzut înainte ca Bill să-i poată pune vreo întrebare şi l-a lăsat să se frământe ce poate însemna aceasta.

Pe 11 decembrie 1953, Bill a ajuns la convenţia Glasul vindecării cu 45 de minute înainte de a-i veni rândul să vorbească. Un bărbat pe nume Velmar Gardner l-a întâmpinat la uşă, l-a luat de braţ şi l-a dus în grabă într-o cameră. Curând în cameră a intrat un alt bărbat care s-a prezentat ca fiind reverendul Hall de la revista Glasul vindecării. Bill l-a recunoscut pe domnul Hall ca fiind cel cu care vorbise Gordon Lindsay în vedenie.

Reverendul Hall i-a zis grav:

„Frate Branham, am auzit că mâine seară şi duminică ţi-ai planificat să vorbeşti la biserica Filadelfia. Glasul vindecării a hotărât că dacă vei predica pentru Joseph Boze, nu iţi vom mai permite să vorbeşti la convenţia din seara aceasta."

„Dar ce nu este în ordine dacă predic la fratele Boze?"

„Păi unele din bisericile din Chicago nu îl plac şi ca să menţinem unitatea la convenţia noastră, a trebuit să luăm această decizie."

„Ce vrei să spui prin „noi"?"

„Comitetul de conducere de la Glasul vindecării. Gordon Lindsay nu are nici un amestec."

Bill ştia mai bine. Acum putea să vadă despre ce era vorba. Întreaga afacere mirosea a politică. Organizaţia Vocea vindecării şi unele biserici din Chicago încercau să-l împingă să se conformeze ideilor lor. Dacă nu ar fi trecut prin acea furtună în Africa de Sud, ar fi putut ceda sub această presiune, dar îşi amintea ce-i spusese Îngerul în noaptea când fusese vindecat de amibe: „Fă cum te simţi călăuzit!"

„Vara trecută i-am promis fratelui Boze că voi ţine cel puţin o adunare în timpul acestei convenţii şi am de gând să-mi ţin promisiunea."

„Atunci nu vei putea vorbi în seara aceasta."

„Din partea mea e bine şi aşa. Mă voi duce şi voi asculta predica celorlalţi."

Ridicându-se în picioare, Bill a deschis uşa, însă înainte să poată păşi afară din cameră, Gardner şi Hall l-au luat afară şi l-au condus spre ieşire. Uşa dinspre sala conferinţei era deschisă, aşa că Bill a putut auzi clar anunţul care tocmai se făcea: „Ne pare rău dar trebuie să vă anunţăm că fratele Branham nu va mai vorbi în seara aceasta. Nu a putut veni pentru că are un frate bolnav."

Cât de viclean a fost făcut anunţul, deoarece în parte era adevărat. Howard, fratele lui Bill era într-adevăr bolnav. Nu cu mult timp în urmă, Domnul îi dăduse lui Bill o vedenie în care tatăl lor, Charles, a coborât din cer şi a făcut mormântul în care urma să fie îngropat Howard. Dar Bill nu ştia când avea să moară fratele lui şi nici dacă boala lui îi va influenţa în vreun fel călătoria la Chicago.

Era încă un exemplu care arăta cât de mult ar putea afecta politica bisericilor slujba sa. Astfel, şi-a propus ca în toate adunările interconfesionale să predice simplu pentru a evita neînţelegerile dintre predicatorii care sponsorizau campaniile lui. Întotdeauna predica despre salvare şi vindecarea prin moartea şi învierea lui Isus Hristos, lucruri care erau agreate de aproape toţi creştinii. De câte ori avea pe inimă să predice altceva, o făcea în biserica lui din Jeffersonville, Indiana.

Dar cu o slujbă interconfesională ca aceasta, era foarte greu să mulţumească pe toată lumea şi era greu să ocolească politica bisericilor. Experienţa avută la convenţia Glasul vindecării l-a făcut să înţeleagă foarte clar lucrul acesta.

Imediat ce s-a întors de la Chicago, William Branham a aflat că George Wright era pe moarte. Fără să mai despacheteze, s-a urcat în maşină şi a plecat repede la Millwton. George Wright fusese prietenul lui încă din anii de început ai slujbei lui, iar peste ani, Bill petrecuse mute ceasuri plăcute la ferma lui vânând veveriţe şi iepuri. Petrecuseră multe zile împreună şi discutaseră despre multe probleme din Biblie la masa din bucătăria lui Wright.

Avuseseră o mulţime de peripeţii împreună; George îl însoţise pe Bill chiar şi în seara când fusese vindecată Georgie Carter de tuberculoză, după ce zăcuse nouă ani pe pat.

Când l-a văzut, George Wright s-a bucurat atât de mult încât a început să vorbească prea repede şi a intrat într-o criză de tuse aşa de puternică încât a scuipat sânge. Când s-a liniştit i-a zis încet lui Bill:

„Frate Branham, am încercat să te găsim la Chicago. Ai primit telegrama de la noi?"

„Nu, frate George, nu a ajuns la mine. Cum eşti?"

„Prin picioare îmi circulă mai multe cheaguri de sânge. Am fost examinat de un medic din Louisville, care mi-a spus că mai am de trăit 3-4 zile. Cheagurile s-au oprit la genunchi, dar el a spus că atunci când se vor dizolva vor merge fie la creier şi voi paraliza, fie la inimă şi voi muri."

Stând lângă patul lui, Bill L-a rugat pe Dumnezeu să cruţe viaţa lui George. A mai rămas câteva zile la fermă, timp în care a continuat să se roage pentru prietenul lui. În a treia zi, în timp ce cobora de pe deal Bill a numărat zece maşini care erau parcate în curte. Ştia ce însemna aceasta. Oamenii descoperiseră că se afla acolo şi veniseră pentru rugăciune. Doamna Wright chiar nu avea nevoie de o gloată de străini lângă uşă. Era şi aşa destul de stresată.

În timp ce îşi făcea bagajele, Bill a fost chemat la telefon. Era Meda care îl chema repede acasă pentru că doamna Baker, o văduvă evreică ce făcea lucrare misionară creştină, îl chema să se roage pentru fiica ei.

O ştia pe fiica doamnei Beker. Primul ei băieţel se născuse cu picioarele ţepene şi a fost vindecat după ce s-a rugat Bill pentru el. Doamna Beker era o femeie cunoscută; înainte fusese o evreică îndărătnică, dar după ce s-a convertit la creştinism a absolvit Institutul biblic Moody cu multe merite şi s-a mutat în Louisville, Kentucky, unde timp de mulţi ani a avut o activitate misionară intensă printre evreii din zonă.

„Oricum voiam să plec de aici", i-a zis Bill, „dar care este problema cu fiica doamnei Beker?"

Tocmai a născut şi s-au ivit nişte complicaţii. Doamna Beker spune că este vorba de septicemie. Cred că asta înseamnă otrăvirea sângelui. Copilul e bine, dar mama se află în stare critică. Este la spitalul baptist din oraş."

„Am să mă opresc pe la ea înainte de a veni acasă."

Shelby Wright, băiatul de 40 de ani al lui George, a dus valiza lui Bill la maşină şi i-a zis:

„Frate Branham, ştiu că ai încercat s-o încurajezi pe mama, dar ce crezi despre tata, va muri?"

„Da, Shelby, cred că va muri. El are 72 de ani, iar Dumnezeu a spus că cei mai tari vor merge până la 70 de ani. (Psalmul 90.10). Eu L-am rugat pe Dumnezeu să-l cruţe, dar El nu mi-a spus nici un cuvânt. George este creştin, ceea ce înseamnă că este pregătit de plecare. Cred că Dumnezeu îl va duce Acasă."

„O, cred că e gata de plecare, dar ştii la ce mă gândesc? Timp de mulţi ani, tata a mărturisit la toată lumea din Milltown că Dumnezeu este Vindecătorul. Acum unii dintre ei îşi bat joc de el şi zic că Dumnezeul acela Vindecător ar trebui să-i dizolve cheagurile de sânge şi să-l facă bine. Cel mai tare râde predicatorul de la „Biserica lui Hristos."

În după-amiaza aceea, Bill s-a oprit la spitalul baptist. Doamna Beker stătea în faţa salonului fiicei ei şi purta o discuţie aprinsă cu o altă femeie şi cu un preot catolic. Cealaltă femeie i-a zis doamnei Beker:

„Dar este nora mea şi nu vreau să meargă în iad, de aceea vreau să fie unsă de preotul meu înainte să moară."

„Un moment" a intervenit Bill, ar trebui să mă lăsaţi întâi pe mine, deoarece am venit să ung femeia pentru viaţă."

Aceasta a pus-o în încurcătură pe soacră, iar Bill i-a sugerat:

„De ce nu îl lăsaţi pe soţ să decidă?"

Soţul, un bărbat foarte tânăr l-a preferat imediat pe Bill şi l-a rugat să-i ungă soţia pentru viaţă. Soacra s-a dat la o parte mormăind ceva şi l-a lăsat pe Bill să treacă.

Tânăra mamă era în comă, iar sufletul ei era agăţat între viaţă şi moarte. Bill a îngenuncheat lângă patul ei şi a stat zece minute în rugăciune, cerându-I lui Isus Hristos să

se îndure să cruţe viaţa femeii. Apoi s-a ridicat, şi-a şters o lacrimă din colţul ochiului şi şi-a luat pălăria şi paltonul. Dar înainte să plece, a apărut Stâlpul de Foc deasupra patului tinerei femei şi instantaneu a primit o vedenie.

Bill a văzut-o pe aceeaşi tânără mamă stând în bucătăria ei şi mestecând într-o oală cu supă. Femeia a privit în jos spre băieţelul ei, care fusese vindecat, şi-a dus degetul la buze şi a şoptit încet: „Şsttt! Doarme bebe!" şi vedenia a dispărut.

Bill a ieşit în hol zâmbitor şi plin de încredere. Acolo îl aşteptau soţul, doctorul, preotul şi cele două bunici. Bill s-a îndreptat spre soţul tinerei şi i-a zis:

„Fiule, am veşti bune pentru tine. Aşa vorbeşte Domnul: Soţia ta va fi bine!" În seara aceasta va fi încă rău, dar dimineaţă va începe să se simtă bine; iar în 36 de ore va fi destul de bine să poată merge acasă. Dacă nu va fi aşa, sunt un proroc mincinos."

În timp ce doamna Beker şi ginerele ei se bucurau, preotul l-a privit ciudat pe doctor, care a dat din cap şi a plecat. Atunci mama tânărului a zis: „Fiule, n-am auzit destul din prostiile acestea? Este timpul ca preotul s-o ungă pentru moarte."

Dar tânărul soţ nu i-a permis preotului să intre în salon, şi i-a zis mamei sale:

„Îţi mai aminteşti când primul meu băiat s-a născut cu picioarele strâmbe? L-am dus acasă la fratele Branham ca să se roage pentru el. Atunci fratele Branham a avut o vedenie şi mi-a spus că în 24 de ore picioarele copilului se vor îndrepta, iar în dimineaţa următoare când am alergat la leagănul lui, era întocmai cum mi se spusese. Dacă el a spus: „Aşa vorbeşte Domnul: în 36 de ore soţia ta va fi bine!" vă spun „la revedere" pentru că mă duc acasă să pregătesc ceva pentru ea."

Când Bill a ieşit din spitalul baptist, pe scări îl aştepta Charlie McDowell, să-l ducă la Frankfurt, Kentucky să se roage pentru mama lui. Doctorii o operaseră pe femeia de 61 de ani, dar trupul ei era plin de cancer, aşa că nici nu s-au mai ostenit s-o coase la loc, ci i-au pus doar nişte capse pe incizie gândindu-se că va muri în câteva ore.

Era noaptea târziu când cei doi bărbaţi au ajuns la Frankfurt. La spital, Bill şi-a pus mâinile peste doamna McDowell şi a cerut vindecarea ei în Numele lui Isus Hristos, apoi a plecat ajungând acasă pe la 5.00 dimineaţa. Câţiva străini dormeau pe treptele casei lui, aşteptându-l să vină acasă. Neavând de ales, Bill s-a rugat pentru toţi după care s-a prăbuşit epuizat pe pat.

Câteva ore mai târziu, a fost trezit de lumina puternică a soarelui. Era ora 9.00; luni 28 decembrie 1953. Bill şi-a luat halatul peste pijama şi a pornit pe hol spre dormitor. Când a trecut pe lângă uşa de la sufragerie, a fost surprins să vadă acolo o femeie tânără atrăgătoare.

„Bună dimineaţa, doamnă", i-a zis el. „Ce faci aici?"

Femeia nu a răspuns nimic, ci şi-a întors capul şi a vorbit cu cineva din bucătărie. Bill s-a uitat să vadă cine era, dar atunci şi-a dat seama că este o vedenie deoarece bucătăria pe care o vedea nu era bucătăria lui. Acolo era doamna McDowell, care stătea rezemată de dulapul de la bucătărie şi vorbea la telefon. Privind-o, Bill s-a gândit:

„Aceasta este femeia pentru care m-am rugat aseară."

Chiar atunci a auzit un zgomot neobişnuit în spatele lui. Uimit, s-a întors să vadă ce era. A văzut o salcie plângătoare, ale cărei ramuri i se păreau cunoscute. Da, era salcia de lângă casa lui George Wright. Apoi l-a auzit pe Îngerul Domnului zicând ceva de „morminte", dar nu a înţeles tot, aşa că L-a rugat pe Dumnezeu să repete vedenia. Deodată s-a văzut la amvonul bisericii din Jeffersonville. George Wright a intrat pe uşa principală, a venit la Bill şi i-a strâns mâna, iar Îngerul a zis: „Aşa vorbeşte Domnul: George Wright va săpa mormintele celor care râd de el!" Atunci Bill a înţeles că George va fi vindecat.

După dejun, Bill l-a sunat pe Charlie McDowell să-i spună că mama lui va ieşi din spital şi va fi bine. Apoi l-a sunat pe Wright. A răspuns Shelby:

„Frate Branham, tata a paralizat în dimineaţa aceasta."

„N-are importanţă! Va fi bine. Du-te şi spune-i tatălui tău că am pe Aşa vorbeşte Domnul pentru el. El va săpa mormintele celor care râd de el!”

„Frate Branham, ştii că tata lucrează uneori ca gropar la cimitir?”

„Nu, Shelby n-am ştiut aceasta.” Dar acum ştia că vedenia avea mai mult sens.

Detaliu după detaliu, vedeniile deveneau realitate.

Doamna McDowell s-a simţit bine imediat după rugăciune. Doctorii au examinat-o din nou şi au rămas şocaţi că nu au mai găsit nici urmă de cancer. Cazul ei a străbătut întregul spital. La o săptămână după ce s-a făcut rugăciunea pentru ea, femeia s-a dus acasă şi şi-a reluat viaţa normală. În fiecare zi purta discuţii lungi la telefon cu fiica ei, exact cum văzuse Bill în vedenie.

La două zile după ce Bill i-a spus lui George Wright „Aşa vorbeşte Domnul”, cheagurile de sânge din genunchii lui s-au dizolvat fără probleme şi s-a recuperat rapid. Într-o duminică dimineaţă, el a deschis uşa tabernacolului Branham, a înaintat pe interval până în faţă şi a dat mâna cu Bill, exact cum văzuse în vedenie. În ce îi priveşte pe cei care l-au batjocorit în perioada cât a fost bolnav, pentru că a mărturisit că Isus Hristos este Vindecătorul, în decurs de un an el i-a văzut pe cinci dintre ei îngropaţi, inclusiv pe predicatorul „Bisericii lui Hristos.” George Wright a trăit sănătos până la 90 de ani.

În ce o priveşte pe tânăra mamă care fusese pe moarte din cauza septicemiei, a doua zi sângele ei s-a curăţit de toxine, iar a treia zi şi-a luat copilaşul acasă. Doamna Beker cânta de bucurie. În lucrarea ei misionară, femeia a mărturisit plină de râvnă cum a vindecat-o Isus Hristos pe fiica ei. Curând organizaţia creştină şi-a retras sprijinul financiar pe care i-l acorda, motivând că „Noi nu avem nimic împotriva lui William Branham, dar nici nu vrem ca programul nostru să fie implicat în controversa privitoare la vindecarea divină.”

Când a auzit aceasta, Bill a zis: „Atunci ei sunt în afara programului lui Dumnezeu, pentru că semnele şi minunile vor însoţi întotdeauna programul Lui. Câtă vreme va

fi lumea, va fi şi un Dumnezeu supranatural care să controleze lucrurile şi El va avea întotdeauna pe cineva care să-şi pună mâinile. În seara aceasta El are o Biserică răspândită pretutindeni în lume şi o mulţime de lucruri trebuie îndreptate. Eu nu le pot îndrepta, şi nici un alt om nu poate face aceasta, deoarece este treaba lui Dumnezeu. El va purta de grijă. Indiferent câte programe omeneşti se vor ridica, toate vor cădea şi Dumnezeu îşi va institui programul Lui. Din câte ştiu, programul Lui este ca poporul să fie botezat în Isus Hristos şi să fie călăuzit prin Duhul Sfânt, eliberat de osândire.

Capitolul 65

Chemat înapoi din Egipt – 1954

William Branham şi-a planificat să meargă din nou peste ocean pe 23 februarie 1954, dar pe întâi ianuarie managerii lui nu ştiau care va fi itinerarul sigur. Campaniile din Israel şi India păreau sigure, însă Africa de Sud era incertă. Unii dintre membrii Comitetului Naţional şovăiau încă, dar în ianuarie s-a întâmplat ceva care l-a făcut pe Bill să-şi schimbe planurile.

Într-o zi, acasă la Bill a sosit un grup de oameni care doreau rugăciune. El i-a condus în sufragerie, apoi s-a dus să aducă ceva, dar când s-a întors a văzut un alt bărbat care stătea la uşă. La început a crezut că era cineva din grup şi a ieşit mai târziu din maşină, dar curând ceva i-a atras atenţia cu privire la acel bărbat: felul cum era îmbrăcat. Arăta ca indienii din est, pe care Bill îi întâlnise în Durban, Africa de Sud. Părul lui negru era în mare contrast cu turbanul alb pe care-l purta pe cap.

Omul stătea la uşă cu capul plecat. Bill s-a dus la el şi l-a salutat:

„Bună ziua, domnule.”

Atunci bărbatul şi-a ridicat capul şi a zis:

„Frate Branham nu merge peste ocean până în septembrie.”

Aceste cuvinte au fost total neaşteptate pentru Bill, care n-a ştiut ce să-i răspundă.

„Nu vrei să intri?” l-a întrebat el arătând spre sufragerie. Dar când s-a întors spre bărbat, acesta dispăruse. Pur şi simplu nu mai era. Bill a rămas la uşă uluit.

Curând au sosit şi alte maşini şi era deja târziu, după miezul nopţii când a terminat rugăciunea pentru ziua aceea. S-a pus în pat în jurul orei 1.00, dar câteva ore mai târziu s-a trezit dintr-un vis în care i se spunea că nu trebuie să meargă în India decât în luna septembrie. A trezit-o pe Meda şi i-a spus visul, după care s-a culcat din nou, dar a avut exact acelaşi vis.

A doua zi dimineaţa, l-a sunat pe unul din manageri şi i-a spus să anuleze campaniile până în septembrie, conform vedeniei şi viselor. Atunci managerii i-au direcţionat adunările spre America de Nord. În primele trei luni ale anului 1954, Bill a ţinut adunări în Wood River, Illinois; Hot Springe, Arkansas şi Sheveport, Louisiana. A urmat o campanie de opt zile în Phoenix, Arizona, după care a plecat în Carlsbad, New Mexico, şi apoi s-a întors la Columbus, Ohio, unde a ţinut o adunare mare la Coliseum (o adunare în care au cooperat 400 de predicatori şi adunările lor). La sfârşitul lui martie s-a întors acasă să ţină adunări în Louisville, Kentucky şi Jeffersonville, Indiana.

În aprilie Bill şi-a luat liber, dar aceasta nu îi garanta că se va şi odihni, deoarece bolnavii îl căutau la toate orele din zi. Într-o sâmbătă aglomerată, după ce vizitatorii s-au mai împuţinat, Bill i-a zis lui Meda:

„Dacă mai vine cineva, spune-le să meargă dimineaţă la biserică deoarece mă voi ruga pentru ei acolo. Sunt atât de obosit că nu mă mai pot concentra.”

După plecarea ultimului vizitator, Bill a luat-o pe Meda şi au plecat la plimbare cu maşina. Nu avea nici o destinaţie precisă, ci voia doar să plece de acasă să se relaxeze puţin. S-au îndreptat spre sud de New Albany, pe o autostradă care mergea în jurul şi pe deasupra dealurilor, oferind o privelişte plăcută a ţinuturilor înconjurătoare,

pretutindeni întinzându-se lanuri de porumb şi pâlcuri de copaci. La un moment dat au ajuns într-un loc unde drumul făcea o curbă pe lângă marginea unei stânci.

Când a făcut curba, Bill L-a văzut înaintea sa pe Îngerul Domnului, care era ca o ceaţă albă. Parbrizul s-a făcut deodată alb şi vreo trei sau patru mile a condus maşina ca orb, privind ceva ce se petrecea de fapt la vreo 8.000 de mile depărtare. Meda a continuat să vorbească cu el în timp ce privea peisajul frumos din spatele stâncilor. După vreo cinci minute a privit spre soţul ei deoarece nu înţelegea de ce nu-i răspunde, iar privirea lui dusă a făcut-o să înţeleagă că era pierdut într-o vedenie.

„Bill…" a şoptit ea.

Întorcându-se la realitate, Bill a oprit maşina pe marginea drumului şi i-a spus:

„Scumpo, chiar acum trebuie să mă rog pentru fratele Bosworth. L-am văzut cum a coborât dintr-un tren în Africa de Sud şi s-a prăbuşit. Apoi unii l-au ridicat şi l-au purtat pe o targă. Acum el este grav bolnav la spital şi trebuie să mă rog imediat pentru el."

După ce a spus aceasta, Bill a mers puţin mai departe printre copaci, apoi a îngenuncheat şi s-a rugat.

După adunarea din seara următoare a sunat unul din cele patru telefoane aflate în casă. Bill a ridicat receptorul şi a răspuns, iar un operator de la Western Union, Louisville, i-a zis:

„Domnule Branham ai primit o telegramă din Durban, Africa de Sud. Este de la dr. Yeagen care vă transmite: „Roagă-te imediat pentru reverend Bosworth căci s-a prăbuşit imediat ce a coborât din tren. Acum este la spital şi toţi cred că va muri."

Puţin timp după aceea, Bill a fost sunat din Durban şi a fost înştiinţat că Fred Bosworth nu numai că fusese vindecat, dar îşi continua slujba.

El a călătorit timp de trei luni prin Africa de Sud, încercând să aranjeze mai multe campanii pentru Branham, dar totul era ca şi cum ai încerca să faci o zgârietură pe un diamant. Mulţi dintre creştini doreau ca William Branham să se întoarcă să ţină campanii în Africa de Sud, dar liderii

religioşi nu erau de acord. Ultimul cuvânt în această problemă îl avea Comitetul naţional din Africa de Sud. Pentru un veteran în câmpul misiunii, cum era Bosworth, totul suna ca o scuză menită să ascundă invidia acelor predicatori. După săptămâni de dezbateri, Comitetul Naţional a respins cererea pentru viză făcută de Branham, slujba lui fiind împiedecată încă o dată de politica bisericilor, dar din nefericire nu şi pentru ultima dată.

În septembrie 1954, William Branham şi-a început cea de-a treia călătorie peste ocean, mergând de la New York la Lisabona, Portugalia, unde era aşteptat de baronul Von Blomberg, un aristocrat german foarte educat care călătorise mult (vorbea şapte limbi). Von Blomberg l-a întâlnit pentru prima dată pe Bill în 1950, în Finlanda, şi a fost impresionat de puterea supranaturală a lui Isus Hristos, atât de vizibilă în slujba lui. Baronul avea relaţii peste tot în lume, inclusiv printre monarhi şi lideri politici, aşa că s-a oferit să stabilească itinerarul campaniei. După Portugalia, Bill avea programat să viziteze Italia, Egiptul şi Israelul, de unde urma să zboare spre Arabia şi în final în India.

La Lisabona, von Blomberg i-a aranjat lui Bill să cineze cu preşedintele şi cu membrii cabinetului său. Totuşi, baronul von Blomberg nu a reuşit să aranjeze o campanie în Portugalia deoarece biserica romano catolică se folosea de paravanul politic pentru a evita adunarea împreună a maselor mari de oameni. Din pricina aceasta, Bill a trebuit să stabilească două adunări la biserica penticostală situată la marginea oraşului. Cele două adunări au strălucit de miracole care au dat tonul pentru acest tur.

După ce au părăsit Portugalia, Bill şi baronul von Blomberg au zburat spre Italia. Cât timp a stat la Roma, Bill a vizitat grota subterană în care a fost întemniţat apostolul Pavel pentru credinţa sa. Când a pătruns în celula rece şi întunecoasă, inima lui Bill s-a umplut de iubire pentru Pavel, bravul misionar care a adus Evanghelia la neamuri. Respins de lume şi neînţeles de mulţi dintre creştinii din timpul său, el nu s-a dat în lături şi şi-a îndeplinit cu credincioşie însărcinarea. Pavel ştia că purta cea mai preţioasă comoară din lume: vestea bună că Isus Hristos a înviat din morţi să

dea viaţă veşnică tuturor celor ce cred în El, atât evrei cât şi neamuri. Şi prin faptul că Pavel a stat ferm pe chemarea Lui, toţi creştinii au avut de câştigat de-a lungul veacurilor. Acest lucru a fost un exemplu şi pentru Bill şi slujba lui.

În a doua zi la Roma, Bill a fost programat să se întâlnească cu papa la ora 3.00 după-amiaza. Baronul von Blomberg i-a explicat cum trebuie să se poarte la această întâlnire: el trebuia să îngenuncheze pe un genunchi, iar papa urma să-i întindă mâna. Atunci Bill trebuia să sărute inelul papal şi să i se adreseze cu „sfinţia voastră" sau „sfinte părinte".

Când a auzit aceasta, Bill a dat din cap şi a zis:

„Exclus! Anulează întâlnirea! Pot să mă adresez unui om cu „reverend", „doctor" sau ce titlu mai are, dar nu pot să-i spun „sfinte părinte". Isus a spus clar să nu numim pe nimeni părinte afară de Dumnezeu (Matei 23.9), iar când este vorba de închinare, este un singur Om înaintea căruia mă voi închina, şi acesta este Isus Hristos."

Şi în loc să-l viziteze pe papa, Bill a făcut turul Vaticanului (reşedinţa papei), care este un stat independent situat în inima Romei. Deşi are doar 0,15 mile pătrate, este sediul central al Bisericii Romano-Catolice, care îşi întinde influenţa asupra tuturor ţărilor de pe pământ.

Bill a rămas uimit de bogăţia şi splendoarea bazilicii Sfântu Petru, de grădinile Vaticanului şi palatul sfântului oficiu. Bogăţiile din aceste clădiri erau de neînchipuit. Vizitând muzeul Vaticanului, a văzut o magnifică „triplă coroană" reprezentând autoritatea papei asupra cerului, iadului şi purgatoriului. Pe o inscripţie latină era scris: „VICARIUS FILII DEI", ceea ce înseamnă „LOCŢIITOTUL FIULUI lui DUMNEZEU", sau „Înlocuitorul Fiului lui Dumnezeu."

Ce contrast între bogăţiile din Vatican şi celula temniţei aflate nu departe de acolo, şi în care apostolul Pavel şi-a petrecut ultimele ceasuri din viaţă. Era o lecţie mare, care arăta că bogăţia nu înseamnă Adevăr, că Evanghelia nu sclipeşte, ci străluceşte.

Într-un parc, nu departe de cetatea Vatican, un evanghelist creştin ţinea o adunare de trezire într-un cort mare, iar Bill a vrut să vadă ce se petrecea acolo.

Imediat ce s-a prezentat, evanghelistul local s-a dat la o parte şi a lăsat serviciul în mâna cunoscutului evanghelist american. Şi acolo, în umbra Vaticanului, Bill a predicat Cuvântul lui Dumnezeu şi s-a rugat pentru bolnavi, iar Domnul a răspuns cu minuni.

De la Roma, Bill a zburat la Cairo, Egipt, unde a stat o zi, vizitând Sfinxul şi piramidele. A văzut personal că într-adevăr marea piramidă nu are piatra din vârf. Pentru el acest lucru era un simbol, deoarece Biblia vorbeşte despre Isus Hristos Piatra din capul unghiului, sau cum spune versiunea King James, „Piatra din capul vârfului." Există o singură construcţie în care piatra şi vârful au aceeaşi formă, iar aceea este piramida. Bill credea că odată, în trecutul istoric, Dumnezeu a îngăduit să fie ridicată această structură masivă, care să fie o mărturie pentru măreţul Său plan şi că în curând acea piatră din vârf Îl va aşeza pentru vecie în locul care i se cuvine.

În seara aceea, Bill a cinat cu regele Egiptului, iar a doua zi, era pe aeroportul internaţional din Cairo şi aştepta să se îmbarce în avionul care avea să-l ducă în Israel. Simţea o emoţie profundă. Curând avea să fie în Israel, ţara profeţilor Bibliei, locul de naştere al lui Isus, casa evreilor orbiţi. Era stabilită o adunare chiar în după-amiaza aceea în Israel. Deşi mulţi dintre evrei considerau că creştinismul este un fals, din pricina naturii neobişnuite a slujbei lui Bill, Levi Petrus aştepta în jur de 5.000 de participanţi evrei. În Ierusalim s-au pus o mulţime de afişe care sugerau o legătură între darul deosebirii şi semnul lui Mesia.

Bill se gândea că este o împrejurare perfectă pentru slujba lui, deoarece evreii serioşi îi respectau pe profeţii lor. În legile mozaice erau două caracteristici ale unui profet adevărat: mai întâi de toate, profetul trebuia să aibă vedenii; apoi, tot ce spunea trebuia să se împlinească 100%. Bill îşi imagina deja cum avea să cheme un rând de rugăciune şi cum avea să lucreze deosebirea. Sigur, oamenii aceia vor recunoaşte semul lui Mesia al lor. Îşi imagina cum

audienţa va primi botezul cu Duhul Sfânt la fel ca cei 120 de ucenici în ziua de Rusalii. (Fapte 2). Dacă se va întâmpla acest lucru, înseamnă că timpul neamurilor a ajuns la sfârşit, deoarece Isus a spus: *„Ierusalimul va fi călcat în picioare de neamuri până se vor împlini vremurile neamurilor.."* (Luca 21.24). Imediat ce Israelul va accepta Evanghelia lui Isus Hristos, Mireasa dintre neamuri va fi luată de Mirele ei, în timp ce restul lumii va fi cuprinsă de necaz. Înainte de marea bătălie, evreii vor avea trei ani şi jumătate să predice Evanghelia lui Hristos După cum spune Apocalipsa, când se va aşterne praful pe câmpul de luptă de la Armaghedon, soarele va răsări peste un mileniu de pace şi desăvârşire. (Apocalipsa 16.16; 20.1-3). Bill îşi stăpânea foarte greu emoţia la gândul că în după-amiaza aceea avea să ţină cea mai importantă predică din viaţa lui.

Avionul care urma să-l ducă în Israel aterizase deja, dar mai erau încă 30 de minute până la îmbarcare, aşa că Bill a ieşit să viziteze un magazin de suveniruri. A văzut un elefant mic făcut din abanos şi cu colţii din fildeş adevărat. S-a gândit să-l cumpere pentru dr. Adair. Atunci a auzit cum cineva a zis:

„Nu te duce!"

A privit în jur, dar nimeni din jur nu-i dădea atenţie. „Poate mi-am imaginat…" s-a gândit în timp ce mergea spre casa de marcat. Dar atunci a auzit din nou cum vocea îi spunea foarte clar: „Nu te duce! Nu este încă timpul."

Glasul Îngerului era inconfundabil, dar era greu de crezut ceea ce auzea. Adunările erau stabilite; avionul era la sol. Ce însemna aceasta? Părăsind terminalul aglomerat, s-a dus în spatele unui hangar, ca să fie singur, şi s-a rugat: „Tată ceresc, peste câteva ore voi fi în Palestina şi voi sta în faţa copiilor Tăi orbiţi. Acolo îi voi provoca pe evrei să creadă semnul lui Mesia al lor, iar când vor recunoaşte că Tu eşti Cel ce faci deosebirea, sunt sigur că vor primi Duhul Sfânt. Nu vrei aceasta?"

Îngerul Domnului a apărut suspendat în aer ca o pată luminoasă, ca o ceaţă. Bill s-a lipit de hangar, iar Duhul Sfânt i-a zis:

„Să nu te duci în Palestina pentru că nu e locul tău! Nu este timpul tău! Potirul nelegiuirii neamurilor încă nu a dat peste şi mai trebuie făcute multe lucruri!”

După ce a spus aceste cuvinte, pata luminoasă a dispărut lăsându-l pe Bill uluit. Ce trebuia să facă? Nu era uşor să anuleze pur şi simplu campania din Israel. Acest lucru putea provoca sentimente amare celor care se străduiseră din greu să-l ducă în Palestina, dar nu putea uita lecţia dureroasă primită în Africa de Sud. Astfel, s-a hotărât să facă ce a spus Duhul Sfânt indiferent de consecinţe.

Imediat ce s-a întors la terminal, a schimbat biletul cu destinaţia Ierusalim, cu un bilet cu destinaţia Atena, Grecia. Acest lucru i-a lăsat pe baronului Von Blombery neplăcuta sarcină de a zbura la Ierusalim pentru a anula adunările. Aveau să se reîntâlnească în Arabia Saudită unde Bill era programat să ia masa cu regele ţării.

În Grecia, Bill a vizitat ruinele templului lui Ares, zeul tunetului şi al războiului (cunoscut la romani ca zeul Marte), locul unde apostolul Pavel a predicat Evanghelia vechilor atenieni. (Fapte 17.22).

În seara aceea, Bill s-a retras în camera sa de hotel şi a studiat Biblia pentru a înţelege însemnătatea cuvintelor spuse de Domnul în Egipt. Până atunci crezuse că a înţeles bine care este slujba lui, dar se pare că îi scăpase ceva. Dar ce anume?

Duhul Sfânt îi zisese: „Nu te duce în Palestina pentru că nu e locul tău!”

Înseamnă că intenţia lui de a arăta Israelului modern semnul lui Mesia al lor fusese greşită. Era clar că greşise. În 1933 Domnul îi spusese: „Cum a fost trimis Ioan Botezătorul ca premergător al primei veniri a lui Isus Hristos, eşti trimis tu cu un mesaj înaintea celei de-a doua veniri a Lui.”

Ioan L-a prezentat pe Isus evreilor. Apoi Isus a adeverit lucrul acesta arătându-le semnul lui Mesia: prin faptul că cunoştea trecutul şi viitorul oamenilor pe care nu-i mai întâlnise niciodată şi le descoperea tainele inimilor (Matei 12.25; 21.1-7; Marcu 14.12-16; Luca 2.34-35; 6.8; Ioan 1.5; 2.24-25; 5.19; 10.37; Evrei 13.8).

În ultimii cinci ani, William Branham demonstrase semnul lui Mesia în toate adunările lui. Când venea ungerea şi apoi vedeniile, el putea spune trecutul, viitorul şi tainele inimilor oamenilor, iar ceea ce spunea era întotdeauna perfect, deoarece nu el făcea aceasta ci Isus Hristos era Cel care îi dădea fiecare vedenie şi făcea fiecare minune. Bill era ca un microfon conectat la un amplificator. Microfonul este tăcut cât timp nu vorbeşte nimeni prin el. Astfel, Dumnezeu vorbea şi Duhul Sfânt amplifica acest dar al deosebirii, iar creştinii puteau să-l audă peste tot în lume. Faptul că Domnul îi spusese că slujba lui este paralelă cu slujba lui Ioan Botezătorul, îl făcuse pe Bill să creadă că nu este nici o problemă dacă merge în Israel să le arate evreilor semnul lui Mesia.

Acum, el putea să vadă că trecuse cu vederea un lucru simplu: Biblia nu vorbea de două veniri ale lui Isus Hristos, ci de trei.

Prima venire a avut loc cu 2000 de ani în urmă. În jurul anului 30 d.Hr., Ioan Botezătorul L-a prezentat evreilor pe Isus ca Mesia, Mântuitorul lor. Când evreii L-au respins pe Isus şi L-au crucificat, neamurile au primit şansa de a fi salvate. (Romani 14.11; 15,25,30).

Isus a promis că va veni din nou, dar de data aceasta pentru biserica dintre neamuri, când Se va descoperi şi îşi va răpi Mireasa dintre neamuri. (1 Corinteni 15.51-54; 1 Tesaloniceni 4.15-17). Biblia spune că a doua oară Isus va veni ca un hoţ noaptea. (Matei 24.42-44; 1 Tesaloniceni 5.2; 2 Petru 3.9-10). De această venire nu va şti nimeni decât Mireasa Lui.

Apoi Isus se va întoarce încă o dată, dar la evrei. A treia Sa venire va surprinde lumea şi orice ochi Îl va vedea, chiar şi cei ce L-au străpuns (Apocalipsa 1.7). De data aceasta evreii Îl vor primi pe Isus ca Mesia al lor.

Dar dacă nu era chemat el să Îl prezinte pe Mesia lui Israel, cine urma să facă aceasta? Pentru a afla aceasta, Bill a început să cerceteze Scripturile. Cheia părea să fie textul din Luca 1.17, unde scrie că duhul lui Ilie va veni peste Ioan Botezătorul. Duhul lui Ilie era de fapt Duhul lui Dumnezeu manifestat prin prorocul Ilie. Dumnezeu avea nevoie de Ioan

pentru a îndeplini dificila Sa însărcinare, iar pentru aceasta a pus peste el duhul lui Ilie.

Bill s-a dus înapoi la 1 Împăraţi 17 şi a citit povestea despre ultima zi pe care a petrecut-o Ilie pe pământ. Dumnezeu S-a arătat şi l-a luat pe Ilie într-un car de foc, în timp ce Elisei, ucenicul lui, privea. În momentul acela o dublă măsură din duhul lui Ilie a venit peste Elisei care imediat a ridicat mantaua lui Ilie, a lovit cu ea Iordanul şi a zis: *„Unde este Dumnezeul lui Ilie?"* Râul s-a despărţit imediat şi Elisei a trecut cu piciorul pe partea cealaltă. Acolo Dumnezeu a arătat oamenilor că duhul care l-a inspirat pe Ilie putea fi trimis peste un alt proroc.

Elisei a făcut de două ori mai multe minuni decât Ilie, dovedind că într-adevăr avea o dublă măsură din duhul lui Ilie. Elisei putea să aibă chiar şi deosebirea prin vedenii, lucru pe care l-a demonstrat când i-a spus împăratului lui Israel ce spunea împăratul Siriei în dormitorul lui. (2 Împăraţi 6.12).

Întorcând pagina la Maleahi 4, ultimul capitol din Vechiul Testament, Bill a citit:

„Iată, vă voi trimite pe prorocul Ilie înainte de a veni ziua Domnului, ziua aceea mare şi înfricoşată." Mulţi învăţători ai Bibliei învăţau că Maleahi 4.5 se referă la Ioan Botezătorul, deoarece îngerul Gavril a spus că Ioan va avea duhul lui Ilie, iar Isus a spus chiar că Ioan era Ilie. (Matei 17.12-13; Luca 1.17). Dar aceşti învăţători au încurcat toate lucrurile pentru că este greşit să afirmi că Maleahi 4.5 se referă numai la Ioan Botezătorul. Ioan a spus clar că el nu era Ilie (Ioan 1.21), ci s-a identificat cu Isaia 40.3: *„Glasul celui ce strigă în pustie: pregătiţi calea Domnului.."* (Matei 3.3; Marcu 1.3; Ioan 1.23). Isus l-a identificat pe Ioan cu Maleahi 3.1: *„Iată, voi trimite pe solul Meu; el va pregăti calea înaintea mea…"*(Matei 11.7-14; Marcu 1.1-2; Luca 7.24—28).

Şi atunci la cine a făcut referire Maleahi când a prorocit: *„Iată, voi trimite pe prorocul Ilie înainte să vină ziua aceea mare şi înfricoşată…"*?Acesta este un text care are mai multe sensuri, ca textul din Osea 11.1 care spune: *„Când era tânăr Israel, îl iubeam şi am chemat pe fiul Meu din Egipt."*

Osea se referea la timpul când Dumnezeu l-a trimis pe Moise în Egipt ca să salveze copiii lui Israel din sclavie, dar Matei spune că Osea 11.1 este şi o prorocie care s-a împlinit prin Iosif şi Maria, care au fugit în Egipt ca să scape de împăratul Irod, apoi când a murit Irod, au scos copilul din Egipt şi L-au dus înapoi în Israel. (Matei 2.12-15).

Maleahi 4.5 trebuie să aibă tot un sens dublu, vorbind mai mult decât despre o venire a lui Ilie. În Matei 17 ucenicii L-au întrebat pe Isus: *„De ce zic cărturarii că întâi trebuie să vină Ilie?"* Şi Isus le-a răspuns că *„este adevărat că trebuie să vină Ilie şi să aşeze din nou toate lucrurile. Dar vă spun că Ilie a şi venit şi ei nu l-au cunoscut şi au făcut cu el ce au vrut.*

Tot aşa are să sufere şi Fiul omului din partea lor.

Ucenicii au înţeles atunci că le vorbea despre Ioan Botezătorul."

Când a spus Isus aceasta, Ioan Botezătorul era deja mort. Deci, când Isus a spus că este adevărat că trebuie să vină întâi Ilie, vorbea despre un eveniment viitor.

Din moment ce sunt trei veniri ale lui Hristos şi prima Lui venire a fost precedată de un proroc – mesager care poseda duhul lui Ilie -, este logic ca şi cea de-a doua venire a lui Hristos să fie precedată de un proroc care posedă duhul lui Ilie.

În total ar fi cinci veniri ale duhului lui Ilie:

- prima dată în Ilie;
- a doua oară în Elisei;
- a treia oară în Ioan Botezătorul;
- a patra oară într-un proroc-mesager pentru neamuri, la sfârşitul epocii neamurilor;
- a cincia oară într-un proroc la Israelul modern.

De ce era duhul lui Ilie atât de special încât Dumnezeu a hotărât să-l folosească în mod repetat în marele Său plan? Când Bill a comparat vieţile lui Ilie şi a lui Ioan Botezătorul, a descoperit multe asemănări remarcabile. Amândoi erau bărbaţi duri, care iubeau sălbăticia şi ştiau cum să treacă peste vremurile grele. Amândoi aveau curaj să vorbească împotriva corupţiei spirituale din jurul lor. Ilie l-a privit pe Ahab în faţă şi i-a zis: *„Tu şi casa tatălui tău aţi*

nenorocit pe Israel fiindcă aţi părăsit poruncile Domnului şi te-ai dus după Baali!" (1 Împăraţi 18.18-19).

Ioan a stat în faţa fariseilor şi saducheilor şi le-a zis: *„Pui de năpârci! Cine v-a învăţat să fugiţi de mânia viitoare? Faceţi roade vrednice de pocăinţa voastră."* (Matei 3.7-10).

Nici Ilie şi nici Ioan n-au fost tentaţi de bani, putere, faimă sau femei. Amândoi au luat poziţie împotriva imoralităţii: Ilie a condamnat idolatria împărătesei Israelului, iar Ioan l-a mustrat pe împăratul Irod pentru că trăia în adulter cu nevasta fratelui său. (Matei 14.3-4).

Atât Ilie cât şi Ioan Botezătorul au avut slăbiciunile lor. După biruinţa de pe muntele Carmel, Ilie a fugit de mânia Izabelei şi s-a ascuns în pustie. În perioada aceea a suferit o depresie atât de puternică încât l-a rugat pe Dumnezeu să-l omoare. (1 Împăra1i 19.1-4).

Şi Ioan a trecut prin perioade întunecate. Când a fost în temniţă a ajuns atât de disperat încât i-a trimis lui Isus un mesaj în care l-a întrebat:

„Tu eşti Cel care trebuie să vină sau să aşteptăm pe altul?" (Matei 11.3; Luca 7.19).

Observând greşelile lor, Bill a prins curaj. Ele îi arătau că tot ce au realizat Ilie, Elisei şi Ioan Botezătorul a fost rezultatul lucrării lui Dumnezeu prin ei. Ei nu s-au bazat pe propriile puteri. Aceasta l-a făcut să-şi amintească ce îi spusese Domnul lui Pavel: *„…Harul Meu îţi este de-ajuns. Căci puterea este desăvârşită în slăbiciune."* (2 Corinteni 12.9-10).

Deşi Ilie şi Ioan au fost proroci, cei mai mulţi dintre liderii religioşi ai timpului lor i-au respins. Fără îndoială erau geloşi pe Ilie şi Ioan deoarece nici unul dintre ei nu veniseră prin canalele religioase stabilite. Nici Ilie, nici Elisei şi nici Ioan nu erau conectaţi la vreo organizaţie. Aceasta le-a dat libertatea să predice mesajul lor fără să se îngrijoreze ce va spune cineva. Toţi trei au predicat Cuvântul lui Dumnezeu fără teamă şi fără compromisuri. Acesta este duhul pe care îl dorea Dumnezeu în prorocii Săi, mai ales în aceşti trei bărbaţi hotărâţi mai dinainte să pregătească venirile lui Hristos. Numai duhul lui Ilie era destul de dur încât să reziste

la presiunea intensă a opoziţiei şi să pregătească un popor pentru Domnul.

În spatele acelui hangar de pe aeroportul egiptean, Duhul Sfânt i-a spus: „Nu este locul tău acolo! Nu este timpul tău. Paharul nelegiuirii neamurilor nu a dat încă peste. Mai sunt încă multe lucruri de făcut."

Dar pe cât este de sigur că soarele răsare ca să împrăştie întunericul, este sigur şi că se apropie timpul pentru Israel.

După ce Israelul a fost avertizat cu privire la distrugerea din timpul sfârşitului, Maleahi 4.2 spune că *„peste cei ce se tem de Numele Lui, va răsări soarele neprihănirii şi tămăduirea va fi sub aripile Lui."* În Apocalipsa 1.7 scrie că Isus Hristos va veni pe nori şi orice ochi Îl va vedea, chiar şi cei ce L-au străpuns, „cei" referindu-se la „evrei." Lucrul acesta este prorocit în Zaharia 12.9-11. Apostolul Pavel a vorbit tot despre aceasta în Romani 11.25-27.

Evreii Îl vor primi la sfârşit, iar atunci printre ei va fi un proroc cu duhul lui Ilie, care îl va prezenta pe Mesia lui Israel.

Bill simţea că al cincilea Ilie va fi unul din cei doi proroci din Apocalipsa 11.3-11, deoarece scrie că unul dintre ei va avea putere să oprească ploaia, la fel ca Ilie.

La sfârşit, când evreii Îl vor primi pe Mesia, timpul neamurilor va fi trecut, iar mânia lui Dumnezeu se va revărsa peste toţi cei care L-au respins pe Hristos. (Maleahi 4.1; Matei 24.21; Apocalipsa 2.22; 7.14). Oricât ar părea de îngrozitor, lucrul acesta se va întâmpla înainte ca Isus Hristos să poată împărăţi într-o Împărăţie plină de pace şi desăvârşită.

Bill nu ştia când se vor întâmpla aceste lucruri, dar ştia că Dumnezeu aşteaptă două lucruri:

Mai întâi aştepta ca păcatele neamurilor să atingă un anumit nivel, pentru că Duhul Sfânt a spus: *„paharul nelegiuirii neamurilor nu este încă plin."*

Isus a spus că *„Ierusalimul va fi călcat în picioare de neamuri până se vor împlini vremurile neamurilor…"* (Luca 21.24). Dumnezeu i-a spus odată ceva asemănător şi lui

Avraam, referindu-se la duşmanii lui, la amoriţi. El spunea că nu-i va judeca până când nelegiuirea lor nu va ajunge la culme. (Geneza 15.13-16).

În vremea aceea, amoriţii stăpâneau o mare parte din Canaan (Palestina). Dar chiar şi în vremea aceea, erau un popor imoral şi păcătos. Dintr-o idolatrie simplă, religia politeistă a amoriţilor a ajuns la jertfirea copiilor. Bill putea vedea cum lumea neamurile se îndrepta spre acelaşi lucru, spre sacrificarea copiilor. Nu era avortul o formă de sacrificare a copiilor? Puteau ajunge atât de decăzute guvernele lumii încât să legalizeze omorârea copiilor nenăscuţi?

Al doilea, Dumnezeu aştepta momentul să-Şi salveze poporul. Când ultimul Său fiu sau fiică, va primi botezul Duhului Sfânt, Biserica dintre neamuri va fi răpită şi dusă în slavă. Atunci uşa harului va fi închisă pentru neamuri şi se va împlini Apocalipsa 22.11: *„Cine este nedrept să fie nedrept şi mai departe; cine este întinat să se întineze şi mai departe; cine este fără prihană să trăiască şi mai departe fără prihană şi cine este sfânt să se sfinţească şi mai departe."*

Bill şi-a închis Biblia mulţumit că înţelegea mai bine poziţia Scripturii cu privire la slujba lui în ce priveşte Israelul. Înainte ştia că sunt patru veniri ale duhului lui Ilie, dar acum înţelegea că sunt cinci. Slujba lui nu avea nimic cu Israelul, chemarea lui fiind să predice Evanghelia la neamuri, ceea ce va şi face în continuare: se va ruga pentru bolnavi şi va propovădui mântuirea în Numele lui Isus, pregătind poporul pentru Domnul.

Capitolul 66

Confruntarea din India – 1954 –

Din Grecia, Bill a zburat spre Riad, capitala Arabiei Saudite, unde s-a întâlnit cu baronul von Blomberg, pentru a lua masa cu împăratul saudit. Arabia Saudită este o ţară

strict musulmană, cu legi împotriva creştinismului, ceea ce înseamnă că nu putea fi vorba de adunări. De acolo a zburat în India şi a aterizat la Bombay, unde a fost întâmpinat de zeci de misionari şi lideri creştini.

Arhiepiscopul bisericii metodiste din India i-a spus:

„Domnule Branham, sper că nu ai venit aici ca misionar, deoarece noi ştim despre Biblie mai mult decât ştiţi voi americanii. În definitiv, este o Carte din est, iar apostolul Toma a predicat Evanghelia aici cu 1900 de ani în urmă. Noi am auzit că Dumnezeu ţi-a dat un dar care face Biblia vie; aceasta este ceea ce dorim să vedem."

„Desigur", a răspuns Bill, „aş vrea să le arăt oamenilor de aici că Isus Hristos este Acelaşi ieri, azi şi în veci."

Chiar dacă i s-a spus că Bombay este supraaglomerat de săraci, Bill nu era pregătit pentru mişcarea constantă pe care o vedea pretutindeni; oamenii stătea pe jos pe marginea drumului sau se răspândeau pe străzi, astfel încât taxiul în care se afla trebuia să claxoneze tot timpul şi să meargă şerpuind. Predominau părul negru şi pielea închisă la culoare, unii dintre ei fiind chiar mai negri decât africanii. Toţi erau slabi şi nici unul nu avea pantaloni. Majoritatea femeilor erau îmbrăcate în tradiţionalul sari, în timp ce cei mai mulţi dintre bărbaţi purtau doar nişte şorţuri. Abunda varietatea.

Traducătorul lui Bill a arătat spre un grup de etnici. Erau câţiva bărbaţi cu bărbi negre, care purtau turbane şi un cuţit lung într-o parte; un călugăr bengalez, îmbrăcat într-o robă portocalie; un sufi musulman acoperit tot în alb; un tamil din sud, care mâna un porc legat cu o sfoară; un fachir care stătea cu mâinile şi picioarele încrucişate în poziţie yoga; un închinător la foc se pleca înaintea unui altar mic aşezat pe marginea drumului; un jain cu masca pe gură ca nu cumva să înghită vreo muscă deoarece credea că ar comite o crimă. Bill a mai văzut cerşetori fără casă, fachiri, călugări şi comercianţi; găini, capre şi vaci care hoinăreau libere peste tot.

Mirosul străzilor era dezgustător. Peste tot erau mormane de gunoi care putrezeau din cauza căldurii şi umidităţii şi răspândeau o putoare greu de suportat.

Localurile erau pline de gândaci, muşte, ţânţari, şobolani şi boli. Clădirile nu aveau mai mult de zece etaje, dar păreau gata să se prăbuşească în orice moment. Un misionar i-a spus lui Bill că India are cea mai mare densitate demografică de pe planetă. În unele locuri din Bombay, densitatea populaţiei ajungea la 200 de mii de oameni pe mila pătrată.

Bill a crescut în sărăcie şi a văzut multă sărăcie şi printre negrii din sudul Americii şi în Africa, dar niciodată nu văzuse o asemenea decădere ca la acei cerşetori cu cutiile lor de tablă întinse spre trecători în speranţa că vor primi măcar o rupie ca să cumpere un pound de orez care să le ajungă trei zile. Întreaga familie care nu avea unde să meargă stătea pe marginea străzii. Toţi aveau un loc pe care-l considerau al lor şi acolo dormeau, în timp ce pietonii îi ocoleau sau treceau peste ei.

Misionarii creştini i-au explicat lui Bill că India îşi câştigase independenţa faţă de Marea Britanie doar cu câţiva ani în urmă. Uriaşul suport britanic a fost retras brusc lăsând ţara în faliment şi haos. Foamea invada pântecele a milioane de indieni, iar Bill putea vedea lucrul acesta cu ochii lui, în special printre cerşetorii care îşi ţineau cutiile de tablă între două beţe albe, care odată fuseseră mâini; a văzut şi un băiat cu elefantiazis, care îşi trăgea după el piciorul gigantic care arăta ca un trunchi de copac.

După ce a fost cazat la hotelul Taj Mahal, Bill a fost dus să ia masa cu primarul din Bombay şi cu alte oficialităţi, incluzându-l şi pe primul ministru Jawahariel Nehru, un om foarte educat care vorbea engleza perfect. În timpul mesei, Nehru a privit spre oaspetele lui şi a zis:

„Domnule Branham, cred că eşti bolnav."

Bill a privit spre bolul lui cu orez şi caşul de oaie asezonat cu ulei de măsline. Avea un gust atât de rău că-i venea să vomite. Totuşi a răspuns politicos:

„Cred că este doar mâncarea… Este puţin diferită de ceea ce mănânc de obicei."

Nehru nu a fost însă convins, aşa că atunci când s-a întors la hotel, Bill l-a întâlnit pe medicul personal al primului ministru, care îl aştepta să-l examineze. Totul a părut în ordine până i-a luat tensiunea.

„Domnule Branham, te simţi foarte obosit?”

„Da, domnule, sunt. De ce? Este vreo problemă?”

„Tensiunea ta este periculos de mică. De fapt este atât de mică încât mă mir că mai trăieşti. Te sfătuiesc să te întorci cât se poate de repede în America şi să te vadă un doctor.”

„Am de ţinut două adunări aici în Bombay, apoi voi merge direct acasă”, a răspuns el.

În următoarea seară, sponsorii l-au dus la o imensă biserică episcopală să ţină prima lui adunare. Guvernul nu i-a aprobat o adunare în aer liber deoarece nu îi putea garanta siguranţa.

În ianuarie trecut, a venit în India o evanghelistă din America, doamna Dowd, şi a ţinut adunări în afara oraşului Bombay. Ea s-a prezentat ca fiind o creştină care propovăduieşte vindecarea divină, dar a pus accentul prea mult pe bani. Când a încercat să adune o colectă de la săracii din audienţă, a izbucnit o mare revoltă, în timpul căreia doamna Dowd a fost lovită cu o cărămidă şi doi oameni au fost înjunghiaţi mortal. Acest lucru i-a îngrijorat foarte mult pe oficiali, dar Bill a înţeles de ce îi spusese Domnul să-şi amâne călătoria în septembrie.

Biserica episcopală în care şi-a ţinut prima adunare putea primi câteva mii de oameni înăuntru şi de douăzeci de ori mai mulţi afară.

Au fost montate difuzoare până la câteva clădiri depărtare, astfel ca mulţimea să poată auzi serviciul. La promovarea acestor adunări au colaborat sute de păstori creştini şi misionari din Bombay şi împrejurimi. Acest lucru cuplat cu renumele mondial pe care-l avea William Branham, a atras mulţimi de oameni pe care primarul le-a estimat la 500 de mii.

În seara aceea, Bill a explicat audienţei cum Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu este acelaşi ca acum 1900 de ani. Deci, dacă a înviat din morţi şi este viu şi astăzi, ne aşteptăm să facă aceleaşi lucrări pe care le-a făcut atunci.

Când a venit timpul pentru rugăciune, nu a fost chip să se împartă numere de rugăciune într-o mulţime atât de vastă, de aceea, Bill a rugat câţiva misionari să aleagă nişte

cazuri grave şi să-i aducă în rând. Au venit în faţă unul câte unul, iar Bill le-a spus cine erau şi ce probleme aveau şi s-a rugat pentru ei. El nu le putea pronunţa numele, aşa că îl spunea pe litere şi fiecare detaliu era perfect. Dar această cunoaştere supranaturală nu a convins audienţa, deoarece oamenii erau obişnuiţi să-i vadă pe magicienii indieni făcând tot felul de lucruri inexplicabile.

Atunci a venit o mamă care şi-a adus fiul în faţa evanghelistului. Cu ajutorul traducătorului, femeia a explicat că fiul ei s-a născut surdo-mut. Mulţimea asculta. Ei auziseră cum s-a lăudat acest american cu privire la puterea Dumnezeului lui, de aceea voiau să vadă dacă Isus putea să facă într-adevăr acele lucruri.

Bill s-a rugat: „Doamne, Tu ai promis că dacă credinciosul creştin Îţi va cere ceva în Numele Fiului Tău, va primi ceea ce cere dacă e după voia Ta. Fă să se ştie că Tu eşti singurul Dumnezeu viu şi adevărat şi fie ca acest duh surdo-mut să-l părăsească pe acest copil, în Numele lui Isus Hristos."

După ce a încheiat rugăciunea, Bill a păşit în spatele băiatului şi a bătut din palme. Băiatul a tresărit şi s-a întors spre el scoţând primul sunet, care a fost amplificat de microfoane şi auzit de sutele de mii de oameni prezenţi. Audienţa fremăta entuziasmată.

Mai mult, marea mulţime de oameni prezenţi la aceste adunări a stârnit curiozitatea liderilor altor religii care au vrut să-l întâlnească pe evanghelistul american. În ziua următoare, Bill a fost dus la un templu jain, unde a fost intervievat de un grup de lideri spirituali care reprezentau mai mult de o duzină de secte indiene: hinduism, taoism, jainism, budism, confucianism, islamism, brahmani, şiiţi, etc.

Toţi aceştia se opuneau creştinismului şi fiecare din ei i-au pus lui Bill o întrebare sau i-au aruncat o critică. Un călugăr Jain i-a zis:

„Dacă America este o naţiune creştină de ce a aruncat bomba atomică peste Japonia, omorând peste 100 de mii de civili?"

Bill i-a răspuns că nu toţi americanii trăiesc după principiile lui Isus Hristos.

Un preot brahman i-a zis: „Dacă Isus a fost un om atât de sfânt, de ce a trebuit să moară?”

Bill i-a răspuns: „Isus nu a fost un om obişnuit. Dumnezeu însuşi a venit jos pe pământ în chipul lui Isus Hristos să moară pentru păcatele omului, astfel încât omul să poată trăi veşnic. Singura cerinţă pe care o are Dumnezeu este ca omul să creadă în ceea ce a făcut Isus.”

Un călugăr budist a întrebat: „Cum poate moartea lui Isus să ia păcatele noastre şi să ne dea viaţa?”

Deoarece India mustea de insecte, Bill a ilustrat aceasta pentru ca aceşti bărbaţi să înţeleagă.

„Păcatul este ca o albină. El înţeapă fiecare om şi îi cauzează moartea. Dar moartea este în trup, nu în suflet. După ce înţeapă, albina îşi lasă acul acolo, aşa că nu mai poate înţepa. Dumnezeu S-a făcut trup pentru a lua boldul morţii. Aceasta a făcut Isus. A luat boldul morţii asupra Lui şi astfel a lăsat-o fără putere. În felul acesta orice om care crede în ceea ce a făcut Isus poate trăi veşnic. Isus a dovedit aceasta prin faptul că a înviat din morţi.”

Şiitul l-a provocat: „Dacă Isus a înviat din morţi de ce nu Îl vedem?”

Bill a răspuns: „Ştiu că Isus Hristos v-a fost prezentat de misionarii creştinii prin doctrina biblică a şcolilor, spitalelor, orfelinatelor, etc. eu sunt de acord cu aceste lucruri, dar problema este că ei nu vi L-au prezentat destul. Dacă veţi veni mâine seară la adunarea mea, Îl veţi vedea pe Isus Hristos prezentat în puterea Lui supranaturală.”

Surprinzător ei au fost de acord.

În seara aceea, Bill a avut nevoie de două ore ca să îşi facă loc prin mulţimea adunată şi să ajungă la biserica episcopoliană. Odată intrat, a fost surprins să vadă poliţişti dispuşi pe patru rânduri în faţa amvonului. Primul rând din spatele acestor poliţişti era ocupat de liderii religioşi cu care vorbise Bill cu o zi înainte la templul Jain.

Biserica era plină de mii de oameni, iar afară erau în jur de o jumătate de milion de oameni grupaţi pe lângă difuzoare ca să poată auzi ce va spune evanghelistul american. În timpul predicii, Bill a explicat de ce a murit şi a înviat Isus Hristos, folosind pentru aceasta analogia dintre

păcat şi albina care şi-a pierdut acul. În final a venit timpul ca Isus Hristos să-şi descopere puterea.

După un număr de oameni cu probleme interne, a venit în faţă un om cu o problemă vizibilă. Billy Paul a condus orbul după bariera de poliţişti, apoi pe scări până la tatăl lui. Bill l-a privit cu milă pe omul ai cărui ochi erau albi ca şi cămaşa lui. Curând l-a văzut pe om într-o vedenie: era mult mai tânăr şi vedea. Între timp au ajuns şi membrii familiei lui. Apoi a văzut că acel om se închina la soare cu atâta sinceritate încât retina i s-a distrus complet din cauza razelor ultraviolete, iar acum era cerşetor. Vedenia s-a terminat fără nici un semn de miracol.

Bill a vorbit cu cerşetorul prin traducător, în timp ce microfonul amplifica cuvintele lui pentru milioane de urechi:

„Eşti căsătorit şi ai doi băieţi. Numele tău este…" şi i l-a spus pe litere. „Eşti un religios foarte sincer şi te închini la soare. Cu douăzeci de ani în urmă ai privit soarele toată ziua şi din cauza aceasta ai orbit. Este adevărat?"

Cerşetorul a mărturisit că este adevărat. Deoarece vedenia nu a arătat că omul va fi vindecate, Bill s-a rugat pentru el şi a vrut să treacă mai departe, dar vedenia a revenit. S-a văzut punând o mâna peste ochii orbului şi ce se va întâmpla după aceea. Încrederea i-a umplut fiinţa, deoarece în iad nu erau destui demoni ca să oprească lucrul acela. Vedeniile nu greşesc niciodată; nu era posibil să greşească deoarece era „Aşa vorbeşte Domnul".

Arătând spre rândul din faţă unde stăteau liderii religioşi, Bill a spus: „Domnilor care reprezentaţi religiile din India, în după-amiaza aceasta mi-aţi spus cât de mari sunt zeii voştri şi cât de neînsemnat este Dumnezeul creştinilor. Acum vreau să vă întreb ceva: Ce pot face zeii voştri pentru orbul acesta? Ştiu că veţi spune că omul se închină la un alt zeu şi aţi vrea să-l faceţi să se închine la ce vă închinaţi voi. Budiştii ar vrea să-l facă budist, mahomedanii ar vrea să-l facă mahomedan, etc., pentru că şi în America este la fel: metodiştii vor să-i facă metodişti pe catolici, baptiştii vor să-i facă pe metodişti baptişti, penticostalii vor ca toţi să devină penticostali. Dar aceasta e doar psihologie; este o schimbare de gândire de la o filozofie la alta. Dar sunt sigur că

Dumnezeul care l-a făcut pe acest om poate să-i redea vederea. Şi atunci care dumnezeu este cel adevărat? Dacă unul din dumnezeii reprezentaţi aici îl va vindeca pe acest om, veţi fi de acord să vă închinaţi acelui Dumnezeu şi numai Lui? Dacă da, ridicaţi mâna."

Un „ocean" de mâini s-au ridicat atât în interiorul clădirii cât şi afară. „Lideri ai religiilor lumii, aceasta este şansa voastră. Poate vreunul din zeii voştri să-i redea vederea acestui om? Dacă vreuna din religiile voastre este adevărată, vă provoc să veniţi în faţă şi să dovediţi aceasta!"

În auditoriu s-a făcut o linişte deplină. Afară, părinţii îşi făceau copiii să tacă pentru a nu pierde nimic din ceea ce se petrecea în continuare. Bill se simţea ca prorocul Ilie când a stat pe muntele Carmel şi i-a provocat pe cei 400 de preoţi ai lui Baal la o confruntare. (1 Împăraţi 18).

Liderii religioşi din Bombay nu s-au mişcat.

„Preoţii şi călugării voştri sunt foarte tăcuţi," a continuat Bill. „De ce nu vin aici să-l vindece pe acest om?"

Nimeni nu a răspuns nimic. „Nu o fac pentru că nu pot. Nici eu nu pot, dar Isus Hristos poate. El poate să-i dea viaţa veşnică şi poate face chiar mai mult de atât: Isus Hristos poate să-i redea chiar acum vederea. El mi-a arătat în vedenie ce se va întâmpla, deci dacă nu va fi aşa, înseamnă că sunt un proroc mincinos şi aveţi dreptul să mă alungaţi din India. Dar dacă se va întâmpla aveţi obligaţia să acceptaţi şi să credeţi în Isus Hristos cel înviat. Veţi face aceasta?"

Mulţimea a ridicat din nou mâinile.

Punându-şi o mână peste ochii cerşetorului, Bill s-a rugat: „Tată ceresc, ştiu că îi vei reda acestui om vederea deoarece mi-ai arătat în vedenie. I-am făcut pe toţi de aici să Îţi promită că dacă vei face aceasta Te vor primi ca Mântuitorul lor personal. Dumnezeule care ai făcut cerurile şi pământul, Cel care L-ai înviat pe Isus din morţi, fă să se ştie că Tu eşti singurul Dumnezeu. Te rog aceasta în Numele lui Isus Hristos."

Imediat ce şi-a tras mâna de pe faţa cerşetorului, omul a strigat ceva în limba lui, lucru care a transformat mulţimea într-un uragan. Putea să vadă! Plin de bucurie,

cerşetorul l-a îmbrăţişat pe Bill apoi a alergat pe scenă şi l-a îmbrăţişat pe poliţist şi pe primarul din Bombay, strigând: „Văd! Văd!”

Poliţiştii au strâns rândurile încercând să păstreze ordinea, dar era imposibil. Mulţimea se împingea în faţă ca valurile oceanului. Mame cu copii bolnavi şi taţi acoperiţi de lepră se împingeau să-l atingă pe evanghelistul american. Poliţia nu putea opri valurile de oameni, dar cu greu au reuşit să-l tragă pe Bill spre ieşire, în timp ce oamenii disperaţi încercau să-l atingă. A ajuns la maşină fără un pantof şi cu buzunarele de la pantalon smulse de cei ce se agăţaseră de el.

În dimineaţa următoare a privit pe geamul de la hotelul unde era cazat şi a rămas uimit când a văzut mulţimea de capete negre care se mişcau în toate direcţiile, ricşe care îşi făceau cale prin mulţime, vânzători ambulanţi care îşi plimbau tarabele la gât, chiar lângă cerşetorii care se milogeau pentru puţină mâncare ca să mai poată trăi o zi. Scena aceasta l-a tulburat atât de tare pe Bill că nici n-a mai putut să-şi mănânce micul dejun.

El se gândea: „Şi ei sunt fiinţe umane şi merită să mănânce la fel ca Sarah şi Rebecka. Apoi a luat portocalele şi biscuiţii pe care-i avea în cameră, s-a dus jos şi le-a dat celor mai nevoiaşi pe care i-a văzut. O mulţime mare s-a adunat imediat în jurul lui cu mâinile întinse cerşind. Când s-a terminat mâncarea, Bill şi-a golit buzunarele de ultima rupie rămasă din fondul lui de misionar. Nu mai avea nimic, dar cerşetorii continuau să-l preseze, cerând într-o limbă pe care el nu o înţelegea deloc. Înţelegea doar expresia feţelor şi disperarea lor. Inima lui Bill s-a rupt când a văzut o tânără mamă cu faţa brăzdată de urmele unei boli. Cu o mână îşi ţinea copilaşul care arăta ca un schelet, iar cu cealaltă stătea întinsă spre el implorându-l să-i dea ceva ca să-şi hrănească micuţul mort de foame. Nu-i mai rămăsese nimic. S-a întors în camera de hotel cu inima bolnavă şi duhul tulburat profund, iar în după-amiaza aceea a plecat spre casă.

Capitolul 67

Ceva îl frământa...

Când William Branham a ajuns acasă, a petrecut cinci zile la pat. Toţi muşchii îl dureau. Se simţea atât de obosit încât abia se putea mişca şi nici nu putea dormi. În parte, aceasta se datora şi diferenţei de fus orar de 11 ore, dar contribuiau şi tensiunea scăzută şi nervii afectaţi. Mai rău decât toate îl chinuia însă frământarea din suflet.

Erau o mulţime de lucruri care îl frământau afară se sănătatea lui şubrezită. Ern Baxter demisionase din funcţia de manager al campaniilor lui, iar Billy Paul tocmai fusese recrutat în armată. Dar mai mult decât toate, avea simţământul că ceva nu era în ordine cu slujba lui. Nu avea efectul pe care ar trebui să-l aibă.

În 1946 Îngerul i-a spus:

„Aşa cum Moise a primit două semne ca să dovedească că era trimis de Dumnezeu, şi tu vei primi tot două semne."

Printr-un semn, Moise a demonstrat vindecarea supranaturală a mâinii lui bolnave de lepră, după ce a băgat-o în sân şi a fost adusă la normal. Dar Moise a trebuit să arate semnul acela numai o dată, iar după ce israeliţii l-au crezut, l-au urmat spre ţara făgăduită.

Astăzi, Dumnezeu îi cheamă pe oameni la o Ţară spirituală făgăduită, şi încearcă să-i facă să se îndepărteze de teologia omenească şi să se apropie de înţelegerea lui Isus Hristos, ca împlinire a planului lui Dumnezeu.

Aşa cum israeliţii au atins ţara lor făgăduită printr-o experienţă supranaturală, umblând prin Marea Roşie pe pământ uscat, şi oamenii de astăzi pot atinge Ţara spirituală făgăduită printr-o experienţă supranaturală, fiind botezaţi de Duhul Sfânt. Isus a făcut referire la această Ţară când a spus:

„Este adevărat că trebuie să vină mai întâi Ilie şi să reaşeze toate lucrurile."

La acest lucru s-a referit şi Petru în Fapte 3: *„…ca să vină de la Domnul vremurile de înviorare şi să trimită pe Cel ce a fost rânduit mai dinainte pentru noi: pe Isus Hristos, pe care cerurile trebuie să-L primească până la vremile aşezării din nou a tuturor lucrurilor…"*

Bill a crezut că *„vremile aşezării din nou"* erau aici şi simţea că slujba lui ar fi trebuit să conducă biserica spre Ţara făgăduită. Timp de opt ani a străbătut America, Europa, Africa şi Asia demonstrând puterea lui Isus Hristos. Din miile de mii de vedenii, nici măcar una nu a dat greş, iar desăvârşirea vine numai de la Dumnezeu. De ce nu puteau vedea denominaţiile creştine semnul lui Mesia printre ele? Acesta era un semn care nu mai fusese de 1900 de ani pe pământ. Trebuia să le capteze atenţia ca o explozie atomică. Acest semn cuplat cu formarea Israelului ca naţiune, ar fi trebuit să le spună tuturor credincioşilor că sfârşitul este aproape; ar fi trebuit să-i facă pe creştini să-L caute pe Dumnezeu cu disperare, pentru botezul cu Duhul Sfânt; ar fi trebuit să-i facă să fie plini de râvnă pentru Cuvântul lui Dumnezeu; ar fi trebuit să-i facă pe toţi liderii denominaţionali să pună deoparte diferenţele dintre ei şi să se unească pentru cauza lui Hristos. Pe scurt, acest semn al lui Mesia ar fi trebuit să scuture comunitatea creştină din temelii şi să fie alcătuită după Chipul lui Isus Hristos, Cuvântul.

De ce nu se întâmpla nici unul din aceste lucruri? După opt ani în care L-au văzut pe Isus Hristos în mijlocul lor, marea majoritate a creştinilor au rămas căldicei. Ei stăteau în denominaţiile lor, satisfăcuţi de programele lor bisericeşti şi sociale. Unde este acea Biserică glorioasă, fără pată şi zbârcitură de care vorbea Pavel? (Efeseni 5.27). Unde este Biserica gătită ca o mireasă pentru bărbatul ei, de care vorbeşte Apocalipsa 21.2 şi 9.11? Unde este dragostea, predarea, râvna şi credinţa adevăraţilor creştini?

Bill simţea cum este cuprins de descurajare ca de un nor de praf care îl sufoca. Îngerul îi spusese: „Vei avea un dar de vindecare pe care îl vei duce în întreaga lume." Dar nu i-a spus cum o va face. Şi nu i-a spus nici cum vor fi folosite cele două semne care i-au fost date ca să ştie că este trimis

de Dumnezeu. Bill se întreba dacă nu neglijase darul profetic prin faptul că se concentrase prea mult asupra vindecării divine. În definitiv, Oral Roberts, Timmy Hicks, Tommy Osborn şi mulţi alţi evanghelişti aveau rezultate acceptabile în campaniile de vindecare prin credinţă, deşi nu aveau darul deosebirii. Poate că dacă s-ar concentra şi şi-ar folosi influenţa ca să aşeze poporul ferm pe Cuvântul lui Dumnezeu, slujba lui ar avea un efect mai durabil asupra comunităţii creştine.

Timp de opt ani, Bill a predicat în general predici scurte, spunând istorisiri din Biblie şi experienţe personale care puteau creşte credinţa audienţei astfel încât să poată crede pentru vindecarea din timpul serviciului de rugăciune.

Din cauză că la adunările lui veneau oameni din toate denominaţiile, Bill şi-a bazat învăţăturile pe câteva învăţături de bază ca mântuirea , credinţa şi vindecarea divină – ca să nu-i ofenseze foarte mult pe oameni. Dar cu cât învăţa mai mult aceste lucruri, simţea că trebuie să schimbe această practică. Era nevoie să ducă oamenii mai departe. Trebuia să-i înveţe diferenţa dintre adevăr şi minciună, dintre învăţătura biblică şi tradiţiile omeneşti. Era conştient că unii se vor simţi ofensaţi, iar aceasta nu l-ar ajuta deloc. Dacă această învăţătura va avea un impact mai durabil asupra bisericii creştine, ar trebui să vorbească o învăţătură mai adâncă indiferent cine se va ofensa. Dumnezeu îl binecuvântase cu influenţă în întreaga lume şi voia să se folosească de aceasta ca să îi ancoreze ferm pe creştini în Cuvântul lui Dumnezeu, deoarece atunci nu mai era nevoie să vadă o vedenie ca să plutească asemenea unui vultur pe vântul Duhului lui Dumnezeu.

Dar întâi de toate, Bill trebuia să se adune. Povara constantă a slujbei lui, în special cea a deosebirii, îl istovise atât de mult încât aproape că cedase nervos. Simţea nevoia să plece o vreme ca să-şi adune puterile. Din fericire era octombrie, luna pe care o rezervase întotdeauna pentru vânătoare. Peste câteva săptămâni avea să-şi instaleze tabăra sus, în Munţii Colorado, departe de mulţimile care trăgeau de el. Acolo va putea să bea din izvoarele limpezi şi să-şi liniştească gândurile printre vârfurile stâncoase. Acolo

găsea comuniunea dintre el şi Făcător şi se simţea împăcat. Această experienţă îl întinerea. În timpul anului când presiunea slujbei era prea mare, închidea adesea ochii şi îşi amintea frumuseţea văilor pe care umblase şi încerca să retrăiască pacea pe care o simţea acolo.

În starea în care era acum, stătea toată ziua în pat şi se gândea la timpul când mergea la vânătoare în Canada în anul 1952. Atunci îşi pusese tabăra sus, în nord, în Columbia Britanică, la 100 de mile depărtare de ultimul drum asfaltat. Folosindu-se de un cal, el a explorat înălţimile munţilor şi adâncimile văilor.

Odată a urmărit un grizzly mare. Nu voia să-l împuşte, ci doar să se apropie destul de mult ca să poată face nişte fotografii. L-a urmărit toată după-amiaza, până când praful i-a acoperit toate urmele şi nu a mai văzut nimic. Călătoria până la tabără a fost lungă şi l-a prins noaptea. Luna plină lumina pădurea, astfel încât putea vedea picioarele calului. La un moment dat, cărarea ducea pe o creastă, apoi jos pe o parte a muntelui printr-o pădurice unde cu câţiva ani în urmă fusese un incendiu care mistuise copacii. Copacii morţi stăteau în lumina lunii arătând ca nişte pietre albe de mormânt care străjuiau muntele.

Când Bill era la jumătatea drumului prin acel loc ars, vântul îşi purta bocetul printre crengile moarte care erau ca nişte duhuri ale vechilor războinici indieni. Era cel mai urât lucru pe care îl văzuse vreodată.

Şi-a legat calul de un ciot şi s-a uitat spre acel cimitir de copaci morţi, gândindu-se la ceea ce spusese profetul Ioel în capitolul 1.4. Acel versant urât îi amintea de multele biserici reci şi formale pe care le văzuse. Dacă Duhul Sfânt umblă printre ei ca un vânt, stăteau ţepeni ca acele trunchiuri arse şi tot ce puteau să mormăie era: „Zilele minunilor au trecut. Aceasta nu se potriveşte cu poporul nostru. Nu mai există vindecare divină, profeţii, vedenii, botez cu Duhul Sfânt sau darurile Duhului."

Bill s-a gândit: „Doamne, de ce m-ai oprit în locul acesta? Ai pentru mine o lecţie pe care trebuie s-o învăţ?"

Privind în jos, el a observat nişte mlădiţe noi care creşteau de sub frunzele uscate. Verzi şi flexibile, ele se

legănau şi dansau în vânt. Deodată Bill a strigat: „Aleluia! Ele se poartă ca şi cum ar avea o trezire a Duhului Sfânt!" Aici era lecţia!

Din cenuşa acelor biserici moarte, Dumnezeu a promis că va ridica o nouă recoltă de creştini care să creadă Cuvântul Lui în toată puterea.

În ziua următoare, în tabără, el a citit restul prorociei lui Ioel din capitolul 2, versetele 21-32.

La sfârşitul lunii octombrie 1954, după ce fusese timp de câteva săptămâni la vânătoare în Munţii Colorado, William Branham s-a întors acasă reîmprospătat în trup dar încă tulburat în duhul. Simţea că trebuia să facă ceva mai mult, dar nu ştia ce. Poate se temea să înceapă să aducă mai multă învăţătură în timpul campaniilor lui.

Duminică 24 octombrie 1954, Bill a predicat în biserica sa din Jeffersonville şi a spus:

„Mulţi din voi m-aţi văzut predicând Evanghelia de când eram doar un copil, şi nu am deviat nici un pic de la ea. Încă învăţ aceleaşi lucruri, deoarece nu mi-au fost date de vreun seminar, nici nu le-am primit de la vreun om, ci prin descoperirea Bibliei. Aşa este. De aceea am ştiut că a venit de la Dumnezeu şi am stat cu Evanghelia.

Cu mulţi ani în urmă am propovăduit botezul în apă în Numele lui Isus Hristos; am propovăduit curăţirea sufletului în sângele lui Isus Hristos prin sfinţire; am propovăduit botezul cu Duhul Sfânt ca o confirmare sau o pecetluire a poporului lui Dumnezeu pentru Împărăţie. Voi ştiţi că este aşa. Am învăţat despre vindecarea divină, despre a doua venire a lui Isus Hristos; am învăţat spălarea picioarelor şi Cina ca lucruri care aparţin bisericii; am învăţat sfinţirea înaintea Domnului. De la început am învăţat toate aceste lucruri.

De asemenea am învăţat că vorbirea în limbi nu este dovada botezului cu Duhul Sfânt. Cântatul, strigatul, vorbitul în limbi – toate aceste semne pot fi prezente, dar ele nu sunt dovezi infailibile.

Este Unul singur care poate spune că Duhul Sfânt este aici şi acesta este însuşi Dumnezeu. El este Judecătorul.

I-am văzut cântând, strigând şi vorbind în limbi, dar roadele lor au dovedit că nu Îl aveau."

Acestea erau unele din lucrurile pe care voia să le înveţe în timpul campaniilor de vindecare. Punând baza mai mult pe aceste adevăruri fundamentale, el spera ca efectul slujbei lui să fie mai mare şi să dureze mai mult.

Ultima campanie de vindecare a anului 1954 era programată să înceapă vineri 3 decembrie în Binghomton, New York. A ajuns cu o zi mai repede şi s-a instalat în camera sa de hotel, iar vineri dimineaţa s-a trezit la ora 7.00 dimineaţa. Billy Paul dormea încă.

(Înainte ca Billy Paul să fie recrutat în armată, tatăl lui i-a spus: „Nu-ţi face griji fiule căci nu vei merge pentru că Domnul te-a chemat să lucrezi cu mine."

După controlul medical, doctorul l-a întrebat pe Billy: „De câtă vreme suferi de boala aceasta de inimă?"

„N-am ştiut că am ceva la inimă," a răspuns Billy.

Medicii militari l-au avertizat însă că are o boală de inimă şi conform analizelor pe care i le-au făcut, boala era destul de gravă aşa că l-au scutit permanent de armată.

Billy Paul a mers acasă îngrijorat din pricina bolii, gândindu-se că ar putea muri într-o zi. Când i-a spus tatălui său, acesta a râs şi i-a zis: „Ţi-am spus că nu va trebui să mergi în armată fiindcă Dumnezeu te-a chemat să lucrezi cu mine. Acum du-te la dr. Adair să te consulte la inimă."

Sam Adair i-a făcut o radiografie şi l-a asigurat că nu are absolut nici o problemă cu inima.).

Bill s-a strecurat jos din pat şi s-a uitat pe fereastră. A văzut cum maşinile şi oamenii se micşorează şi dispar ca şi cum ar fi fost tras într-o vedenie.

În acea vedenie, el conducea o campanie în aer liber dar nu ştia unde. Oamenii care veneau în rândul de rugăciune aveau părul negru şi pielea ca a indienilor americani. Era seară, iar oamenii strigau şi Îl lăudau pe Dumnezeu pentru vindecarea lor.

Bill a văzut venind în rândul de rugăciune o femeie care într-o mână ţinea o pereche de ciorapi iar în cealaltă o cravată. Bill se gândea că acest lucru era ciudat. Apoi

vedenia a dispărut şi s-a văzut din nou în camera lui de hotel.

Şi-a scos carneţelul şi şi-a notat vedenia. Făcea deja aceasta de câţiva ani. Desigur, nu îşi nota vedeniile pe care le avea în timpul rândului de rugăciune, deoarece acelea erau înregistrate pe bandă, ceea ce înseamnă că putea să şi le amintească ascultând ce spusese când fusese sub ungere. Dar vedeniile pe care le vedea între adunări le nota ca să nu le uite. Şi aceasta din Binghamton, New York arăta că a avut o idee bună.

În timp ce campania progresa şi darul deosebirii se multiplica, vedenia avută dimineaţă dispărea tot mai mult din memoria lui până când aproape nu mai era… Aproape.

Două săptămâni mai târziu, în Jeffersonville, Bill a spus următoarele în biserica lui:

„Următoarea mea campanie va începe în 12 ianuarie la Chicago. Mai întâi voi merge la biserica Filadelfia, apoi la un alt auditoriu mai mare dintr-un alt oraş. Dacă va fi cu voia Domnului, de acolo vom merge în vest, la Phoenix.

Am nevoie să vă rugaţi pentru mine, dar nu pentru sănătatea mea, căci prin harul lui Dumnezeu sunt perfect sănătos. Sunt bucuros şi recunoscător, dar am nevoie de călăuzire spirituală. Simt că mă îndrept spre eşec, pentru că este ceva ce mă apasă. Aş vrea să fac totul cum ştiu mai bine, de aceea am nevoie de mai multă călăuzire; am nevoie ca Duhul Sfânt să-mi facă cunoscut ce trebuie să fac.

Când treci de 45 de ani şi problemele copiilor au trecut, încărunţeşti şi îmbătrâneşti. Este timpul când ar trebui să fii ancorat cu adevărat şi mai puternic decât oricând.

Eu Îi sunt foarte recunoscător pentru tot ce mi-a arătat în Evangheliile Lui, dar încă nu mă simt mulţumit. Sunt flămând după mai mult din Dumnezeu şi simt că am ceva de făcut şi nu apuc s-o fac aşa cum trebuie. Este ceva ce trebuie să fac şi aproape că-l ating, dar nu pe deplin. Dacă aş ajunge în punctul acela ar fi bine."

În ultima zi a anului 1954, în timpul slujbei de încheiere a anului din biserica lui, Bill a spus:

„În seara aceasta sunt recunoscător pentru că marele IaHVeH, Dumnezeul care odată a tunat pe muntele Sinai, a stat pe celălalt munte şi a vorbit despre binecuvântări, Cel care a înviat din morţi este în seara aceasta în mijlocul nostru. El este şi acum la fel ca atunci. Când te gândeşti că Dumnezeul cerurilor s-a smerit pe Sine venind jos să se unească cu un popor smerit ca noi şi ne-a iubit atât de mult încât ne-a salvat prin harul Său deşi nu meritam. El m-a salvat şi pe mine deoarece a văzut înainte de întemeierea lumii că voi fi salvat. A făcut aceasta pentru toţi cei care sunt salvaţi. O, ce lucru minunat!

Doresc ca Dumnezeu să-mi asculte rugăciunea şi să facă din anul care vine cel mai măreţ an pe care l-am avut în viaţa mea. Prin harul Lui, până acum Dumnezeu a câştigat peste o jumătate de milion de suflete pentru Hristos. Sper ca anul care vine să fie un milion, deoarece, dacă este cu voia Domnului aş vrea să merg din nou în alte ţări, de îndată ce voi avea posibilităţi financiare.

Ştiu că timpul trece, de aceea, aş vrea să fac tot ce pot deoarece acest lucru este posibil doar cât sunt în viaţă.

Este singurul timp în care pot câştiga pe cineva pentru Hristos.

Haideţi să facem tot ce putem. Haideţi să folosim fiecare ceas spre gloria Lui. Aceasta este intenţia mea pentru anul care vine, şi cu ajutorul lui Dumnezeu şi sprijinit de rugăciunile voastre, voi reuşi.”

Slujba lui avea să se schimbe dramatic, dar în cu totul alt fel decât se aştepta el.